

Rut - H. L. Heijkoop

Introducere

În Biblie sunt două cărți care poartă nume de femei: Rut și Estera. Rut a fost o moabită iar Estera o evreică. Fiecare, în împrejurările deosebite în care s-au aflat au dovedit dragoste și credincioșie față de Dumnezeu.

Numele Rut apare de 12 ori în cartea cu același nume. În afară de asta ea mai este menționată o singură dată în Cuvântul lui Dumnezeu, și anume într-un loc și într-o legătură minunată de frumoasă, în genealogia Domnului Isus Hristos (Matei 1.5). Cartea ilustrează felul prin care Duhul Sfânt înmănușează împrejurări ale unei familii, în așa fel că duce gândurile minții noastre la adevăruri foarte însemnate.

Atenția noastră este purtată la imul dintre cele mai scumpe titluri ale Domnului Isus Hristos, acela de Răscumpărător. Cuvântul ebraic „Goel” este întâlnit de nouă ori în această carte. Termenul îl mai găsim de mai multe ori în Isaia și în alte cărți ale Bibliei. Potrivit cu contextul, Goel poate fi tradus „răscumpărător”, „rubedenie-bărbat”, „răzbunător”, dar în cele mai multe cazuri sensul este de „răscumpărător”. Cineva remarcă privitor la acest termen: „Chiar și numai acest cuvânt se cade să fie cercetat mai cu amănunțime”.

Locul cărții Rut, între Judecători și Samuel, este de mare însemnătate. În cartea Judecători ni se înfățișează declinul poporului Israel și completa lui nereușită în a păstra mărturia națională cu privire la Singurul Dumnezeu Adevărat, în mijlocul întinericului idolatriei și al păgânismului din Canaan și din împrejurimile lui. Ca urmare, Dumnezeu trebuie să-i pedepsească și să-i disciplineze. El a îngăduit vrăjmașilor lor să-i asuprească (Judecători 2.6-23). Adesea, în harul Său, El a ridicat judecători care să-i elibereze și să li se dea un răgaz. Dar nici un judecător n-a fost în stare să le dea bucuria pentru moștenirea pe care le-o dăduse Dumnezeu și la care aveau dreptul. Totdeauna ridicarea lor era numai parțială. Și, deși în anumite fapte și împrejurări fiecare judecător este un simbol al Domnului Isus, totuși la ei putem găsi multe nedeșăvârșiri. Chiar cei care sunt ca prefigurare mai aproape de Hristos, ca de exemplu Ghideon și Samson, au dus totuși poporul pe căi greșite.

Cartea Rut este legată de cartea Judecători prin fraza de la început: „Pe vremea judecătorilor...”

Oricum, în cartea Rut găsim pe unul care poate fi un răscumpărător desăvârșit. Boaz înseamnă „în el este putere”, el este un om foarte bogat (cap.2.1). El este ruda de parte bărbătească, răscumpărătorul, cel care este în stare să răscumpere în întregime și să o ia pentru sine pe una ca Rut Moabita care aparținând unui popor vrăjmaș lui Dumnezeu, n-ar fi avut nici un drept. El răscumpără moștenirea și își ridică o sămânță ca să se bucure în întregime de moștenire. Gândul nostru se duce la David, cel care a stabilit puterea împărăției și a dus poporul la odihna unei moșteniri complete. Așa ajungem la cărțile lui Samuel.

Cartea Rut începe cu Elimelec, cel care părăsește țara lui Dumnezeu și se termină cu David, omul după inima lui Dumnezeu. Cartea reprezintă o legătură reală și plină de învățăminte între Judecători și Samuel. Ea arată că, chiar în mijlocul celei mai teribile decăderi ca cea de pe vremea judecătorilor, Dumnezeu, în grija Lui providențială, a lucrat pe căile Lui ascunse, ca să împlinească planurile Lui de har. El știa că binecuvântând din plin sămânța lui Avraam, va binecuvânta prin ea toate neamurile. Fără nici o îndoială că aceste cărți prefigurează istoria lui Israel. În Judecători ne este înfățișată ruina totală, totala decădere. „Pe vremea aceea nu era împărat în Israel; fiecare făcea ce-i plăcea” (Judecători 21.25). „Pe Mine Mă leapădă ca să nu mai domnesc peste ei” (1 Samuel 8.7).

În cartea Rut ne este înfățișat Hristos, Răscumpărătorul, cel care răscumpără și restaurează, care dă moștenirea lui sărmanei rămășițe credincioase a lui Israel. Această rămășiță este prefigurată de Rut Moabita care se face una cu Naomi cea uitată, care și-a pierdut totul sub mână pedepsitoare a lui Dumnezeu. Rut devine soția lui Boaz.

Dar oare nu i s-au întâmplat lui Israel toate acestea pentru învățătura noastră? N-au fost ele scrise pentru „învățătura noastră peste care au venit sfârșiturile veacurilor”? (1 Corinteni 10.11).

Nu au acționat aceleași principii care au produs ruina lui Israel și în starea de ruină a Bisericii? N-a intervenit mereu, mereu același har al lui Dumnezeu în istoria lui Israel ca și în cea a Bisericii? Nu putem deosebi în Judecători, în primele șapte capitole din 1 Samuel, o paralelă cu ceea ce redă Apocalipsa 2 și 3? Și nu este Rut o paralelă cu Filadelfia din Apocalipsa 3.7-14?

În lumina acestor remarci, dorim să luăm și noi învățătură din această carte, Rut. Fie ca această carte să vorbească conștiințelor noastre, ca să vedem pericolul părăsirii locului sau a poziției unde ne-a așezat Dumnezeu. Fie ca inimile noastre să fie îndrumate să mediteze la bunătatea și la harul infinit aduse de adevăratul nostru „Boaz”.

Prima propoziție: „Pe vremea judecătorilor a fost o foamete” ne spune ceva despre vremurile în care s-au petrecut cele istorisite în această carte. Vremea judecătorilor a fost o perioadă foarte lungă! Ea a început după moartea lui Iosua (Judecători 2.6-23) și a durat până la sfârșitul vieții lui Samuel, când poporul a dorit un împărat (1 Samuel 8). Deși această delimitare nu ne dă posibilitatea să marcăm o perioadă foarte bine definită, este suficient să știm că cele prezentate de cartea Rut se referă la zilele de atunci.

Dacă cercetăm cartea Judecători putem observa că prezentarea istorică în ordinea ei sfârșește cu capitolul 16. Capitolele 17 și 21 redau două incidente care sugerează că idolatria și adulterul erau trăsături ale poporului din acea vreme.

Dumnezeu S-a îngrijit să ne arate că această situație a precumpănit nu la sfârșitul perioadei judecătorilor, sub starea de confuzie produsă de asuprirea străinilor, ci a precumpănit îndată după moartea lui Iosua și a bătrânilor. Iar ruina era generală, ea nu cuprinsese numai poporul de

rând.

Tânărul levit din Judecători 17 și 18 era nepotul lui Moise (Judecători 18.30). El a introdus idolatria în seminția lui Dan și ea a rămas până ce cele zece seminții au fost duse în robie, adică mai bine de sase sute de ani. Întâmplările din Judecători 19-21 au avut loc când era mare preot Fineas, nepotul lui Aaron. Unde este oare râvna lui pentru slava lui Dumnezeu pe care o arătase în pustie? (Numeri 25.1-13). Putem vedea că aceste evenimente în care apar numele de mai sus, au avut loc la începutul, nu la sfârșitul perioadei judecătorilor. În cele din urmă cinci capitole ale cărții Judecători este repetat de patru ori: „în vremea aceea nu era împărat în Israel” (17.6, 18.1, 19.1, 21.5) iar de două ori se spune: „Fiecare făcea ce-i plăcea”.

Să ne mirăm oare că în acele zile a venit o foamete în țară? Desigur, aceasta nu era o condiție normală. Dumnezeu le spusese că vor avea o țară „vinde curge lapte și miere”, unde „vor mânca pâine din belșug”, unde „vor bea apele ploilor din ceruri, o țară de care Se va îngriji Domnul Dumnezeu, având totdeauna ochii asupra ei, de la începutul până la sfârșitul anului” (Deuteronom 6.3; 8.9; 11.11,12). Dar în același capitol Dumnezeu a spus că dacă se vor depărta de la El, Dumnezeu „va închide cerurile și nu va mai fi ploaie, pământul nu-și va mai da rodele și veți pieri în curând din țara aceea bună pe care v-o dă Domnul” (Deuteronom 1.17). Nu trebuia oare ca Dumnezeu, în cârmuirea Sa să trimită foamete când poporul s-a îndepărtat de El, slujind altor dumnezei? Nu trebuia să facă aceasta ca să le miște inimile și să se întoarcă iarăși la El?

În acele zile în Betleemul lui Iuda trăia o anumită familie: ei erau efratiți: Elimelec, Naomi, soția lui și cei doi fii ai lor, Mahlon și Chilion. Numele acestor patru persoane nu le mai găsim nicăieri în Scriptură.

Din primele versete din Evrei 7, înțelegem că numele menționate în Cuvântul lui Dumnezeu au o semnificație în dezvăluirea gândurilor, a planurilor lui Dumnezeu; altfel, ele nu ne-ar spune nimic. Betleem înseamnă „Casa Pâinii”, Iuda înseamnă „Laudă” sau „El să fie lăudat”, Efrata înseamnă „Locul rodniciei”, Elimelec înseamnă „Dumnezeu este împăratul”, Naomi înseamnă „Cea pe care o iubesc” sau „Cea plăcută”.

Nu ne dau oare aceste nume o imagine minunată cu privire la ceea ce a dat Dumnezeu poporului său, lui Israel și Adunării? Este un loc, am putea spune, unde Dumnezeu și-a depozitat bogățiile, unde este belșug de pâine (Mica 5.2; Ioan 6.32-58). Acest loc este și un loc de închinare, unde aducem laudă, adorare și mulțumiri Domnului. Ce rodnicie este în acest loc! Ce roade bogate cresc aici! Iar în acest loc se află Cineva al cărui nume proclamă că Dumnezeu este împărat, chiar dacă în prezent Israel este fără împărat și a respins pe Adevăratul împărat. În acest loc se află o femeie care este iubită de Dumnezeu, cea plăcută lui Dumnezeu.

Realizezi oare, iubite cititor, ce minunat este locul unde Domnul Isus îi adună pe ai Săi în jurul Său (Matei 18.20)? Acolo își are El casa pâinii unde sufletele sunt mereu hrănite de El. Acolo îi putem aduce laudă și mulțumiri din inimile noastre, acolo îl putem adora. În mijlocul celor care îl mărturisesc pe El ca Domn (Romani 10.9) este chiar El. Înțelegi oare ce înseamnă să-L ai pe El într-un asemenea loc? Însuși Dumnezeu își găsește toată plăcerea numai în Hristos, căci El este „Preaiubitul” Lui.

Dar Dumnezeu vrea ca adevărul să locuiască în adâncul inimii. Când ne strângem laolaltă în locul binecuvântării și ne bucurăm acolo de ceea ce ne dă El, când îi aducem mulțumirea cuvenită sau îi cântăm laude, El vede dacă inimile noastre sunt în starea potrivită cu lauda Lui sau dacă cuvintele pe care le rostim sunt departe de starea reală a inimilor noastre. Câteodată, în felul Lui de a lucra cu noi, El trimite foamete, ca să ne facă conștienți de nevoile noastre și să ne facă să ne judecăm în lumina Lui cercetătoare.

N-am experimentat noi asemenea situații? N-am fost niciodată în condiția că, deși în Betleem, în casa pâinii, ne găsim totuși flămânzi, lipsiți de hrană?

Ce avem de făcut atunci? Desigur, o asemenea situație nu este normală, să rămâi flămând fiind adunat în jurul persoanei Domnului Isus. Ne-am întors oare către Domnul ca să găsim pricina acestei stări? Dacă am făcut-o, cu siguranță că El ne-a spus. Poate că inima mea s-a întors de la El și nu-și găsește plăcerea în pâinea cerească pe care o dă El. Sau poate că, împreună, ca ceată de credincioși ne-am statornicit laolaltă, fără El, și de aceea El a „zdrobit toiagul pâinii noastre.” Sau poate am lucrat ca și Elimelec, care în ciuda frumosului lui nume („Dumnezeul meu este împărat”), și-a ales propria lui cale și a părăsit Casa Pâinii, ajungând să cunoască foametea. Elimelec nu întreabă de ce a venit foametea. Când Dumnezeu trimite încercarea peste el, el nu întreabă care este voia lui Dumnezeu, ci se uită pentru el după un loc unde să găsească hrană.

Este posibil să dăm o mărturie frumoasă că Isus este Domnul nostru sau că suntem adunați pentru Numele Domnului Isus (luându-ne locul într-o asemenea strângere laolaltă și lăudându-ne sau chiar îngâmfându-ne puțin cu asta). Ei bine, când mărturisim că suntem adunați în jurul Domnului Isus arătăm că El are locul cel mai de cinste, că El este singura autoritate pentru noi, că El este Cel care are ceva de zis, nu noi. Dar este cu adevărat așa? Îl recunoaștem practic pe El în strângerea noastră laolaltă, în viața adunării (ca și în aspectele vieții noastre practice), pe El ca Domn? Îl întrebăm: „Doamne, ce vrei să faci?” Facem noi numai ce ne cere El? Să știm bine că Dumnezeu caută adevăr și sinceritate în inimă.

Dumnezeu și chiar și vin israelit cu gândire duhovnicească detectase că în viața lui Elimelec lipsea ceva. De ce și-a numit el pe fiii săi Mahlon — boală — și Chilion — cel care pierde? Aceasta nu vorbea nici de o credință vie, nici de o stare de sănătate lăuntrică.

Cât de adesea în cercul familiilor noastre devine evident că este ceva rău, ceva foarte serios în starea noastră. La foarte mulți dintre noi coborâșul nostru devine public după ceea ce îngăduim copiilor noștri să facă. Acesta însă arată că înainte de fi fost ceva rău la copii, a fost mai întâi la părinți. Citiți Numeri 11.10: „Moise a auzit pe popor plângând, fiecare în familia lui”.

Dumnezeu a trimis o mare încercare: a venit foamete în țară. Ce face Elimelec? A lucrat el potrivit cu mărturia care trebuia să-i caracterizeze viața prin numele „Dumnezeul meu este împărat?”

Nu. El a dovedit o mărturie numai cu buzele, nu si cu inima, nu era vorba de un adevăr al inimii. El n-a căutat voia lui Dumnezeu, căci a părăsit Casa Pâinii, locul adevăratei închinări și rodnicii.

O, da! El putea aduce argumente cu care să-și îndreptățească felul de a se purta. Nu părăsise doar cu puțin înainte Betleemul chiar nepotul lui Moise, levitul din Judecători 17.8? Putea să greșească un nepot al lui Moise, un levit? Nu și-a părăsit țara și Avraam, „tatăl tuturor celor credincioși” și nu s-a dus el în Egipt când a fost foamete în țară (Geneza 12.10)? Dar Elimelec va fi evitat cu grijă să menționeze urmările tragice ale purtării de atunci a lui Avraam ca și cea a lui Ionatan, nepotul lui Moise. Ba mai mult, putea spune Elimelec, el nu se duce în Egipt, ci în câmpiile Moabului, la 40-50 kilometri depărtare de Betleem. Și Moab nu era înrudit de departe cu Israel? Nu erau câmpiile Moabului locuri binecuvântate? Nu spusese Balaam, inspirat de Duhul, când a văzut poporul în câmpiile Moabului: „Ce frumoase sunt corturile tale, iacove, locuințele tale, Israele! Ele se întind ca niște văi, ca niște grădini pe lângă un râu, ca niște copaci de aloe pe care i-a sădit Domnul, ca niște cedri pe lângă ape”. „Domnul Dumnezeu lui este cu el și un cântec de triumf împăratească este în mijlocul lui” (Numeri 24.5,6 și 23.21)? Și mai mult, n-a dat Moise aproape toate îndemnulurile din ultima parte a cărții Numeri și din Deuteronom din câmpiile Moabului? Și apoi, nu de bine părăsea el Betleemul și țara. El nu se va amesteca cu moabitii, ci va locui ca străin printre ei, până ce va trece foametea, apoi se va întoarce.

Desigur, toate aceste scuze erau adevărate, dar ele erau în totală neascultare de Dumnezeu. Dacă Elimelec ar fi urmărit voia lui Dumnezeu, El n-ar fi plecat de fel. Dumnezeu a dat o țară poporului Său, ca s-o locuiască pentru totdeauna.

Deși câmpiile Moabului erau numai la o mică depărtare de Betleem, totuși între Betleem și aceste câmpii era râul Iordanului care făcea o despărțire. Ca să treci din Canaan în Moab trebuia să traversezi Iordanul, simbol al îngropării și învierii noastre cu Hristos. Desigur, așa ceva nu era pentru Moab. În Moab poate intra omul natural așa cum este el. Da, Moab era înrudit cu Israel, atât după mamă cât și după tată, dar acesta era rezultatul unor relații nenaturale, produse în stare de beție și în incest (Geneza 19.30-38).

Zeul Chemos al Moabului nu era Iehova. Cuvântul „Moab” înseamnă „al tatălui”, dar mai înseamnă și „care tată?” Cui îi aparținea Moab? Nu lui Dumnezeu. Dumnezeu ura pe Moab și a interzis lui Israel să introducă vreun moabit în adunarea poporului până la a zecea generație. Egipteanul, desi nu era înrudit si israelitii nu aveau voie să se încuscrească cu ei, căci aceasta era o urâciune, totuși putea fi primit în adunarea poporului lui Dumnezeu, după a treia generație (Deuteronom 23.3-8). Chiar dacă moabiții puteau să primească cu căldură pe un israelit care ar fi călătorit prin țara lor, ei erau, totuși, cei mai mari dușmani ai poporului lui Dumnezeu. N-au făcut ei tot ce le stătea în putință să nimicească poporul lui Dumnezeu prin vrăjitorii, imoralitate, idolatrie și război (Numeri 22-25; Judecători 3.12-14)? Și tot așa vor face și în viitor. În Psalmul 83 Moab este menționat printre popoarele care vor zice: „Veniți să-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai rostească numele lui Israel”. Și, cum putem privi amenințarea pe care popoarele arabe o îndreaptă tot mai intens împotriva lui Israel? Iată ce spune Cuvântul lui Dumnezeu: „Să nu-ți pese nici de pacea lor, nici de bunăstarea lor, toată viața ta, pe vecie” (Deuteronom 23.6).

Fără îndoială, câmpiile Moabului au fost locuri binecuvântate pentru poporul lui Dumnezeu până ce a intrat în țară, dar acum nu mai sunt. Dumnezeu Și-a condus poporul în plinătatea moștenirii lui, în țară. Să te întorci la lucruri vechi după ce Dumnezeu te-a scos din ele, însemnează să disprețuiești dragostea și harul lui Dumnezeu. „De aceea, să lăsăm cuvintele începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele ce aparțin oamenilor maturi” (Evrei 6.1).

Dar oare noi suntem mai buni decât Elimelec? Nu găsim și noi uneori multe motive să părăsim Jocul”, „poziția”? Înaintea lui Dumnezeu, nici unul dintre aceste motive nu stă în picioare. Ceea ce pare că este al poporului lui Dumnezeu, adică o mărturie de formă, pentru că izvorăște din omul natural și pentru că autoritatea Domnului Isus nu este recunoscută, chiar dacă este o strângere laolaltă care se vrea în jurul Domnului Isus, este ceea ce urăște Dumnezeu. Lui li este neplăcut ca o asemenea stare să fie legată de poporul Lui, El nu poate tolera o asemenea stare.

Înaintea lui Dumnezeu nu rămâne în picioare nici un motiv: El vrea numai ceea ce EL a poruncit. Tot ceea ce avem de făcut este să ascultăm. Elimelec nu s-a dus la Moab pentru că voia ca el și familia sa să crească în harul și cunoașterea lui Dumnezeu, nici ca să poată slăvi pe Dumnezeu în mijlocul obiceiurilor și căilor unei lumi așa-zise credincioase, în zilele noastre în mijlocul creștinătății de nume. El vroia să-si satisfacă dorințele naturale.

Dacă ne cercetăm inimile în lumina lui Dumnezeu, în curând se descoperă care sunt gândurile care ne însuflețesc. Se va vedea dacă singura noastră dorință este de a asculta de Dumnezeu sau urmărim alte scopuri. Dacă Dumnezeu a oprit ploaia în Betleem din pricină că n-a fost cinstit așa cum se cuvine acolo, era el mai cinstit în Moab? Foametea venită în Betleem putea fi pentru Moab un prilej de a-și dovedi credința prin faptele sale (Iacov 2.18). Ba mai mult, în Lege și în rânduielile lui Dumnezeu erau îndrumări privitoare la purtarea față de cei săraci (de exemplu Deuteronom 15.7-11; 24.12; etc). Și nu trăia în Betleem o rubedenie bogată și puternică în stare să ajute? Ei îl știau bine și știau că el este gata să facă asta. Când Naomi, după ce a trecut prin disciplina lui Dumnezeu s-a întors în țară, putem înțelege ce efect a avut asupra ei numele Boaz. Ei nu se gândiseră la El și nu-și pusese încrederea în El.

Dar nu este tot așa și cu noi? Dacă ne-am încrede în El, Adevăratul nostru Boaz, dacă ne-am gândi la El, n-am porni pe alte căi, căutând să rezolvăm greutățile ce se ivesc prin puterea noastră proprie.

De ce s-au dus în realitate Elimelec și Naomi în Moab? Pentru că în acele vremuri când greutățile deveneau tot mai mari iar vecinii nu-i puteau ajuta, credința lor nu s-a putut ridica deasupra împrejurărilor. Dar lucrul acesta nu se poate spune doar despre ei. Ce mulți sunt cei care, deși mântuiți prin credință, nu sunt în stare să și umble prin credință în vremea încercării și a greutăților! Ce mulți sunt cei care se încred în Dumnezeu pentru mântuire, dar nu și pentru problemele mici sau mari ale familiilor lor! A încetat oare EL să existe? N-a zis EL: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi”?

Ce mare este necunoașterea noastră, pierdem chiar ceea ce am cunoscut odată, când ne abatem privirea și uităm pe adevăratul Răscumpărător și când inimile noastre doresc lucrurile lumii!

Elimelec avea nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, așa cum avem și noi. Poate că în Moab se găsea hrană, dar să nu uităm că viața, suflarea și toate lucrurile sunt în mâna Domnului. Să-L părăsești pe El, să pierzi viața și suflarea în căutare de hrană, este mai mult decât nebulie. Dar Elimelec a ales o asemenea cale, o cale pe care mulți o aleg. El voia să stea pentru o vreme ca „străin” în câmpiile Moabului, dar acolo a murit și acolo s-au stabilit fiii lui, căsătorindu-se cu moabite. Elimelec, tatăl a umblat după lucrurile din lume; copiii lui au umblat după LUME. A venit moartea și le-a dăruit planurile. Nu este asta experiența multora? N-am mărturisit noi oare niciodată ceva asemănător? „Multe căi

par omului bune, dar până la urmă duc la moarte" (Proverbe 14.12; 16.25). Cu totul altfel ar sta lucrurile, dacă am face ca israeliții în Numeri 9.15-23.

Elimelec a căutat să scape de disciplina lui Dumnezeu și a căzut în plasa lui Satan. Și așa va fi totdeauna. „Veți fi ca un om care fuge dinaintea unui leu și îl întâlnește un urs, sau care, când ajunge acasă, își reazemă mâna pe zid și-l mușcă un șarpe" (Amos 5.19).

Dacă lucrăm în chip egoist, vom experimenta că „ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui păcătoasă, va secera din firea păcătoasă corupția, dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică" (Galateni 6.7,8).

Elimelec s-a întors de la izvorul vieții și a găsit că paharul pe care singur și-l preparase era umplut cu moarte, cu o moarte nefericită, așa cum ar fi experimentat și Iona fără intervenția lui Dumnezeu în har. Este cea mai mare nebulie pentru noi să socotim că mergem în părtășie cu Dumnezeu, dar să ne alegem propriile noastre căi și să nu ținem seama de sfaturile Lui. „Nu vă înșelați! Dumnezeu nu Se lasă batjocorit!"

Ce deosebire putem vedea când privim la Domnul Isus! El era flămând și Satan voia să-L scoată din starea Lui de dependență de Tatăl, făcându-L să Se manifeste independent, prin prefacerea pietrelor în pâini. Dar Domnul i-a răspuns: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu" (Matei 4.4; Deuteronom 8.3). Să fi uitat Elimelec acele cuvinte spuse nu cu mult timp în urmă de Moise? Oricum, Scriptura ne spune că noi trebuie să mergem pe urmele Domnului Isus (1 Petru 2.21). În Moab era pâine. Tot acolo era vin (Isaia 16; Ieremia 48), ceea ce simbolizează bucuria. Acolo erau turme mari, pășune, câmpii, vii (2 împărați 3.4). Nu seamănă oarecum cu Canaanul, țara unde „curge lapte și miere?", unde erau ciorchinii de struguri aceia mari (Deuteronom 11. 10-15; Numeri 13.23)?

Dar să privim ceva mai departe. Moabiții erau un popor foarte mândru și se pare că aveau pricini să fie așa. Ei n-au cunoscut niciodată robia și încercările pe care le-au cunoscut Israel. „Moab era netulburat din tinerețea lui, nu era turnat dintr-un vas în altul și nu era dus în captivitate. De aceea și-a păstrat gustul și nu i s-a schimbat mirosul" (Isaia 16.6; Ieremia 48.11).

Inima care nu este aproape de Domnul nu dorește greutățile și încercările credinței; dorește doar o odihnă plăcută. Dar nu acesta este planul lui Dumnezeu. „Fiul meu, nu disprețui disciplinarea Domnului și nu-ți pierde inima când ești mustrat de El, căci Domnul disciplinează pe cine-L iubește și biciuiește pe orice fiu pe care-l primește... Dar dacă sunteți scutiți de disciplinare, de care toți au parte, sunteți niște copii nelegitimi, iar nu fii" (Evrei 12.5-11). Și unde aflăm mai multe încercări și exerciții ale credinței, decât acolo unde copiii lui Dumnezeu sunt adunați în Numele Domnului Isus?

Când cineva urmează o ordine constituită în biserică după principii omenești și o mărturisire de credință formulată de oameni (chiar dacă acea persoană este încredințată că stă pe temeiul Scripturii), atunci simt la îndemână reguli și rânduieli pentru orice fel de situații, iar dacă se ridică obiecții este stabilit și cum se poate acționa în continuare. Dar când cineva este adunat în NUMELE LUI și când îi recunoaște autoritatea, când el doar execută ceea ce Domnul a hotărât pentru fiecare moment, dacă El ne-a îngăduit să luăm parte la masa Domnului trebuie să întrebăm: „Doamne, ce dorești să facem?" Și, desigur, trebuie să-L întrebăm pe Domnul ce vrea să facem în orice lucru, mare sau mic. Totodată, orice hotărâre făcută în adunare sau în întâlnirile administrative ale fraților trebuie să fie interpretarea gândului Domnului în acel caz care este discutat. Când așa stau lucrurile, discuțiile nu degenerază în dorința de a ne impune părerile noastre, ci se crează un spirit de unitate, în căutarea împlinirii voinței Domnului. Avem deci nevoie de exersarea inimilor noastre, ca să nu ne lăsăm gândurile s-o ia razna și să nu exprimăm gânduri, opinii sau interese ale noastre, ci ceea ce gândește Domnul în cazul specific. Când sfatul unei biserici are un regulament cu privire la felul de procedare și când el este practicat întocmai, nu vor rămâne multe probleme nesoluționate. Dar când lăsăm pe Duhul Sfânt să ne călăuzească și să ne conducă, când El trebuie să aleagă ce să facă și prin cine anume, atunci este nevoie de exerciții ale inimii. Cum însă putem să deosebim și să recunoaștem călăuzirea Duhului Sfânt, dacă nu trăim în strânsă legătură cu Domnul și nu ne supunem în mod conștient călăuzirii Lui? Cum poate cineva să știe dacă Duhul Sfânt vrea să-l folosească sau nu într-un anumit moment? Pentru aceasta este nevoie de atenție, de dependență de Domnul, dorința de a fi folosit numai prin Duhul Sfânt.

Cum poate o adunare să știe că cineva lucrează sub îndemnul Duhului Sfânt? Pentru aceasta ea trebuie să fie foarte aproape de Domnul. Ca să deosebești călăuzirea Duhului Sfânt, trebuie să fii duhovnicesc (spiritual).

Dar cum trebuie să acționeze o adunare când se manifestă firea păcătoasă? Și unde are firea mai mult loc să se desfășoare, decât acolo unde Duhul Sfânt dă deplină libertate? Acolo unde totul este din Duhul și duhovnicesc, firea păcătoasă nu mai are prilejul să se manifeste în nici un fel. Dar totodată, acolo unde credincioșii mărturisesc că Domnul Isus este singura autoritate și că ei personal n-au nici un cuvânt, tocmai acolo Cel Rău caută să corupă, și nicăieri în altă parte. Cei care sunt adunați pentru Numele Lui sunt totuși oameni, pe pământ, au încă o fire păcătoasă și, ce trist! Ei mai sunt uneori firești. Nu este nici o îndoială că printre ei simt soli ai Satanei, prefăcuți în îngeri de lumină, care s-au strecurat din nevăgherea credincioșilor sau din lipsa lor de dependență de Domnul. Cum trebuie să acționeze adunarea când se manifestă firea păcătoasă?

Cum putem ști dacă un frate a acționat din neștiință sau din slăbiciune sau el a lucrat împins de voința lui? Fată de slăbiciune și neștiință trebuie să dovedim răbdare și să încercăm să învățăm cu dragoste pe frați; voința proprie însă nu trebuie nicidecum tolerată, ci mai degrabă corectată prin mijloace duhovnicești. Dar cum să procedăm, ca unii care suntem răspunzători înaintea Ivii Dumnezeu, când apare slăbiciunea, neștiința, voința proprie în mijlocul credincioșilor? Până la ce limită trebuie să dăm dovadă de răbdare și când, în ascultare de Domnul, trebuie să ne separăm de vasele cu întrebuințare de necinste?

Când te afli în Betleemul Ivii Iuda sunt exerciții ale credinței și ale vieții spirituale. Așa dorește Dumnezeu. El știe ce înclinate sunt inimile noastre spre independență. Tocmai de aceea, El nu ne-a lăsat o carte cu reguli pentru adunare și cu instrucțiuni cum să lucrăm în fiecare caz în parte. Și iată de ce, în Noul Testament avem mai ales principii, ca să ne punem mereu întrebarea care principiu este cel potrivit pentru o anumită situație. Iar Duhul Sfânt locuiește atât în fiecare credincios, cât și în adunare, astfel că putem avea un răspuns divin, concis și clar. Dar trebuie să ascultăm și să plecăm urechea la șoptele Duhului Sfânt.

Suntem într-o asemenea stare când nu avem lucruri de judecat în inimile noastre și când trăim în părtășie practică cu Domnul. Asemenea exerciții nu pot fi făcute în țara Moabului. Citim despre Moab: „Moab și-a făcut o viață ușoară din tinerețe și s-a odihnit pe drojdiile lui." Nu dorește inima firească o asemenea odihnă, mai ales când lupta spirituală este puternică și când cineva poate fi obosit, istovit?

Elimelec a fugit de greutate și s-a dus la odihnă în Moab, gândind că va putea găsi pâine, lapte și vin (bucurie). Era desigur podgorii în Moab, dar nu era vinul nou și untdelemnul pe care Dumnezeu îl dă poporului în țara Sa (Deuteronom 11.14). Poți să iei drept hrană vița sălbatică, dar aceasta duce la moarte (2 împărați 4.38-40). Era pâine în Moab, dar era aceasta hrană pentru „omul cel nou”? Era hrană bună pentru omul natural, pentru cei care nu trecuseră niciodată Iordanul (în sens spiritual, oameni care n-au murit împreună cu Hristos și n-au înviat împreună cu El). Omul nou, omul vieții de înviere are nevoie de o altfel de hrană. El are nevoie de grâul pe care îl dă Dumnezeu, de grâul care crește în țara făgăduințelor Lui și care este udat cu ploii din cer — Duhul Sfânt (Deuteronom 11.11-14; Iosua 5.2-12; 2 împărați 4.41).

Elimelec nu putea să facă deosebirea între pâinea Moabului și cea a Betleemului. Cum poate cineva care nu privește țință la Domnul Isus să vadă limpede? Când ai un ochi curat, tot trupul este plin de lumină, însă numai atunci. N-au fost scrise aceste lucruri „spre învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Corinteni 10.11)?

În limbajul simbolic al Scripturii putem vedea pe femeile prezentate în diferite împrejurări ca arătând poziția, iar bărbații energia credinței sau eșecul ei. Cu alte cuvinte vedem în bărbat starea practică a celor care sunt într-o anumită poziție. În cazul lui Elimelec și Naomi acest lucru se poate vedea foarte limpede. Elimelec, care însemnează „Dumnezeul Meu este împărat”, moare. Când în neascultare practică și pe drumul voinței proprii am părăsit locul unde fusesem așezați de Dumnezeu, mai putem avea totuși o arătare din afară a lucrurilor; dar când alegem un drum care ne duce departe de Dumnezeu, unde s-ar sfârși acest drum, dacă nu ne-ar opri El și nu ne-ar aduce înapoi?

Primul pas poate fi numai o mică deviație, atât de mică încât inimile noastre împietrite nici nu o iau în seamă. Totuși, în părtășia cu Domnul se produce o fisură. Dacă Domnul nu ne-ar opri, aceasta ar însemna separare de El.

Când ne ducem la Moab și începem să ne hrănim cu pâinea Moabului, devenim tot mai fără rezultat în mărturia noastră. Efectul mărturiei noastre este mai mic și mai mic, până la moarte. Ce rămâne? Este aspectul public sau poziția: o văduvă fără nici o nădejde, fără nici o perspectivă, fără arătare a vieții, fără rodnicie, fără speranță de schimbare. Ce mare deosebire dacă ne gândim la Betleemul din Iuda, Casa Pâinii, locul închinării, unde este o mărturie vie cu privire la autoritatea lui Dumnezeu și a Domnului Hristos, în timp ce de jur împrejur „nu era împărat în Israel, fiecare făcea ce-i plăcea”.

Naomi simboliza poziția publică: fusese Naomi, „Plăcerea mea”, dar devenise Mara, „Amărăciune”.

În orice credincios este atracția către Moab. Am citit cândva că o oaie căuta să părăsească turma când auzea behăit de capră. Păstorul și-a adus aminte că fusese alăptată de o capră până ce a fost în stare să pască iarbă. Atunci, a fost așezată în turmă, dar cum auzea behăit de capră, încerca să iasă din turmă. Nu este așa și cu noi?

Dumnezeu ne-a asigurat că nimeni nu ne poate smulge din mână Bunului Păstor. Dacă un credincios s-a rătăcit și a luat-o razna, el tot se întoarce, dar ce mare pagubă aduce! Desigur, pentru el însuși, pentru cei dragi ai lui și pentru mărturia pe care o are de dat. Să privim la Avraam în Geneza 12. Faraon s-a gândit la el ca la un mincinos, un om în care nu te poți încrede! Ce pagubă adusă mărturiei despre Dumnezeul lui Avraam! Când Lot s-a dus spre câmpiile Sodomei și Gomorei, nu era asta urmare a faptului că Avraam îl luase cu el în Egipt? Lot a privit câmpia Iordanului și a văzut că era „ca grădina Eden, ca țara Egiptului”. El nu mai putea vedea deosebirea dintre Egipt și grădina Edenului.

Dar trista istorie a lui Agar și Ismael n-a fost rezultatul coborârii lui Avraam în Egipt și a minciunii lui în fața lui Faraon? Chiar și în ziua de astăzi evreii gustă din amărăciunea urmării faptei lui Avraam. Ce puțin ne gândim la urmări, când facem primul pas către o direcție greșită! Părinții credincioși se pot ridica după ce au alunecat, dar foarte rar se mai pot redresa copiii lor, care s-au depărtat de Domnul, datorită exemplului trist al părinților. Elimelec dorea să stea în Moab doar pentru un timp. Dar fiii lui s-au stabilit acolo, si-au luat soții dintre moabite. Ei s-au pierdut din poporul lui Dumnezeu. Iar dacă ei ar fi avut copii (ceea ce Domnul n-a îngăduit), acești copii ar fi făcut parte dintre vrăjmașii lui Dumnezeu, căci moabiții nu trebuiau primiți în adunarea poporului lui Israel până la a zecea generație. Totodată, trăind în Moab (Neemia 13), și-au pierdut dreptul de moștenire.

Întâlnim uneori oameni care au dat o mărturie minunată. Ei par îngeri coborâți din ceruri. Dar când cad, se pare că nu se mai ridică. Adevărații credincioși se ridică după ce cad. Vom vedea acest lucru mai departe cu privire la Naomi.

În Geneza 8.6-9, atât un porumbel cât și un corb au părăsit corabia. Cel care s-a întors a fost porumbelul. Corbul nu s-a întors niciodată. El are o fire diferită de cea a porumbelului. Corbul a găsit loc de odihnă și hrană pe trupurile moarte care pluteau încă pe ape. Să nu ne gândim de fel că nu pot fi corbi care se strecoară pe furiș printre „frați”. Istoria mai îndepărtată sau mai recentă cunoaște astfel de cazuri triste.

Să ne gândim la Naomi. Tăciunile ei se stinsese (2 Samuel 14.11). Ea nu mai avea nume, nici moștenire pe pământ. Așa s-a întâmplat și cu creația, ca urmare a căderii. Întreaga creație este lipsită de binecuvântare, este o creație decăzută. Asupra ei, binecuvântarea poate veni numai pe temeiul răscumpărării. Naomi trebuia să știe asta din cartea Exodul; dar Dumnezeu, în harul Său, a folosit eșecul ei ca s-o ducă la un adevăr mai adânc. În cele din urmă, ea ajunge nu numai la răscumpărare, ci chiar la Răscumpărătorul.

Când o vedem pe Naomi în sărăcia ei, nu putem să nu ne amintim de cuvintele Domnului către biserica din Sardes, din Apocalipsa 3. „Îți merge numele că trăiești, dar esti mort. Ia seama dar să întărești ce rămâne și care este pe moarte”. Nu caracterizează aceste cuvinte situația acestei familii?

A mai rămas din această familie doar o văduvă fără nădejde și al cărei viitor era doar moartea în singurătate. Acesta era rezultatul celor zece ani în Moab.

Numărul 10 însemnează răspundere. Cinci este numărul omului (4) controlat și susținut de Dumnezeu (1). Este răspunderea creaturii față de Creatorul, care vrea să ajute creatura să-și împlinească răspunderea. Zece este de două ori cinci: deplina manifestare a responsabilității.

Dar nu recunoaștem noi că oricând ne dă Dumnezeu o răspundere dăm faliment? Numai harul lui Dumnezeu ne poate păstra. Și ce recunoscători trebuie să-i fim lui Dumnezeu, că harul trece dincolo de eșecurile noastre. Harul ne pune înaintea „o ușă deschisă”. Iar această

usă nu înseamnă întoarcerea la ceea ce am ruinat, ci ceva cu totul nou, ceva mai bun decât am avut înainte.

După Sardes, care nu s-a pocăit, Domnul a dat o ușă deschisă către Filadelfia. Nu era o întoarcere la începutul Sardesului, ci la o situație nouă. Sensul expresiei „o ușă deschisă” nu este acela de libertate pentru vestirea Evangheliei și nici că nu vom întâmpina nici o împotrivire. Dimpotrivă, Apostolul Pavel spune: „Căci mi s-a deschis o ușă mare și largă și sunt mulți împotriviți” (1 Corinteni 16.9). O ușă deschisă înseamnă că Domnul ne arată cu toată claritatea pe ce cale avem de mers. Într-o lume în care Satan își are căile lui, este firesc să fie împotrivire foarte puternică și multe probleme de soluționat.

Apocalipsa 2 și 3 se ocupă cu poziția bisericii ca martoră responsabilă a lui Dumnezeu și a Domnului Isus Hristos. Cele trei biserici de la urmă, Sardes, Filadelfia și Laodiceea sunt îndeosebi privite astfel. Și tocmai în acest context este ușa deschisă: ușa deschisă este lumina pe care o dă Dumnezeu Filadelfiei să fie un martor adevărat pe pământ, într-o vreme în care pretenția mândră de a fi BISERICA (Tiatira și Sardes) este înlăturată.

Același adevăr îl găsim în cartea Rut. Primele versete de la început ne prezintă locul pe care ar fi trebuit să-l ocupe Biserica pe pământ, loc pe care l-a pierdut. Dar acum, în țara Moabului, după ce Naomi a experimentat durerea amară a căilor ei, Dumnezeu deschide o ușă a restaurării. Ea află că Dumnezeu a căutat pe poporul Său și că le-a dat pâine.

Da, după plecare poate fi, totuși, restaurare. Dar restaurarea vine numai după ce ne-am dat seama care sunt urmările căilor noastre, că ele sfârșesc în moarte, când ne prezentăm smeriți înaintea lui Dumnezeu și când bietele noastre inimi înțeleg că putem găsi pâine numai la Dumnezeu. Ce exerciții ale inimii putem vedea la biata Naomi! Când a părăsit Betleemul, ea credea că este săracă, dar o aștepta un viitor strălucit. Curând și-a dat seama că Satan și lumea cer un preț mare pentru ceea ce oferă. „La plecare eram în belșug și acum Domnul mă aduce înapoi cu mâinile goale” (versetul 21). Când era în Betleem avea cu ea pe soțul ei, fiii, avea o moștenire în mijlocul poporului. Numele ei era „Plăcerea mea”: era conștientă de favoarea lui Dumnezeu. Acum, numele ei era Mara, „amără ciune”. Toate resursele ei naturale se duseseră și experiența dureroasă prin care a trecut îi întunecă orizontul. Nu poate vorbi decât de necaz, de vârstă, de lipsa oricărui ajutor. Nu avea nici un cuvânt de încurajare pentru cei iubiți, nurorile ei, care erau și ele văduve.

În general, ne dăm seama ce am avut, când am pierdut lucrurile posedate altădată, datorită greșelilor noastre. „Căci buzele femeii străine strecoară miere și cerul gurii ei este mai alunecos decât untdelemnul; dar la urmă este amară ca pelinul, ascutită ca o sabie cu două tăișuri. Picioarele ei coboară la moarte, pașii ei dau în Locuința Morților. Așa că ea nu poate găsi calea vieții, răătăcește în căile ei și nu știe unde merge... Depărtează-te de drumul care duce la ea și nu te apropia de ușa casa ei, ca nu cumva să-ți dai altora cinstea ta și unui om crud anii tăi” (Proverbe 5.3-9). Nu este aceasta exact descrierea a ceea ce se întâmplă când ne depărtăm de Domnul și părăsim locul unde ne-a așezat El? Ce mulți sunt cei care ar fi trebuit să spună aceleași cuvinte! Suntem oare conștienți de minunatele privilegii de care avem parte? Prin har, avem un loc vinde ne putem aduna în jurul Domnului Isus, un loc unde chiar de pe acum, pe pământ, putem fi cu El, din pricină că El personal este prezent acolo. Iarăși și iarăși, acolo El deschide cămările Sale ca să ne dea din bogățiile Sale ceea ce ne poate hrăni. Prin har, noi locuim în Betleemul lui Iuda, casa Pâinii, acolo unde El este adorat. Da, există restabilire! Când sub disciplina lui Dumnezeu am înțeles că am pierdut totul, iar inimile noastre se duc cu amărăciune cu gândul la vremurile când eram așa de bogați, atunci Dumnezeu deschide ușa. Nu, El nu dă Pâinea Lui în Moab. Când El dă pâine, El o face numai din Betleemul Iudeii, Casa Pâinii. Dar El a făcut să se ducă vestea până în Moab, la Naomi, că Dumnezeu Și-a arătat bunăvoința față de poporul Său și le-a dat pâine. El este o prezență personală nu numai în Betleemul Iudeii, dar El guvernează peste tot asupra împrejurărilor, prin providența Lui, pentru ca inimile noastre să fie îndemnate să se întoarcă.

Iar acum vedem ceva minunat. Amândouă nurorile lui Naomi au însoțit-o. Ne-am putea întreba: „Ce fel de mărturie putea veni de la femeia aceasta?” Adevărata mărturie, Elimelec, Dumnezeu este împăratul meu, murise. Era numai o mărturie publică de sărăcie și de moarte. Dar vedem acum puterea unei mărturii personale, individuale. Naomi este încă o figură de credincioasă, dar este figura vinei rămășițe „care este pe moarte”.

Harul lui Dumnezeu era la lucru în inima Naomei. Ea se gândea la acele zile binecuvântate când ea era „cea plăcută”, când era conștientă de favoarea lui Dumnezeu. Își amintea de lucrurile scumpe pe care le dăduse și încă le mai dădea Dumnezeu poporului Său. Ea vorbea cu nurorile ei despre aceste binecuvântări și era adânc îndurerată că nu le mai putea împărtăși. Fără nici o îndoială că ea le-a spus nurorilor ei despre Betleemul din Iudeea, despre poporul lui Dumnezeu care locuia acolo, despre Dumnezeul lui Israel.

Ceea ce spunea Naomi despre Dumnezeu nu era în totul adevărat. Vedem din versetele următoare ce rău îl judeca ea pe Dumnezeu. Ea îl socotea pe Dumnezeu cauza împrejurărilor dureroase din viața ei. Totuși, cuvintele ei, ca și dorința ei de a se întoarce a produs o impresie puternică asupra nurorilor ei. Ele au văzut că ea credea în ceea ce spunea!

Iată una dintre trăsăturile reale ale puterii unei mărturii personale! Desigur, Cuvântul lui Dumnezeu are putere vitală. El împlinește plăcerea lui Dumnezeu. În ceea ce privește însă mărturia noastră, ea este vitală numai când cei din jur simt că ea este vie în inimile noastre. Gândiți cumva că și copiii voștri vă cred când le spuneți că numai Domnul Isus face pe om fericit cu adevărat, dacă nu văd această fericire în viața voastră? Credeți că au vreun preț cuvintele voastre, când le spuneți altor credincioși despre înalta poziție pe care am primit-o prin harul lui Dumnezeu și despre nevoia de a fi ascultători de Cuvântul lui Dumnezeu, când ei văd că aceste lucruri n-au nici o influență în viața voastră practică?

Ioan 1.29-37 este foarte clar în această privință. La versetul 29, Ioan Botezătorul spune: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.” Este un adevăr foarte important. El merge mai departe decât se gândesc cei mai mulți dintre credincioși, pentru că ne duce până în veșnicie, la cerurile și pământul nou, în care va domni dreptatea. Ne duce la acea vreme când cerurile, pământul și toate lucrurile vor fi împăcate (reconciliate) cu Dumnezeu și când vor manifesta armonia și slava divină. Apostolul Ioan n-a uitat niciodată acest adevăr. După zeci de ani, el a scris acest cuvânt spus de Ioan, iar în Apocalipsa vorbește iarăși despre Mielul care „părea înjunghiat.”

Când Ioan a pronunțat aceste cuvinte, ascultătorii lui n-au dat nici un răspuns. Dar a doua zi, când Ioan a spus numai „Iată Mielul lui Dumnezeu”, fără să mai adauge vreun alt adevăr, ascultătorii l-au părăsit pe Ioan și l-au urmat pe Miel. Ei erau convinși că dacă acest om avea o influență așa de mare asupra marelui profet Ioan, El trebuia să fie o Persoană slăvită.

Același lucru era adevărat și cu privire la Naomi. Când ea a pornit să se întoarcă înapoi în Betleem, s-au alăturat Orpa și Rut. Ce mult trebuie să fi fost răcorită inima ei de acest lucru! Aceste femei moabite erau atașate de ea și erau gata să renunțe la orice, ca să-și lege soarta de poporul lui Dumnezeu. Ele erau gata să se întoarcă de la idoli către Dumnezeul cel viu.

Mai departe vedem efectul ruinător al depărtării de Dumnezeu. Pe măsură ce Naomi se apropia de Betleem, pașii ei deveneau mai înceți. Noi putem fi ori o binecuvântare, ori un blestem pentru alții. Neutralitatea este imposibilă. Putem ori să-i conducem pe alții la Domnul Isus, ori să-i îndepărtăm de El. Orpa vroia să se ducă în Betleem, dar cineva care fusese în țara Moabului o face să se întoarcă îndărăt. Și Naomi știa ce se petrece acolo vinde o întorcea pe Orpa. În versetul 15 citim că ea i-a spus lui Rut: „Iată, cumnata ta se întoarce la poporul ei și la dumnezeii ei”. Cine s-ar fi gândit mai înainte, când ea era în Betleem, că Naomi ar fi putut pronunța asemenea cuvinte? Primul pas al depărtării de Domnul poate fi foarte mic, dar nimeni nu poate ști unde duce. Naomi nu vroia să le ia pe Orpa și pe Rut cu ea în Betleem. De ce oare? Era rușinată că-si lăsase fiii să se căsătorească cu moabite? Vroia să tină ascuns acest lucru de prietenii ei din Betleem? O! ce înfricoșătoare mândrie este în noi! Am lăsa mai degrabă pe alții să piară, numai să nu ne mărturisim rușinea. Să ne gândim la David, în 2 Samuel 11. El preferă să ucidă pe un slujitor drept și credincios, numai să nu-și mărturisească public păcatele.

Cât de mulți sunt aceia care sunt opriți de a veni la Domnul din pricină că părinții umblă cu multă înfocare după prosperitatea lumii sau după plăcerile firii păcătoase (carnale), în timp ce cu buzele se fălesc că ei cunosc „adevărul”. „Prin vorbiri dulci și amăgitoare, ei înșală inimile celor lesne crezători” (Romani 16.18). Mulți își pun copiii chiar în gura leului, în dorința după o poziție mai bună pe pământ, apoi se roagă ca leul să nu le facă nici un rău.

Ce mare nevoie este ca noi, care trăim într-o lume care L-a lepădat pe Dumnezeu, să veghem asupra cuvintelor și faptelor noastre, ca să fim pentru cei din jur un ajutor și nu o piedică. Să fim cu luare aminte să nu permitem firii să lucreze în noi și să nu încurajăm în copiii sau prietenii noștri manifestări firești. Dacă îl slujim pe Hristos în felul acesta „vom fi plăcuți lui Dumnezeu și cinstiți de oameni” (Romani 14.17).

Naomi a simțit că poziția nurorilor ei era diferită de a ei: ea era israelită, care se întorcea la poporul ei, la locul unde se născuse, la Dumnezeul ei, dar care acum sau în viitor ar trebui să accepte consecințele necredințioșiei ei. Orpa și Rut trebuiau să-și părăsească poporul, părinții, dumnezeii și să meargă într-o țară străină, la un popor despre care auziseră foarte vag de la Naomi. Afectiunea și ajutorul lui Naomi nu puteau fi puse alături de sacrificiul pe care îl făceau, lăsând totul, sacrificând chiar și sursele lor de existență.

În continuare, vedem cât de mult se afundă credincioșii dacă se plasează nu pe principiile lui Dumnezeu, ci sub nivelul acestora. Naomi era plină de plângeri cu privire la soarta ei și încerca să-și ferească nurorile să împărtășească aceeași soartă. Ea le-a sugerat că aveau perspective mai bune în țara Moabului. În Canaan și în mijlocul poporului ei, ele vor fi mereu niște străine. Afară de aceasta, ea nu mai are fii ca să refacă legătura pe care moartea o rupsesese. De ce, deci, să meargă cu ea? Nu era Domnul în stare să le binecuvânteze chiar și în Moab? Ce teorie periculoasă! Ce bunăvoință otrăvitoare! Nu s-a ținut seama de suflet; a fost uitată veșnicia, iar Dumnezeu și evlavia și harul sunt lăsate de o parte pentru moment. Vai, i s-a părut o atitudine sinceră Orpei, dar a fost spre ruina ei. Adesea convingerea despre păcat și o conștiință trezită sunt înnăbușite. Mulți tineri sunt rău îndrumați sau chiar răătăciți chiar de părinții lor, care doresc pentru ei un loc sigur și foloasele lumii acesteia.

Așa cum s-a mai menționat, femeia în chip simbolic prezintă sau sugerează poziția, în timp ce bărbatul sugerează starea practică. Naomi vorbește despre casa mamei. În relațiile de familie este o ordine dumnezeiască. Când vorbești despre casa părintească este normal să vorbești despre casa tatălui, și în legătură cu aceasta să avem în gând toate aspectele din ea. Iată de ce, la Rut 2.11, Boaz vorbește de casa tatălui său. Faptul că Naomi vorbește de casa mamei, ne face să gândim la poziție, la acea legătură atrăgătoare și plină de dulceată a dragostei naturale pe care vroia s-o sublinieze.

Naomi nu atrage atenția spre adevărata stare, ea nu amintește fetelor că ea a găsit numai moarte și întuneric în Moab și că Dumnezeu a anunțat că acolo va fi numai pustiire (Țefania 2.9). Aceasta le-ar speria și ar vrea mai mult să meargă cu ea în Betleem, Casa Pâinii, acolo unde Dumnezeu este adorat. Când un rob al Satanei, aflat sub condamnarea Dumnezeului celui Sfânt și Drept este comparat cu un copil al lui Dumnezeu, primit înaintea lui Dumnezeu în Preaiubitul Lui, cum poate un asemenea păcătos să fie descurajat să nu alerge la Domnul Isus? Sau poate fi un credincios adus în starea de a alege Tiatira sau Sardes, când le pune alături de Filadelfia și când vede judecata lui Dumnezeu asupra Tiatirei și Sardesului, oricât de slabă ar fi Filadelfia?

Naomi vroia să-și convingă nurorile să rămână în Moab, de aceea le-a vorbit despre lucruri care nu erau rele, ci atrăgătoare, așa cum le dăduse la început Dumnezeu. Acum, ea voia să se folosească de aceste lucruri ca să le tină în Moab. Vinul în el însuși nu este rău. „El înveșelește pe Dumnezeu și pe oameni” (Judecători 9.13). Dar cine voia să fie nazireu, cu alte cuvinte în întregime separat pentru Domnul, nu trebuia să folosească deloc vin sau băuturi tari (Numeri 6; Luca 22.8). Într-o lume în care Dumnezeu este lepădat, cei care doresc să fie aproape de El trebuie să renunțe la lucruri care în ele însele nu sunt rele. Pot fi chiar lucruri bune, dar într-un fel sau altul ne pot împiedeca să fim cu totul pentru Domnul.

Naomi le-a amintit fetelor de casa mamelor lor și chiar a adus vorba de căsătorie, dar când fetele s-au arătat încă neconvinse că nu trebuie să meargă cu ea, Naomi a mers mai departe. Ea știa punctul slab al fetelor moabite. Însăși existența Moabului a venit din dorința primei mame din Moab care a voit cu orice preț să aibă legătură cu un bărbat și să aibă copii (Geneza 19.30-38). Iar fiicele lui Moab dădeau la iveală aceeași dorință (Numeri 25.1). Cu siguranță cuvintele lui Naomi din versetele 11 până la 13 au produs un efect puternic și asupra lui Rut. Ce mulți simt tinerii credincioși care, din cauza căsătoriei n-au urmat calea despărțirii de sistemele religioase sau au părăsit această despărțire! Și mai mult, ce mulți sunt părinții care îi îndeamnă pe tinerii credincioși să renunțe la locul de separare, pentru presupuse avantaje imediate. „Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine” (Matei 10.37).

Naomi a accentuat apoi poziția ei izolată: ea nu are soț, nici copii, n-are nici o nădejde, și aceasta din cauza lui Dumnezeu. Oare nu știa ea din Scriptură acel încurajator cuvânt că Dumnezeu Se îngrijește de văduve și de străini? Să fi uitat ea de Boaz, „omul puternic și bogat?” Naomi nu numai că a încercat să le rețină pe Rut și pe Orpa de a o însoți, făcându-le să gândească la faptul că nu vor avea nici o nădejde de ajutor, dar le-a dat și o imagine cu totul falsă despre Dumnezeu:...” pentru că mâna Domnului s-a întins împotriva mea.” După cum se exprima ea, Dumnezeu era răspunzător de toate greutățile și de toată starea ei deznădăjduită. Mai potrivit ar fi fost să recunoască faptul că ea și-a atras disciplina lui Dumnezeu asupra ei din pricină că L-a părăsit pe Dumnezeu, locul unde El a așezat-o și binecuvântările Lui. Nu Dumnezeu a

duș-o în Moab. Ei și-au ales să plece din locul unde ar fi făcut aceeași experiență ca și psalmistul: „Iată, ochiul Domnului privește peste cei ce se tem de El, peste cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui, ca să le scape sufletul de la moarte și să-i țină cu viață în mijlocul foametei" (Psalmul 33.18 și 19).

Când cei din jurul nostru vor în mod pozitiv să fie de partea Domnului, să fim cu luare aminte să nu-i îndrumăm greșit. Să nu-i facem să-și îndrepte pașii spre alte direcții ca să le fie mai bine, când nu știm deloc ce bine poate fi. Desigur, noi trebuie să ne ocupăm de ei, îndemnându-i să meargă pe calea dreaptă, oricât i-ar costa. Trebuie să-i ajutăm să vadă dacă au „conștiințele curățite de faptele moarte, ca să slujească Dumnezeului celui Viu" (Evrei 9.14). Dar nu trebuie să-i descurajăm niciodată cu preziceri sumbre. Dacă trebuie să le spunem de noaptea durerilor, să nu uităm să le spunem și despre dimineața bucuriei. Dacă trebuie să le spunem despre rușinea celor ce sunt în afara taberii, să le spunem și despre slăvile care sunt acolo. Și când vorbim de numărul mic, de slăbiciunea celor adunați pentru Numele Domnului Isus, trebuie să nu uităm să le spunem despre slava Celui care este în mijlocul lor și despre privilegiul minunat al folosirii credinciosului, sub călăuzirea Duhului Sfânt, potrivit scopului Său.

Când vorbim despre despărțirea de lume, lumea în general și cea religioasă sau despre renunțarea la unele lucruri care nu simt rele în ele însele, da, și care au fost date de Dumnezeu în creația sa, să spunem și ce scump este să te știi aprobat de Dumnezeu și ce dulce este să ai părtășie cu Tatăl și cu Fiul. De aceste lucruri te poți bucura numai când ești despărțit de rău. „Căci harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toți oamenii a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu dreptate, cumpătare și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei Marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos; El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărâdelege și să-și curățească un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune" (Tit 2.11-14). Învățați astfel, cei din jurul nostru vor fi în stare să rabde ispita și, după ce vor fi găsiți buni „vor primi cununa vieții, pe care a promis-o Dumnezeu celor ce-l iubesc" (Iacov 2.12).

Cuvintele și faptele Naomei au impresionat adânc pe Rut și pe Orpa. Amândouă au plâns, iar Orpa a cedat ispitei. Ea începuse bine, ca și Rut. În aparență ea iubea pe Naomi și poporul ei, pentru că spusese: „Nu, noi vom merge cu tine, la poporul tău". Acum însă vedea că aceasta o va costa, și prețul i se părea prea mare. Îi lipsea credința „care vede pe Cel ce este nevăzut" (Evrei 11.27). „Vedem deci că n-au putut să intre, din pricina necredinței" (Evrei 3.19). Acesta a fost marele test al vieții Orpei și ea a căzut la acest test. A fost momentul deciziei ei, și ea a luat o decizie. Și deși își mărturisea atât de puternic dragostea ei, ea a rupt toate legăturile care o țineau de obiectul iubirii ei și s-a întors înapoi. S-a întors pentru totdeauna.

Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune multe despre Orpa, dar dedică întreagă această carte, Rut, istoriei cumnatei ei. Totuși, Dumnezeu n-o nedreptățește pe Orpa. Avem înscrisă buna mărturie a Naomei pentru ea, tot ceea ce făcuse ea, atât pentru cei în viață cât și pentru cei ce muriseră. S-a purtat admirabil atât ca soție cât și ca noră, atât în timpul căsătoriei ei cât și ca văduvă. Este drept înaintea lui Dumnezeu să recunoaștem binele în fiecare. Binecuvântatul nostru Mântuitor ne este exemplu și în această privință. Singura dată când se spune că Isus a iubit un necredincios este când Isus S-a uitat ținută la tânărul acela bogat (Marcu 10.17-22). Totuși, însușirile naturale, cât de pornite spre bine ar fi ele, nu se supun niciodată voii lui Dumnezeu. Firea (carnea) pofteste împotriva Duhului (Galateni 5.17).

Suferințele Naomei întăriseră dorința ei pentru ceva mai bun decât Moabul. Ea vroia să-și reconsidere căile ei și să se întoarcă la Domnul, care cu o dragoste neschimbătoare a dat iarăși pâine poporului Său. Iată însă că a venit testul Orpei: inima ei era în Moab; ea ar fi fost în stare să fie însoțitoarea pe drum a Naomei, dar când Naomi și-a îndreptat afecțiunile ei către Dumnezeu, către poporul Lui, către țara Lui, atunci a devenit limpede adevărata poziție a Orpei. Cu cuvinte amabile, cu arătarea în afară a celei mai pline de dragoste atitudini, ea s-a despărțit de cei pe care în aparență îi iubea și s-a întors la poporul ei, la dumnezeii ei. În această împrejurare „EUL" a biruit.

Probabil că tot așa a fost cu tânărul bogat. El a rămas întristat, chiar foarte întristat. Necredința poate fi amabilă, atrăgătoare, dar ea nu se poate ridica niciodată peste principiile acestei lumi.

Adesea vedem și astăzi aceleași lucruri. Ce mulți credincioși au văzut ceva din Adevărul lui Dumnezeu cu privire la strângerea laolaltă a credincioșilor și care aparent vor să fie ascultători, dar se întorc înapoi, pentru că prețul este prea mare. De obicei, ei nu se mai întorc niciodată. Când cineva refuză, din lipsă de credință să meargă prin ușa deschisă de la Apocalipsa 3.8, în general nu mai este cale de revenire. Ce important este ca în ziua deciziei să-i spunem Domnului cu credință: „Doamne, ce vrei să fac?" și apoi să mergem pe calea arătată de El, văzându-l pe Cel ce este nevăzut!

Foarte probabil că Orpa înseamnă „gâtul ei". Ea n-avea o voință zdrobită. Iată de ce s-a întors în Moab, locul unde omul nu-l recunoaște pe Dumnezeu și unde ea putea găsi satisfacție pentru dorințele ei naturale. Sfârșitul a fost că a devenit părtașă la judecata asupra Moabului. S-a încrezut și a fost pornită către lume, și a devenit una cu lumea. Biserica din Sardes s-a sprijinit pe lume și s-a identificat cu ea: astfel va fi tratată ca si lumea.

Domnul va veni la ea ca un hoț, noaptea, la fel cum va veni pentru lume (Apocalipsa 3.3; 1 Tesaloniceni 5.4).

Orpa se putea hotărî să se întoarcă în Moab, dar Rut rămâne alipită de Naomi. Acum, Naomi vine cu ultimul argument: izolarea, singurătatea care o așteaptă pe Rut. Desigur, nu erau cuvinte plăcute. Este ceva mai rău decât singurătatea?

Când Domnul nostru era pe pământ, El Se simțea ca o rândunică pe acoperișul casei. Aștepta pe cineva să-i fie milă de El și nu găsea pe nimeni. „Am ajuns un străin pentru frații mei și un necunoscut pentru fiii mamei mele" (Psalmul 69.8). Dacă Domnul Isus a simțit această singurătate, El care era în permanentă părtășie cu Tatăl, cu mult mai mult o simțim noi. Și singurătatea crește pe măsură ce viața noastră de ascultare de Domnul crește.

„Credeți că am venit să aduc pace pe pământ? Eu vă spun: nu, ci mai degrabă dezbinare! Căci de acum înainte, din cinci care vor fi într-o casă, trei vor fi dezbinați împotriva a doi și doi împotriva a trei: tatăl împotriva fiului și fiul împotriva tatălui; mama împotriva fiicei și fiica împotriva mamei; soacra împotriva nuroii și nora împotriva soacrei". Așa stă scris la Luca 12.51-53.

Dar toate aceste argumente n-au putut s-o oprească pe Rut. Rut nu dorea idoli, ci dorea să-și potolească dorurile inimii ei. Numele „Rut” înseamnă „satisfacție”. Ea nu năzuia după satis-facerea dorințelor trupului ei, ci după împlinirea dorințelor vieții celei noi care era în ea. Poate un idol să-i dea ceva? Poate căsătoria sau familia să împlinească aspirațiile inimii? Mulți tineri socotesc că da. Abia după ce cunosc deziluzia, ei se pocăiesc pentru nesocotința lor. Atunci însă este prea târziu. Rut n-a căzut în cursa Diavolului. Rut n-a putut fi oprită, deși știa că soacra ei era o biată văduvă.

Am văzut că Naomi înfățișează aici mărturia despre Dumnezeu pe pământ. Ea a pierdut în Moab, locul acela străin, totul. Ca o mică rămășiță, ea se întorcea acum la locul unde trebuia stabilită mărturia lui Dumnezeu. Disciplina lui Dumnezeu o apăsa. Rut a înțeles bine aceasta și inima ei s-a întristat: a plâns și ea. Dar ea a văzut ușa deschisă pregătită de Domnul (Apocalipsa 3.8). Și a mai văzut că această ușă nu poate fi închisă.

Filadelfia este mică și are puțină putere. Sinagoga Satanei (cei întemeiați pe tradiții și ritualuri, care pretind că sunt ai lui Dumnezeu) n-o recunoaște. Ea n-a făcut lucrări mari. Cei care tin de Filadelfia nu simt mai buni ca alții, dimpotrivă, ei își recunosc slăbiciunile și nimicnicia, și ei se supun disciplinei lui Dumnezeu asupra bisericii. Nu este nimic în ea care să atragă firea păcătoasă, omul natural. Dar la cei în a căror inimă se găsește dorința: „O! Doamne! dă-mi acest singur lucru: de a putea merge cu credincioșie cu Tine!” nu se lasă opriți când Domnul le arată poarta deschisă.

Rut a adus o mărturie minunată! Din cuvintele ei vedem că în ea nu era o lucrare doar la suprafață, ci în inima ei era deplin hotărâtă pentru Domnul, cu orice preț. Este adevărat că ea nu putea să explice semnificația cuvintelor ei altora. Ea încă nu-l cunoștea pe Boaz, ca pe omul viteaz și puternic care trăia în Betleem. Ea nu cunoștea nici Betleemul, dar a fost atrasă de ceea ce a văzut în Naomi. Ea si-a dat seama că Naomi trebuie să aibă ceva foarte prețios, ceva care ea, Rut, nu avea. Cuvintele ei nu ieșeau dintr-o cercetare amănunțită a gândurilor lui Dumnezeu, nici din experimentarea a ce înseamnă Filadelfia. Ele veneau mai de grabă din instinctul credinței, care sesizează adevăruri adânci, fără să le poată dovedi cu Cuvântul lui Dumnezeu sau fără să le fi învățat prin experiență. Prin ungerea Celui Sfânt, chiar copilașii stiu toate lucrurile si nu au nevoie să-i învețe nimeni (1 Ioan 2.20,27). Rut s-a adresat lui Naomi. Vroia să fie una cu ea, mai târziu avea să experimenteze ce însemnează să fie una cu Boaz. Numai atunci va înțelege ea deplina semnificație a propriilor ei cuvinte.

Când o persoană se întoarce din lume la Dumnezeu sau cu atât mai mult, când un credincios din Sardes vede ușa deschisă, n-are încă o înțelegere clară a gândurilor lui Dumnezeu. Și cum ar putea s-o aibă? Căci, în căile lui Dumnezeu noi nu învățăm să cunoaștem bine gândurile lui Dumnezeu decât prin ascultare. De cele mai multe ori, numai o parte a adevărului este văzută: simpla Evanghelie, cunoașterea mântuirii pe care o aduce oamenilor. Adesea chiar, unele persoane nu sunt atrase decât pentru că găsesc hrană mai bună pentru sufletele lor sau pentru că văd mai multă afecțiune între credincioși. Dacă au o inimă sinceră și ascultătoare de Domnul, vor fi conștiente de mult mai mult. Instinctul credinței lor le va face să simtă ceea ce este drept în aprecierea acestor lucruri, chiar dacă nu au clare toate lucrurile din Scriptură.

„Instinctul credinței” nu însemnează simțiri, fără nici o îndoială. Instinctul credinței este spiritual, în timp ce simțirea este ceva firesc. Dacă perceperea instinctivă a gândurilor lui Dumnezeu nu este urmată de verificarea și confirmarea cu Cuvântul lui Dumnezeu, Satan se poate să se folosească de acest lucru ca să ne ducă pe calea umblării prin simțiri.

Din pricina adevăratei ei mărturii de credință, Rut este încadrată printre eroii credinței, deși ea nu face parte din Israel. La 2 Samuel 15 citim despre Itai Gătitul. Când David a trebuit să fugă din pricina răscoalei fiului său, mulți din popor l-au lepădat pe David și l-au urmat pe Absalom. Dar acest străin, vin gătit, a spus: „Viu este Domnul și viu este Domnul meu, împăratul, că în locul vinde va fi domnul meu împăratul, fie că moare fie că trăiește, acolo va fi și slujitorul tău” (2 Samuel 15.21). Vedem aceeași predare a inimii la Elisei (2 împărați 2.2,6). Iar Petru răspunde așa de frumos în Ioan 6.68: „Doamne, la cine să plecăm? Tu ai cuvintele vieții veșnice!” în inima fiecărui credincios este dorință de a-l urma pe Domnul Isus. Acolo vinde lipsește cu totul această dorință este o dovadă lămurită că acea persoană nu este un credincios sau o credincioasă, nu are nașterea din nou. Oricum, pentru noi se poate pune marea întrebare dacă ni se potrivesc și nouă cuvintele din Apocalipsa 14: „Ei sunt aceia care urmează pe Miel oriunde merge El.”

În Matei 14.29 citim despre cei doisprezece ucenici că erau în corabie. Însă numai Petru a părăsit corabia ca să fie cât mai aproape de Isus. Dar ceilalți nu-l iubeau pe Domnul? Știm cu siguranță că-l iubeau. Dar pentru a fi aproape de El, ei trebuiau să plătească un preț, iar prețul era prea mare pentru ei.

Ar fi trebuit să părăsescă corabia, care era singurul mijloc omenesc să poată pluti pe apă fără să se înece. Deci trebuia să părăsească un bun în care își pusese rădăcina încrederea și să se încreadă numai în EL. Se cerea prea mult de la inimile lor slabe. Pentru Rut așa ceva nu era prea mult. „Încotro vei merge tu, voi merge și eu”.

Ce pline de semnificație simt cuvintele care urmează: „Unde vei poposi tu, voi poposi și eu”... Rut nu folosește cuvântul „vei locui” căci noi nu avem o cetate stătătoare sau loc pe pământ, așa cum Capul Adunării n-a avut, El, Domnul cel lepădat. Adunarea este străină pe pământ, căci cetățenia ei este în ceruri. Timpul pe care îl are de petrecut în lume este numit de Scriptură „noapte”, căci timpul în care Fiul lui Dumnezeu este încă respins, nu poate fi decât noapte (Romani 13.11-14; 1 Tesaloniceni 5.4-7; Ioan 13.30; 2 Petru 1.19). Pentru Adunare, noaptea se sfârșește când Luceafărul de dimineață vine s-o ia din locul unde stăpânește întunericul. Pentru pământ, noaptea încetează când va răsări Soarele Dreptății, cu vindecarea pe aripile Sale (Maleahi 4.2). Acum însă, adunarea este într-o lume care l-a lepădat pe Domnul. Ea este părtașă la lepădarea și suferințele Lui. Asta însemnează „noapte”. Iar acest lucru este cu atât mai mult real, cu cât creștinătatea de nume, în ansamblu, nu mai recunoaște autoritatea Domnului și s-a identificat de mult cu lumea. Rut s-a identificat însă cu mărturia, când putea fi socotită o văduvă, într-o vreme de întuneric, de noapte. Ea se aștepta să aibă de suferit din partea lumii. Ea știa că frații și surorile nu se arată totdeauna plini de iubire și că adesea în mijlocul lor se manifestă carnea, firea păcătoasă. Mai știa că Satan caută pe toate căile să aducă tulburare între ei. Și totuși, era vorba de mărturia lui Dumnezeu, de aceea ea ținea să fie legată de ea, în ciuda tuturor acestor slăbiciuni. De aceea ea putea să spună: „Poporul tău va fi poporul meu, Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu.” Rut nu și-a ales pe cei de care voia să fie legată: cei care aparțineau mărturiei, care făceau parte din familia lui Dumnezeu, care aparțin Domnului Isus, aceia erau poporul ei. Ea vroia să fie legată de ei, oricare ar fi fost personalitatea lor, caracterul lor, condiția lor socială și oricum ar fi fost țara în care trăiau. Dumnezeul rămășiței credincioase, putem spune că însuși Dumnezeul Domnului Isus Hristos era Dumnezeul ei. În Noul Testament Dumnezeu este numit „Dumnezeu și Tatăl Domnului Isus”. Însuși Domnul Isus a spus la învierea Sa „... Tatăl Meu și Tatăl vostru, Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.”

„Unde vei muri tu, voi muri și eu.” Unde moare credinciosul? Aici nu este vorba de poziția noastră întemeiată pe lucrarea Domnului Isus, căci privitor la aceasta se spune că toți credincioșii au murit împreună cu Hristos (Romani 6.8; Coloseni 3.3). Aici este vorba de înfăptuirea practică a acestui adevăr în inimile și în viețile noastre. Apostolul Pavel spune în Galateni 2.20: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și s-a dat pe Sine însuși pentru mine.” Să luăm seama: nu se spune „noi” ci „eu”. Este vorba de realizarea personală a unui principiu care este valabil pentru toți creștinii, în Galateni 6.14 Pavel continuă: „Mă laud cu crucea lui Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.” La cruce s-a pecetluit relația lui Hristos cu lumea. El venise pe pământ cu un mesaj de har pentru lume. „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Corinteni 5.19). Lumea însă nu l-a voit nici pe El și nici harul lui Dumnezeu. Răspunsul lumii a fost crucea: „Iai, ia-l, răstignește-L!” Apoi a venit mormântul, căci ceea ce oferă lumea în cele din urmă este doar vin mormânt: a terminat cu el, nu-și mai amintește nici nu se mai gândește la el.

Rut se împăcase cu gândul să moară și să fie îngropată împreună cu Naomi. Era deplin pregătită să-și ia locul alături de Naomi, chiar dacă aceasta însemna separare de viața pe care o trăise înainte, chiar dacă urma să fie uitată de toți cei de care fusese altădată legată.

Suntem și noi tot atât de gata să ne luăm locul alături de Domnul Isus? Suntem gata să fim lepădați așa cum a fost El și să terminăm cu toate legăturile noastre dinainte? Lumea a respins orice legătură cu Domnul Isus, de aceea El n-are nimic cu lumea. El nu Se roagă pentru lume (Ioan 17.9). În viitor El va cere marginile pământului drept moștenire (Psalmul 2.8) și va judeca pământul. În ziua aceea vom împărtași această poziție cu El (1 Corinteni 6.2).

În botez, noi am mărturisit acest adevăr. Am fost botezați pentru moartea Domnului Isus și îngropați împreună cu El (Romani 6.3,4). Nici unul dintre noi n-a realizat în acel moment ce implică actul botezului, așa cum Rut nu realiza întreaga semnificație a cuvintelor ei. Rut a pronunțat acele cuvinte prin același instinct al credinței: Rut nu dorea nimic altceva decât să fie identificată cu Naomi. Dar este oare în noi, care am primit actul botezului ca simbol al morții și îngropării cu Hristos, cu adevărat dorința și practica identificării cu El? Putem și noi să-i spunem: „Unde ai murit Tu voi muri și eu și voi fi îngropat împreună cu Tine? Doamne, Te voi urma oriunde vei merge, chiar dacă drumul însemnează o completă lepădare de către lume și chiar dacă voi fi cu totul despărțit de ea”? Acum, Naomi a încetat să încerce s-o descurajeze pe Rut. Putea ea să stea în calea unei hotărâri așa de ferme? Au plecat împreună la Betleem. Amândouă doreau să fie acolo: Naomi, pentru că își amintea ce fusese ea odinioară și binecuvântările din trecut, iar Rut pentru că înțelesese din spusele mamei ei ce minunat este să trăiești ca popor al lui Dumnezeu în Betleemul din Iudeea, să te bucuri de tot ce Dumnezeu dă acolo poporului, în bunătatea Lui. Nu este greu să gândești că acesta era subiectul discuției lor pe drum. Probabil că Rut vroia să afle mai mult și mai mult, iar pentru Naomi era foarte plăcut să răspundă la întrebările lui Rut.

Au ajuns la Betleem și au găsit acolo adevărata atitudine a locuitorilor Betleemului. Ei erau ca Boaz. Căci și noi, când avem zilnic părtășie cu adevăratul Boaz, când trăim cu El, ne asemănăm tot mai mult cu El. Cine trăiește cu Domnul Isus, cine are clipă de clipă părtășie cu El, este schimbat în același chip al Lui. Dragostea lui Hristos ne constrânge! Primim cu bucurie pe cel care se depărtase, când el vine înapoi. Îl vom numi cu toată inima „Naomi”, „cel (cea) iubit(ă)” sau „cea plăcută”.

La Betleem însă, Naomi a realizat adevărata ei stare, când compara prezentul cu situația ei din trecut și vedea ce aveau foștii ei prieteni. Din cuvintele ei înțelegem că era încă amărâtă. Dar ea învățase ceva: ea recunoștea că ea personal părăsise Betleemul, dar Domnul o adusese înapoi. Da, se întorsese, dar nu din propria ei inițiativă. Dumnezeu făcuse ca ea să audă că Dumnezeu cercetase pe poporul Său și le dăduse pâine. Versetul 6 ne face să înțelegem că întoarcerea ei era rezultatul direct al acestei vești.

Ce face ca sufletele noastre să se întoarcă înapoi? Este mijlocirea și harul Domnului Isus Hristos. „Îmi înviează sufletul și mă călăuzește pe cărări drepte, din pricina Numelui Său” (Psalmul 23.3). Nu ne putem întoarce niciodată prin noi înșine. Voința proprie este cea care ne-a dus în rătăcire și ea ne ține departe de Domnul, căci ea este în vrăjmășie față de Dumnezeu. „Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit și îndurările Lui n-au ajuns la capăt” (Plângeri 3.22).

Da, când coborâm în Moab, pierdem numele de Naomi și devenim Mara — amărăciune — pentru că pierdem bucuria. Dar să mulțumim Domnului pentru aceasta, căci altfel am rămâne poate în Moab și acolo am fi îngropați.

Moab este țara amărăciunii pentru credincioși. Naomi a văzut limpede acest lucru, acum când s-a întors înapoi în Betleem. Când a plecat din Betleem, ce îndestulată era, dar ce goală, ce lipsită de resurse era la întoarcere! Și-a pierdut soțul și cei doi copii, era bătrână, nu mai putea avea copii, își pierduse moștenirea. De fapt, singurul lucru pe care îl mai avea era viața; în plus, mai aducea cu ea o altă văduvă, și încă o moabită.

Harul lui Dumnezeu este infinit, dar trebuie totuși să purtăm rezultatele și consecințele depărtării noastre. Dumnezeul Adevărului spune: „Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în carne (sau în „firea păcătoasă”) va secera de la ea corupția, dar cine seamănă în Duhul va secera prin Duhul viața veșnică” (Galateni 6.7,8). Apoi, trebuie să învățăm prin experiențe dureroase ceea ce vroia Dumnezeu să ne învețe prin lumina Cuvântului Său (de exemplu „nimic bun nu locuiește în mine, adică în carnea (firea păcătoasă) mea (Romani 7.18). Singura cale a păcii și prosperității este calea ascultării. Naomi a spus că Dumnezeu a mărturisit împotriva ei și a folosit același cuvânt ca în Exodul 20.16: „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău!” Cu siguranță că Dumnezeu era împotriva ei prin disciplina Lui, dar cu o mărturie adevărată. Tocmai de aceea inima ei a început să dorească după binecuvântările casei lui Dumnezeu, după Betleem, Casa Pâinii.

Dumnezeu i s-a descoperit lui Avraam ca „Cel Atotputernic”, când a vrut să-l încurajeze și să-i întărească credința; Dumnezeu îi făgăduia lucruri care erau omenește imposibile. A folosit și Naomi acest nume, dar l-a folosit greșit când a spus: „Cel Atotputernic m-a umplut de amărăciune” și „Cel Atotputernic m-a întristat”. Ea îl învinuia pe Dumnezeu de amărăciunea și de pierderile suferite.

Pentru ea, atotputernicia lui Dumnezeu nu era nici mângâiere, nici încurajare, nici întărire în credință. Ea gândea că toate împrejurările prin care trecea sunt din pricina lui Dumnezeu.

Ce nebulă este inima omului, când nu este luminată de prezența Domnului! Depărtarea de Domnul este totdeauna însoțită de pierderea luminii și a înțelepciunii și, odată pierdută lumina, cu greu mai este iarăși găsită. Vedem asta nu numai la Naomi, ci și la David. Nu trebuia

Naomi să fie convinsă de harul lui Dumnezeu când a sosit la începutul culesului orzului? Orzul era prima cereală care se cocea (Exod 9.31,32; Rut 2.23); apoi se cocea grâu și în cele din urmă strugurii. A ajuns la ei în Moab știrea că Dumnezeu a dat pâine poporului Său. În mod logic, ele trebuiau să se aștepte ca recolta să fi fost mai mult sau mai puțin culeasă. Dar ele au găsit că întreaga recoltă era încă pe câmp. Era ca și cum Dumnezeu le-a așteptat pe ele să vină, să se bucure de bogăția recoltei. Ce bun este Dumnezeu, pe care îl adorăm!

Dorim să ne oprim asupra câtorva puncte. Mai întâi, peste tot când se vorbește de timp, se face referire la recoltă, cu excepția versetului 4. În versetul 4 este vorba de șederea în țara Moabului, sub influența și dominația lumii. Când este vorba despre Betleem, timpul este legat de vremea culesului roadelor. Aceasta ne amintește de Deuteronom 16, unde Dumnezeu a împărțit anul potrivit cu vremea culesului recoltelor. Mai întâi este jertfa de Paște, iar după ce toată recolta este strânsă și gata de folosit, anul se sfârșește cu Sărbătoarea Corturilor. Tot astfel, cartea Rut sfârșește cu căsătoria, după încheierea treieratului. Apoi, încă o remarcă: în versetul 22 se arată foarte limpede că Rut s-a întors din țara Moabului. Ar părea ceva neclar, dar pentru cine înțelege cât de cât profețiile din Vechiul Testament, lucrurile sunt foarte clare (vezi 1 Corinteni 9.9,10). Rut și restaurarea ei ne duc cu gândul la rămășița credincioasă a lui Israel, în zilele de la urmă. Rămășița lui Israel este asemănată cu o moabită, ca să realizăm cât de mult s-a depărtat Israel de Dumnezeu. Dar nu stăruim asupra acestui gând, căci nu vrem să amănunțim în aceste rânduri sensul profetic al cărții Rut.

Ce deosebire între Rut și Naomi! Naomi este imaginea credinciosului care a alunecat. Rut este experimentatoarea „dragostei dintâi.” Ea nu are cunoștința Naomei. Tot ceea ce învățase, ea învățase de la Naomi. Dar instinctul credinței a făcut-o să înțeleagă lucrurile așa cum simt. Prin trista ei experiență, începută cu plecarea ei, Naomi învățase că „firea (carnea) nu folosește la nimic.” Rut a învățat aceasta prin întoarcerea ei la Dumnezeu, prin părtășia ei cu Domnul. Ea a mers în înfăptuirea practică a acestui adevăr și a fost scutită de trăirile dureroase prin care a trecut Naomi. Ea n-a exprimat nici o plângere, deși, la drept vorbind, ea era într-o situație mai grea decât Naomi. În inima ei stăpânea credința și pacea, și astfel ea a fost ridicată deasupra împrejurărilor.

Așa cum am văzut mai înainte, orzul era prima cereală care trebuia recoltată. Dacă facem legătura cu Deuteronom 16 și cu Levitic 23, putem primi învățături însemnate. Culesul orzului începe în luna Abib. Abib înseamnă „spice verzi”. Era timpul când a fost sacrificat mielul pascal; numai pe temeiul jertfei Mielului poate exista rod pentru Dumnezeu pe pământ și binecuvântare din partea Lui pentru omenire. Vedem acest adevăr și în 2 Samuel 21.3,9. Moartea ca ispășire pentru păcat trebuia să vină la începutul culesului orzului. Coșul cu cele dintâi roade era adus înaintea preotului, după ce a fost sacrificat mielul pascal. Este imaginea lui Hristos cel răstignit, înviat și aducând în credincioșii Lui viața de înviere (compară cu 2 împărați 4.40-43).

Când au ajuns la Betleem, Naomi și Rut, abia fuseseră sacrificat mielul de Paști și oamenii evlavioși din Betleem prezentaseră coșurile cu cele dintâi roade la preot. Era începutul culesului orzului. Ce înțelegem este că trăirea în Betleem este caracterizată prin viața de înviere, întemeiată în întregime pe lucrarea deplin înfăptuită de la cruce.

Să facem acum un scurt rezumat al celor spuse cu privire la capitolul 1.

Mai întâi, vedem condiția bisericii așa cum este arătată în scrisoarea către Efes din Apocalipsa 2. În afară, totul era în ordine. Se purta numele „Elimelec — Dumnezeul meu este împărat”, era și Naomi ("Cea iubită, cea plăcută"), dar Domnul vede că era o depărtare de la dragostea dintâi, și simt sugestive în acest sens numele date copiilor lor. În versetul 3 vedem Pergamul: locuiești acolo unde este scaunul de domnie al Satanei.

Elimelec, care semnifică recunoașterea autorității absolute a lui Dumnezeu în viața personală și în viața adunării a murit. Adevărata mărturie cu privire la drepturile Domnului, care este acum lepădat, s-a stins. Poate că în versetul 4 găsim Tiatira: adunarea complet identificată cu țara Moabului, cea idolatră. În versetul 5 este Sardesul („îți merge numele că trăiești, dar ești mort”), iar din versetul 6 avem Filadelfia, adunarea întorcându-se la ce a fost la început. Nu se întoarce la slava de la început, ci în slăbiciune, conștientă că a fost vinovată de o îndepărtare egoistă. Aceasta este Naomi. Iar în Rut vedem dragostea dintâi și sensul instinctiv al gândurilor Domnului. Betleemul era „Casa Pâinii” și chiar atunci era timpul culesului orzului. Simbolic, aceasta înseamnă cunoașterea lucrării deplin înfăptuite de la cruce, învierea și caracterul vieții de înviere. Acestea caracterizează Filadelfia. În capitolele următoare vom vedea mai pe larg caracteristicile Filadelfiei, arătate în unirea lui Rut cu Boaz.

Primul verset ne dezvăluie că scopul celui de al doilea capitol este de a-l face cunoscut pe Boaz lui Rut. Boaz era omul „bogat și puternic”. În versetele următoare ne este prezentată această întâlnire. Această metodă este folosită adesea în Scriptură când este tratat un subiect, mai ales în psalmi. Primul verset descrie o situație sau un adevăr, iar celelalte versete desfășoară felul cum psalmistul a ajuns la înțelegerea acestei situații sau la acest adevăr. De ce este folosită această metodă în Scriptură? Pentru că Duhul Sfânt vrea să cunoaștem cu claritate ce are să ne comunice.

Când totul a ajuns la starea de moarte, res-taurarea nu este posibilă decât prin puterea învierii și prin intrarea în legătură cu cineva care are drep-tul de a răscumpăra. Aceste lucruri sunt simbolizate în Boaz. El este o imagine a Hristosului cel înviat. A fi scăpat de Moab și să vii la Betleem pe vremea culesului orzului, este desigur începutul răscumpărării. Dar dacă cineva dorește din plin bucuria răscumpărării, dacă vrea să fie un martor adevărat al Domnului nostru din cer, sufletul trebuie să-l cunoască pe El ca Răscumpărător, în chip personal. Este de atras atenția că este o mare deosebire între a te ocupa cu răscumpărarea și a te ocupa cu Răscumpărătorul.

Boaz înseamnă „În El este putere”, el este „omul viteaz și puternic” sau „omul viteaz și de preț”. Este interesant că expresii asemănătoare sunt folosite cu privire la Ghedeon și Iefta, amândoi eliberatori ai lui Israel (Judecători 6.12;11.1). Ca eliberatori, ei ne duc cu gândul la Domnul Isus, care a putut să spună: „Mi s-a dat toată puterea, în cer și pe pământ.” Numai El a putut să spună: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, am fost mort și iată, sunt viu în vecii vecilor și Eu țin cheile morții și ale Locuinței Morților” (Matei 28.18; Apocalipsa 1.17,18).

Dumnezeu vrea să ne îndrepte privirile către o Persoană: slăvitul și veșnic viul Om din cer. Această Persoană, ca Fiu al Omului a primit puterea și tot ce dragostea divină dorea să dea omenirii. Și mai mult, Dumnezeu l-a așezat la dreapta Sa, drept Căpetenie peste toate lucrurile.

Această persoană minunată era rudă cu Naomi și avea drept să răscumpere (Evrei 2.11-15). Ce gând minunat pentru Naomi! Dar ce minunat gând pentru noi, într-o vreme când poziția pe care Dum-nezeu o conferă alor Săi, nu este nici cunoscută, nici apreciată. Să fim atenți: Boaz era rudă cu Elimelec. Naomi putea să facă apel la el prin Rut, prin credința pe care o semnifică Rut. Ea putea veni la Boaz numai recunoscând autoritatea absolută a Domnului (Elimelec — Dumnezeu Meu este împărat).

Rut nu-l cunoștea încă pe Boaz. Totuși, instinctiv, prin credință, ea dorea și căuta o Persoană care să fie subiectul afecțiunilor ei. Ea îl căuta pe Cel în ochii căruia să găsească îndurare.

S-a dus vestea că Domnul a dat pâine poporului Său. Naomi și Rut s-au încrezut în acest cuvânt și iată-le ajunse în Betleem: Naomi, ca una care nu avea nimic, iar Rut ca o străină. Și au găsit că ceea ce auziseră era adevărat. Credința în Cuvântul lui Dumnezeu și în bunătatea lui Dumnezeu nu este niciodată dată de rușine. Ele sosiseră în timpul secerișului. Dar cum puteau ele să fie părtașe la pâine? Ele pierduseră moștenirea. Ele nici nu araseră, nici nu semănaseră. Dar din nou, și aici, Dumnezeu a lucrat în harul Său pentru ele. Este mișcător să vedem în Deuteronom cum Dumnezeu Se îngrijește de străin și de sărac. Vorbind despre recoltă, el spusese că snopii neștrânși trebuiau să fie pentru străini, pentru văduve și pentru orfani, în Levitic 19.9,10 și 23.22, El a dat străinilor și săracilor grâul care era la colțurile câmpului sau tot ce rămânea pe câmp sau în vie. Desigur, străinul și săracul nu aveau nici un drept la ele, străinul nu avea nici un drept să împărtășească moștenirea cu poporul lui Dumnezeu. Nici săracul nu avea nici un drept, căci Dumnezeu împărțise moștenirea fiecăruia Israelit, așa că israelitul nu trebuia să fie sărac. Sărăcia sugera vină și pedeapsă din partea lui Dum nezeu. Cum putea o persoană săracă să vorbească despre drepturile sale?

Aceste îndrumări le dăduse Dumnezeu celor care, prin îndurarea Sa erau proprietari ai câmpurilor și viilor. Iar aceștia trebuiau să arate îndurare către cei ce n-aveau drepturi. Ei erau cei care erau chemați să le arate harul și îndurarea lui Dum-nezeu. Este de remarcat că inițiativa de a-și pleca urechea către Cuvântul lui Dumnezeu a aparținut lui Rut, nu lui Naomi. Naomi, fără îndoială, cunoștea mai bine decât Rut Cuvântul lui Dumnezeu, dar inima lui Rut dorea mai mult să cunoască toate lucrurile bune pe care le dăduse Dumnezeu poporului Său, deși știa mai puțin despre ele. Din pricina răvnei ei în a căuta aceste lucruri, ea l-a întâlnit pe Boaz. Prima condiție pentru creșterea spirituală (duhovnicească) într-vin credincios, este o dăruire simplă și sinceră față de adevărul cunoscut. Ce frumos se arată această trăsătură la Rut! Ea și-a sacrificat toate nădejdiile firești ca s-o urmeze pe Naomi și ca să se alăture ei cu tot ce personifica ea.

Când adevărul susține vin suflet, o face cu o tenacitate irezistibilă. Acel suflet cumpără adevărul ca să nu-l vândă niciodată și apoi face un rapid progres, căci celui „ce are i se va da."

Dăruirea către un subiect de preț va ridica totdeauna pe o femeie, căci o înalță din punct de vedere spiritual tot mai sus. Dacă nu are această dăruire, ea rămâne sub înălțimea poziției care i s-a dat. Dacă se gândește numai la ea și cade, așa cum s-a întâmplat cu Eva sau cu Adunarea, atunci ur-mează dezastrul. Dăruirea către adevăr, către ceea ce înțelegem că este cu adevărat bun și adevărat, este prima indicație reală că suntem gata să dăm mărturie și să slujim Domnului. Dacă ne lipsește mărturia, lucrările noastre vor fi defectuoase, pentru că nu avem un temei hotărât, nu suntem puternic ancorați de El cu privire la acțiunile noastre. Oamenii au crezut totdeauna minciunile lui Satan și au mers potrivit lor. Oamenii s-au slăvit pe ei în ele, mergând în vrăjmășie împotriva lui Hristos. Ca să dăm mărturie pentru Dumnezeu în mijlocul lor este nevoie să fim curajoși și să susținem adevărul. Dacă nu facem asta, cu toată siguranța nu putem da o mărturie eficientă. De fapt, compromitem numele pe care spunem că-l slujim când dăm „mărturie". Dacă nu avem această dăruire, ne lipsește acea inimă neschimbătoare, care se străduiește să se păstreze în condiția cea mai bună pentru slujbă. O! s-ar putea să avem chiar ceva afecțiune, ca cea exprimată de sărutul Orpei, dar simțirile noastre nu simt bazate pe ceea ce este adevărat, și dacă ne luăm după simțiri, mai curând sau mai târziu pornim pe propriile noastre căi. Importanța unui devotament simplu față de adevăr nu poate fi subliniată îndeajuns.

Ce lucru frumos să vezi tineri care doresc să culeagă spice de pe câmpul secerișului! Și ce mare câmp de secerat avem în Cuvântul lui Dumnezeu! Ei trebuie încurajați pe toate căile să culeagă aici, căci mergând pe urmele secerătorilor, vor găsi o mulțime de spice. Secerătorii simt credincioșii mai înaintați în adevăr. Ei lasă neculese unele spice, care devin hrană pentru tinerii culegători, la timpul lor.

Primește aceste adevăruri cu credință simplă și cu toată inima. Din ceea ce cunoaștem ne este destul să recunoaștem îndurarea lui Dumnezeu. Rut n-a zis: „Nu mă socotesc vrednică, de aceea nu cred că pot fi primită printre culegătorii de spice în moștenirea poporului lui Dumnezeu". Nu, ci ea a contat pe harul, pe îndurarea lui Dumnezeu, deși se socotea nevrednică. În acest fel, ea a slăvit pe Dumnezeu, pentru că a gândi la dragostea și la harul lui Dumnezeu înseamnă a-l preamări.

Dar nu sunt mulți credincioși tineri mulțumiți cu locul mai de jos de culegător. Ei vor să ia locul secerătorilor (învățători și evangheliști), „ale căror simțuri s-au deprins, prin exercițiu, să deosebească binele și răul" (Evrei 5.13,14). O astfel de cale nu duce nicidecum la cunoașterea Domnului Isus. El este smerit cu inima și El ne spune să învățăm de la El (Matei 11.29). El arată calea Lui celor blânzi.

Din istoria lui Rut vedem o a doua condiție a creșterii spirituale și anume ascultarea simplă, fără obiecții. Rut a văzut că nu era nici o altă cale către binecuvântare, decât să culeagă spice și ea a făcut exact acest lucru. Dar cât era acest lucru de umil, și deși era singurul lucru pe care îl putea face, ea n-a vrut să lucreze independent de aceea care avusese o binecuvântare spirituală așa de mare în viața ei. Un duh gata să se supună este un semn sigur că Dumnezeu este la lucru. Când ai dragoste, nu este greu să te supui. Când Dumnezeu vede într-un credincios devotament față de adevăr, unit cu ascultarea, El îi dă creșterea spirituală, El îl pune într-un contact personal cu Domnul.

„S-a întâmplat" că Rut a început să strângă spice de pe câmpul care aparținea lui Boaz. Dumnezeu cârmuiește toate împrejurările în providența Sa. Dar El nu vrea ca noi să ne lăsăm cârmuiți numai prin providență (Psalmul 32.8,9). El vrea să ne călăuzească cu ochiul Său, ca să umblăm în mod înțelept înaintea Lui.

Dar dacă umblăm în credință, El va lucra în chip providențial, potrivit cu credința noastră. Și, deoarece abia am început să mergem pe căile credinței, și încă nu-l cunoaștem cum ar trebui pe El, Cuvântul Lui, călăuzirea Duhului Lui, El va lucra providențial, potrivit cu starea inimii noastre.

Rut a împlinit condițiile despre care s-a spus mai înainte, de aceea Dumnezeu a îndrumat-o în chip providențial către câmpul lui Boaz. Aici va găsi ea mulțumire și împlinirea dorințelor ei spirituale. Dar era câmpul lui Boaz diferit de oricare alt câmp din Betleem? Da! El reprezintă

recunoașterea drep-turilor și autorității Domnului Isus. În câmpurile Lui lucrătorii sunt slujitorii Lui. Dacă Dumnezeu însărcinează pe unul să facă o anumită lucrare, El trebuie s-o împlinească în supunere față de acel Unul care i-a dat-o. Acel lucrător este în slujba Lui, și aceasta îl deosebește de toți ceilalți lucrători, care au acceptat însărcinări omenești. El nu este ca ceilalți lucrători care se conduc după îndrumări omenești și care împlinesc însărcinări primite de la oameni care îi sunt superiori.

Un câmp al lui Boaz este un câmp unde Boaz are dreptul să rânduiască orice lucru și unde oricine întreabă: „Doamne, ce vrei să fac?” și „Doamne, cum vrei să fac aceasta?” în acest câmp vei găsi pe „slujitorul care era mai mare peste secerători” (1 Corinteni 12.1-11, Galateni 5.17).

În Faptele Apostolilor 16.6-10 ni se dă un ex-emplu practic cu privire la ce înseamnă lucrarea Lui și lucrătorii Lui. Da, Domnul Isus are dreptul să conducă și va veni o zi când totul va fi pus sub picioarele Lui, când orice genunchi se va pleca și orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domn (Filipeni 2.9-11). Dar Dumnezeu vrea ca încă de pe acum să-i fie recunoscute drepturile și autoritatea de către aceia care L-au primit ca Domn și Stăpân. „Pentru ca în toate să aibă întâietatea”. Tocmai de aceea Dumnezeu i-a dat toată puterea și L-a pus „căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii”.

În adunare, Domnul Isus își exersează autori-tatea Sa prin Duhul Sfânt. Câmpul lui Boaz este locul unde credincioșii sunt strânsi laolaltă ca mădulare ale trupului lui Hristos în dependență de El, și unde este recunoscut dreptul Lui de a călăuzi și a conduce așa cum vrea El.

Ce legătură minunată este între El și cei ce lucrează în câmpurile Lui! Oricine lucrează în câmpul lui Boaz știe ce minunat este să te afli acolo (versetul 4), căci acolo și niciunde în altă parte poate fi experimentată bunătatea Lui, înțelepciunea Lui, ajutorul Lui, compasiunea Lui, mângâierea Lui. Cu câțiva ani în urmă mă întorceam cu un alt frate de departe, unde lucrasem pentru câteva săptămâni. Eram încărcat cu multe probleme și eram extenuat și fizic și spiritual. „Să nu intri în lucrul Domnului dacă urmărești o viață de confort!” a zis el. „N-am fi folosit noi timpul mai bine în alte condiții?” „Da, dar schimbarea slujbei ar însemna schimbarea Stăpânului.” „Atunci să rămânem cu orice preț la această slujbă...” Aceasta a fost con-cluzia. Persoana Celui ce cheamă la lucru este infinit mai importantă decât greutățile slujbei.

Boaz a venit la câmpul lui, la tinerii și tinerele care lucrau acolo și le-a zis: „Domnul să fie cu voi!” Nu ne amintește aceasta de Ioan 20.19-23?

Cei care se identifică pe ei înșiși cu poporul lui Dumnezeu care este adunat în Numele Lui (Matei 18.20) vor ajunge foarte curând să cunoască bucuria de a avea părtășie cu Cel ce de drept este Stăpânul câmpului și vor afla cât de mult este El interesat de toate lucrurile care îl privesc.

„Cel pus peste secerători” este o imagine a Duhului Sfânt. Duhul Sfânt a fost trimis din ceruri să dovedească lumea vinovată în ceea ce privește păcatul, dreptatea și judecata și să ne călăuzească în tot adevărul (Ioan 15.26; 16.7-14). El este cu adevărat reprezentantul Domnului în lume. El ex-ersează în străngerile laolaltă ale adunării autoritatea asupra slujitorilor Domnului (Corinteni 12.4-11; Galateni 5.17; Faptele Apostolilor 16.610). Acest lucru îl vedem încă din Geneza 24. Ce fapt minunat ne este arătat acolo! Este o convorbire a Treimii Divine. În Geneza 1.26 Dumnezeirea stă de vorbă despre creația omului. În Evrei 10.5-10 convorbirea este despre răscumpărarea omului. În Zaharia 6.13 este o discuție a Dumnezeirii despre binecuvântările împărăției de 1000 de ani. La Ioan 17 Fiul vorbește cu Tatăl despre noi. Dar aici, la Geneza 24.6 vedem, în imagine, că atunci când Biserica va fi mutată în casa Tatălui, Duhul Sfânt îi va istorisi Domnului cum a chemat și cum a pregătit mireasa pentru întâlnirea cu Mirele, cum a însoțit-o prin pustie, în drumul către Mire.

Aici, în Rut ne este redată o conversație care se referă la o singură persoană, o tânără credincioasă. Iar Boaz n-a întrebat „Cine este acea tânără?” ci „Cui îi aparține acea tânără?” Domnul Isus cunoaște pe fiecare, chiar și pe cel mai neînsemnat credincios. Dar El vrea să știe cui aparținem: lumii, nouă înșine sau Lui?

Întrebarea aici nu este dacă suntem întorși la Dumnezeu. Desigur, cei întorși la Dumnezeu apar-țin Domnului Isus Hristos și sunt dați în stăpânirea Lui (1 Corinteni 6.20). Aici însă întrebarea este, mai de grabă: Este dovedit în viața noastră practică adevărul că aparținem Domnului Isus? La Romani 8.9 se spune: „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.” Asta înseamnă că, potrivit Scrip-turii, numai cei care au primit Duhul Sfânt pot fi numiți creștini. A fi creștin, vom vedea mai departe că înseamnă să fii cu adevărat identificat cu Hristos, în moartea și învierea Sa.

Domnul Isus este puternic interesat în buna stare spirituală a fiecăruia credincios. El vrea să știe cui aparținem. Ne întrebăm oare și noi vreodată despre aceasta? Când lucrurile lumii domină inimile noastre, cui aparținem? Când vrem să ne trăim viața pe cont propriu, să ne alegem ce ne place, nu ne aparținem oare nouă înșine?

Dacă într-adevăr aparținem Domnului Isus în viața noastră practică, atunci îl întrebăm pas cu pas ce trebuie să facem și suntem cu totul consacrați Lui. Inima Lui dorește aceasta. Duhul Sfânt care locuiește în noi dorește și El același lucru, pentru că El urmărește slăvirea Domnului Isus (Ioan 16.14).

Este de remarcat răspunsul minunat al mai marelui peste secerători. El nu spune cum a lucrat el cu Rut și cum a îndrumat-o, ci vorbește despre Rut, despre purtarea și faptele ei. Era încă „tânăra moabită”; ea părăsise Moabul, ca să vină în Betleem. Ea se identificase cu Naomi, cea care dăduse faliment în mărturie. Nu era încă identificată cu Boaz, de aceea rămâne încă moabită.

Când cineva s-a întors cu adevărat la Dumnezeu, este sfințit, adică separat de lume, prin nașterea din nou (1 Petru 1.2; 2 Tesaloniceni 2.13), el nu mai este în carne (firea păcătoasă), dar nu este încă nici în Duhul și spiritual (1 Corinteni 2.15). El poate fi carnal (Romani 7.14; 1 Corinteni 3.3). El poate fi pecetluit cu Duhul Sfânt, dar firea mai are atracțiile ei pentru el (de exemplu înțelepciunea omenească, unele îndemânări etc). Toate acestea sugerează minte și voință carnală.

Israeliiți fuseseră la adăpostul sângelui mielului și trecuseră Marea Roșie, care simbolizează moar-tea și învierea lui Hristos PENTRU NOI. În chip figurativ, deci, ei au împărțășit toate rezultatele minunate ale lucrării Domnului Isus Hristos. Dum-nezeu îi recunoscuse ca pe poporul Său la Horeb. Dar înaintea lui Dumnezeu ei erau încă acoperiți cu rușinea Egiptului (Iosua 5.9). Această rușine a fost dată la o parte atunci când ei, cu bună știință au intrat în râul Iordanului cu chivotul și au trecut de partea cealaltă. Cu alte cuvinte, rușinea a fost dată la o parte când și-au însușit pentru ei, în mod conștient moartea și învierea lui Hristos, în așa fel încât să poată spune: „Am fost răstignit și am înviat CU

Hristos" și când au fost circumciși (aceasta înseamnă că au aplicat practic moartea lui Hristos la viețile lor (2 Corinteni 4.10-12). Acesta este locul unde vrea Duhul Sfânt să conducă pe orice credin cios. Este poziția pe care o găsim descrisă în Efeseni: înviat împreună cu Hristos și așezat împreună cu El în locurile cerești (Efeseni 2.6). Aceasta sugerează identificarea cu El, Omul slăvit în ceruri (Efeseni 1.23).

Rut va fi adusă la acest punct, dar până când ea nu-i va ceda complet lui Boaz ca să fie unită cu el, ea va purta încă din trăsăturile strămoșilor ei. Ea era încă o femeie tânără, moabită.

Este adevărat, ea nu era încă perfectă (matură). Oricum, s-a dat o frumoasă mărturie despre ea. Se întorsese din țara Moabului cu Naomi.

Din nou este folosit termenul „s-a întors” ca și în Rut 1.22. Este ca și când s-ar înțelege că Rut n-a aparținut vreodată Moabului, deși era o moabită. Nu mai avea duhul mândru, de independență al moabiților (Isaia 16.16). Acum ea își dădea seama că tot ce putea realiza era doar prin har, și cerea în mod respectuos să poată culege spice. Duhul Sfânt a socotit foarte de preț această smerire, de aceea faptul este menționat pentru a doua oară. Dar Rut a cerut nu numai să culeagă spice printre snopi, ci și să meargă și pe urma secerătorilor. Să culegi spice este primul lucru, dar apoi urmează punerea lor laolaltă în snopi. Rut era ca un suflet mereu doritor după bine, care dorește să vadă cum se leagă între ele, ca într-un tot, lucrurile bune care vin de la Domnul. Ea dorea să fie cuprinsă în gândurile de binecuvântare ale Domnului. Ea putea găsi binecuvântările unde erau snopii, pe urmele secerătorilor. Și pentru noi se cade să dorim să fim acolo unde sunt cei ce au mai multă experiență, cei care au o înaintare mai bună în înțelegerea gândurilor Domnului Isus și ale lui Dumnezeu, cei care ca slujitori ai adevăratului Boaz seceră grâul.

Duhul Sfânt știe dacă un tânăr credincios dorește Cuvântul lui Dumnezeu și dacă merge în acele locuri unde această dorință poate fi împlinită. Acesta este un semn de sănătate. Foamea și sănătatea merg împreună. Când un credincios, mai ales unul tânăr, nu este flămând după Cuvântul lui Dumnezeu, aceasta înseamnă o mare slăbiciune spirituală.

Rut avea această foame. De fapt, foamea era atât de puternică în ea încât, dis-de-diminează, am putea spune de la întoarcerea ei la Dumnezeu, ea a fost plină de dorința de a culege și de a aduna. Ea era harnică în împlinirea acestei lucrări.

Duhul Sfânt dezvăluie înaintea Domnului dacă viața noastră este sau nu legată de lucrurile Sale, căci aceasta este adevărata măsură a interesului și râvnei noastre pentru Domnul. Așa ne învață în multe locuri Scripturile: Ne amintim fără încetare de lucrarea credinței voastre, de munca dragostei voastre și de tăria nădejzii voastre în Domnul Isus Hristos (1 Tesaloniceni 1.3).

În cele din urmă, Boaz a început să vorbească cu Rut (versetul 8). Rut n-a făcut altceva decât să s-a lăsat împinsă de nevoie, ca să culeagă spice, pe când providența lui Dumnezeu a condus-o în câmpurile lui Boaz, iar bunăvoința lui Boaz față de ea a fost o sursă de binecuvântare bogată. Boaz i-a încurajat pe cei ce erau deja în câmp. Ei erau săraci, dar Boaz era bogat și el voia ca cei ce-i aparțineau să aibă încredere în el, căci voia să le dea potrivit bogățiilor sale de dragoste și de putere.

Boaz i-a vorbit lui Rut atât de prietenește, încât ea a simțit de la început că a căpătat favoarea lui. Ce lecție minunată pentru noi! Facem și noi la fel cu tinerii credincioși din mijlocul nostru? Suntem preocupați de binele lor spiritual? Li încurajăm ca să poată crește în omul dinlăuntru? Desigur, să încurajezi pe alții nu este numai treaba bătrânilor. „Neliștea din inima omului îl doboară, dar un cuvânt bun îl înveselește” (Proverbe 12.25). Lumea este plină de împovărați și, de ce să nu recunoștem, printre ei sunt și mulți credincioși. Și este atâta sărăcie de cuvinte de mângâiere, că parcă fiecare vorbă bună pronunțată de cineva l-ar costa cel puțin 10 dolari! V-ați gândit cu privire la roadele care au fost aduse de semnele și minunile Domnului Isus? Domnul Isus a făcut multe semne și minuni, dar nu ni se spune că datorită lor s-ar fi întors mulți la Dumnezeu. Iată ce citim la Ioan 2.23: „Mulți au crezut în Numele Lui văzând semnele pe care le făcea.” În versetul următor se spune însă: „Dar Isus însuși nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți.” Semnele și minunile pot lucra foarte puternic ca să influențeze simțirile și uneori chiar și gândirea, dar numai rareori ele ating conștiința. Dimpotrivă, milioane și milioane de oameni au fost aduși la Dumnezeu și mângâiați prin cuvintele Domnului. Și El vrea să-L urmărim și noi în această lucrare. La Isaia 50.4 se spune: „Stăpânul, Domnul mi-a dat o limbă de ucenic ca să știu să înviorez prin cuvânt pe cel obosit. El îmi trezește în fiecare dimineață, El îmi trezește urechea ca să ascult ca un ucenic.”

Mă tem că mulți dintre noi doresc o limbă iscusită ca să arătăm cât de multe știm și ce inteligenți suntem. Dumnezeu nu dă o limbă iscusită pentru asemenea scopuri. De aceea fiii lui care cântă despre Domnul Isus: „Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele Tale, de aceea Dumnezeul Tău Te-a binecuvântat pe vecie” (Psalmul 45.2). V-a izbit vreodată textul de la Coloseni 3.17. „Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta”... ? Adesea nu considerăm cuvintele noastre ca lucrări. Dar Cuvântul lui Dumnezeu le consideră uneori. Ce mult putem lucra cu vorba! Putem face fie bine, fie rău. Ca să învățăm că facem bine prin vorbirea noastră trebuie să fim în strânsă părtășie cu Domnul Isus. El spune: „Învățați de la Mine” așa cum am învățat și Eu de la Tatăl când am fost pe pământ.

„Să nu te duci să culegi în alt câmp”. Domnul Isus nu vrea să mergem să lucrăm în câmpuri unde autoritatea Lui nu este deplin recunoscută și unde Duhul Sfânt nu are libertatea deplină să călăuzească orice lucru. Domnul Isus este cel „foarte bogat”. El este stăpân peste câmpuri întinse, este atâta abundență la El, încât El este deplin în stare să împlinească toate nevoile noastre.

Dar în câmpul Lui, El rânduiește orice lucru și nu lasă nici un loc pentru voința omului. Aici este principiul: „Duhul este cel ce dă viață, carnea nu folosește la nimic.” Unui credincios carnal nu-i place așa ceva. „De atunci, mulți dintre ucenicii Lui s-au dus înapoi și nu mai umblau cu El.” (Ioan 6.6069). Domnul Isus i-a întrebat atunci pe cei doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?” Este de ținut seama că cei care au plecat de la Domnul Isus erau ucenici. Mai înainte fuseseră ucenici, dar ei n-au mai vrut să umble cu El. Să nu ai nimic de spus, ci pur și simplu să ascuți, este prea de tot pentru firea păcătoasă. Ce mult trebuie să se fi bucurat inima Domnului nostru, când Petru a răspuns: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice!” Domnul era de ajuns pentru inimile alor Săi. Ei înțeleseseră că viața adevărată putea fi aflată numai în părtășia cu El. Ei doreau o viață călăuzită numai de înțelepciunea, dragostea și puterea Lui. „Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpâni... Nu puteți sluji și lui Dumnezeu și lui Mamona” (Luca 16.13). Nu putem să slujim și Domnului Isus și lumii sau nouă înșine. Totuși, uneori încercăm să facem așa și din cauza aceasta sunt atâtea inimi reci, atâtea amărăciune între noi. Prima dată când israeliții au plâns după ieșirea din Egipt a fost datorită unor asocieri rele cu „adunătura de oameni care se aflau în mijlocii lor” (Numeri 11.4). În Neemia 13.23-24 se spune: „În zilele acelea am văzut și pe niște iudei care își luaseră soții asdodiene, amonite și moabite. Jumătate din fiii lor vorbeau limba asdodiană și nu puteau să vorbească limba evreiască, ci limba cutărui sau cutărui popor.” Ce mulți credincioși simt în situații asemănătoare! Pentru cinci

minute, pare că vorbesc limba vorbită numai pe câmpurile lui Boaz, dar următoarele cinci minute vorbesc o limbă învățată pe alte câmpuri. Și repede vom vedea că nici copiii lor nu mai vorbesc limba „țării”. Putem în public să luăm poziția de separare și să fim în câmpul unde are autoritate Boaz, dar dacă în același timp mergem și în alte câmpuri unde nu este căutată numai voia Domnului și unde Duhul Sfânt nu are deplina libertate, arătăm prin aceasta că nu avem încredere că dragostea și puterea Domnului ne oferă tot ce ne este de trebuință, că nu suntem gata să renunțăm la ce vrem noi și să întrebăm numai: „Doamne, ce vrei să faci?”

Dumnezeu vrea sfîntirea și despărțirea noastră. „Este un popor care locuiește deoparte” (Numeri 23.9). „Fiți sfinți (separați) căci Eu sunt sfânt” (1 Petru 1.14-17). El dorește adevărul în inimă, în omul dinlăuntru. Dacă am luat în chip public locul separării, hai să-l și practicăm, în așa fel încât Dumnezeu să poată spune și despre noi: „Ei sunt aceia care urmează pe Miel oriunde merge El” (Apocalipsa 14.4).

Poate doriți să spuneți că n-ați văzut prea multă putere demonstrată de cei care se strâng laolaltă într-o astfel de separare. Dintr-un punct de vedere, aveți dreptate: puterea nu aparține omului, ci lui Dumnezeu. Și cum să așteptăm să arate în afară putere, când Domnul însuși spune despre ei: „Ai puțină putere” (Apocalipsa 3.8).

Ce este cu adevărat puterea lui Dumnezeu? Citiți 1 împărați 19. Ilie nu era mulțumit cu manifestările puterii lui Dumnezeu. „Și Domnul i-a zis: Ieși și stai pe munte înaintea Domnului. Și iată, trecea Domnul și înaintea Domnului a trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile: Domnul nu era în vântul acela. Și după vânt, un cutremur de pământ: Domnul nu era în cutremurul de pământ. Și după cutremurul de pământ, un foc: Domnul nu era în focul acela. Și după foc, un susur blând și subțire. Când l-a auzit, Ilie și-a acoperit fața cu mantaua, a ieșit și a stat la gura peșterii. Și, iată, un glas i-a vorbit zicând: Ce faci, Ilie?”

Omul firesc sau credinciosul carnal ar putea să spună: Ce mare energie este desfășurată în vânt, în cutremurul de pământ, în foc! Aici este puterea Celui în stare să desfășoare aceste imense forțe.

Dar, deși Dumnezeu le folsește, El nu era în ele. Despre susurul blând și subțire, omul firesc va fi spus: Ce slab! Dar iată, acest susur slab l-a făcut pe Ilie să-și acopere fața cu o manta și să iasă la gura peșterii. Așa a învățat Ilie să se supună să se lase învățat de Domnul pentru viitor. „Nu prin tărie, nici prin putere ci prin Duhul, zice Domnul oștirilor” (Zaharia 4.6).

„Să nu te depărtezi de aici, ci să rămâi aici cu slujnicele mele.” La prima vedere, aceasta ar fi o repetare a celor spuse mai înainte: Nu te duce în alt câmp! Nu este însă așa. Ce se spune aici este că pe câmpul lui Boaz trebuie să căutăm asocierea și părtășia. Vai! nu toți cei care se află pe câmp au aceeași condiție spirituală.

Rebeca, simbol al Bisericii, era fecioară, nu avusese relații cu vreun bărbat. Așa se spune, cu toată claritatea în Geneza 24.16; de fapt aceasta era o cerință pentru căsătoria ei cu Isaac. Marele preot se putea căsători numai cu o fecioară (Levitic 21.13-14). Pe de altă parte, la 2 Corinteni 11.2 apostolul scrie: „Pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată.” Iar la Apocalipsa 14 citim despre cei 144000: „ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt virgini.” Ce înseamnă deci adulterul în limbajul simbolic al Scripturii? Ezechiel 16.26-29 arată limpede că înseamnă a da la o parte separarea și a avea părtășie cu alte lucruri sau cu lumea, în afara lui Hristos.

Putem să ne aflăm într-o poziție în care să nu fim separați numai pentru Hristos și să avem părtășie cu lumea, fie în caracterul ei în mod deschis lipsit de evlavie, fie sub o mască așa zis „creștină”. Acesta nu este câmp al lui Boaz. În câmpul lui Boaz totul este supus autorității Domnului, căci Boaz este o imagine a Domnului Isus. Dar din punct de vedere practic, printre cei ce simt în câmpul lui Boaz sunt mulți care nu și-au păstrat virginitatea. Ei nu sunt numai pentru Domnul, căci au părtășie și cu lumea. „Căci de multe ori v-am spus și vă spun și acum plângând, sunt mulți care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Hristos... crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.” (Filipeni 3.18 și Galateni 6.14).

Dumnezeu dorește să căutăm asocieri duhovnicești. „Fugi de poftele tinereții și urmărește drep tatea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce caută pe Domnul dintr-o inimă curată” (2 Timotei 2.22). Aceste cuvinte sunt spuse celor ce trăiesc în separare față de cei din afară, pentru că este posibil să avem în afară o poziție de separare și totuși înlăuntrul nostru să fim necurați, urmărind dreptatea, credința, dragostea și pacea. Nu putem crește în har, câtă vreme avem relații strânse cu credincioși carnali, lumești sau ig-noranți. Dacă vrem să creștem duhovnicește, trebuie să urmărim prietenia celor care în viața lor practică realizează ceea ce învață Cuvântul lui Dumnezeu și care au o inimă neîmpărțită pentru Domnul Isus. Atunci, Domnul poate să binecuvinteze.

„Uită-te unde vor secera pe câmp și du-te după ele.” În câmpul lui Boaz este un seceriș și un treierat continuu. Totuși, ochii noștri să fie ațintiți numai pe câmp, ca nu cumva să rătăcesc, dacă vrem să creștem în har, nu să dăm înapoi. Trebuie să mergem pe urma secerătorilor, ca să fim părtași la toate, să nu fim nehrăniți sau să ne alegem cu metehne. „Să nu aduci Domnului ceva care are un defect, căci nu ți-ar fi primit.” (De citit Levitic 21.17-23; 2 Petru 1.9; Filipeni 3.3.) Domnul Isus nu vrea infirmi spirituali sau „creștini” deformați. El ne vrea desăvârșiți. (În Noul Testament, cuvântul „desăvârșit” înseamnă în general întreg sau matur.) Cu alte cuvinte, trebuie să creștem până ce condiția noastră practică se potrivește cu poziția noastră așa cum ne este prezentată îndeosebi în epistola către Efeseni. De aceea trebuie să ne însușim practic adevărurile și din alte epistole, ca de pildă Romani, Corinteni etc.

„Am poruncit slugilor să nu se atingă de tine”. Cuvântul slugă din acest text s-ar fi putut traduce și cu cuvântul „tânăr”. Slujitori ai lui Dumnezeu, plini de vigoare sunt cei care au biruit pe Cel Rău, cei în care rămâne Cuvântul lui Dumnezeu (1 Ioan 2.14). Ei însă sunt în pericolul să uite că au fost și ei odată prunci în Hristos și să nu înțeleagă, să nu tolereze pe prunci. Avem asemenea exemple în Matei 15.23, Luca 9.55 și Luca 18.15. Cum ne putem aștepta ca cei de curând întorși la Dumnezeu sau cei care vin din medii unde n-au fost învățați în Cuvântul lui Dumnezeu, să aibă o vedere clară a lucrurilor? Să arătăm răbdare față de ei, să-i instruim ca, crescând, să devină tineri sau, poate, chiar părinți în Hristos. Adesea dăm greș în această privință. Dar ce frumos că Boaz s-a îngrijit s-o încurajeze pe Rut, așa ca să fie fără frică.

„Și când îți va fi sete, du-te la vase și să bei din ce vor scoate tinerii.” Culesul spicelor, așa cum am văzut, reprezintă vestirea Cuvântului prin viu grai sau exercitarea darurilor spirituale. Dar, când lucrarea a fost împlinită potrivit cu gândul lui Dumnezeu, ea aduce răcorire, înviorează. Adevăratul nostru Boaz și slujitorii lui au pregătit vase pline cu băutura răcoritoare a bucuriei de Hristos, ca să putem veni la ele ca însetați și

să ne înviorăm sufletele.

Mai întâi, aceste vase sunt Cuvântul lui Dumnezeu, dat prin Duhul Sfânt și care ne comunică lucrurile duhovnicești prin mijloace duhovnicești (1 Corinteni 2.9-13). Dar, putem spune că am mai primit mari resurse de înviore în meditațiile (cugetările) tinerilor, ale celor care au fost tari și Cuvântul lui Dumnezeu a rămas în ei și au biruit pe Cel Rău (1 Ioan 2.14). Înțelegem noi oare ce mari comori ne-a pus Dumnezeu în mână? Și totuși, ce puțin folosim noi aceste comori! Asta poate însemna că nu este interes pentru minunatele adevăruri ale lui Dumnezeu și pentru ce ne-a dăruit El în Domnul Isus. Totuși, darurile Lui ne stau încă la dispoziție.

„Atunci ea s-a aruncat cu fața la pământ și a zis: Cum am căpătat eu trecere înaintea ochilor tăi, ca să te îngrijești de mine, o străină!" Ce puțin este sufletul pregătit să ia în stăpânire îndurările nebaneite ale lui Dumnezeu! Și ce mici sunt îndurările trecute, în comparație cu cele viitoare! Este însă frumos să vedem cât de scumpă îi apare lui Rut bunătatea lui Boaz, față de ea, cea nevrednică. Același simțământ l-a avut și Mefiboșet, când a stat înaintea lui David, strănepotul lui Boaz. „Cine este slujitorul tău, ca să te uiți la un câine mort, ca mine?" (2 Samuel 9.8). Totdeauna când un suflet ajunge în prezența Domnului, efectul care rezultă este smerenia. Dumnezeu spunea despre Iov: „Nu este nimeni ca el; este un om integru și drept, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău" (Iov 1.8). Dar ce spune Iov? „Urechea mea a auzit vorbindu-se despre tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut, de aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și în cenușă" (Iov 42.5-6). Într-adevăr, cum am putea să gândim ceva bun despre noi înșine, când ne aflăm înaintea unei Persoane atât de vrednică de adorare? Dacă gândim că suntem ceva, dacă este mândrie în inimile noastre, s-o știm bine, este pentru că în acel moment nu-l vedem pe Domnul. Privirea la Domnul și mândria în inimă nu pot merge împreună. Ceea ce ne smerește este numai harul Său. Când ne vedem pe noi înșine în prezența Lui, întrebăm și noi ca și Rut: Cum am găsit eu atâta har la Tine?

Prin această nemărginit pot și eu să spun despre Domnul Isus: Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine (Galateni 2.20). Cât timp îmi ațintesc privirile către mine, nu pot înțelege asta. Nu pot găsi în mine nimic care să fi putut chema iubirea Lui. Dimpotrivă, văd în mine lucruri care pe drept ar fi fost să atragă mânia și lepădarea Lui față de mine! Numai privind la El și învățând să-l cunosc mai bine pe El pot să-l înțeleg mereu mai mult iubirea Lui. Abia atunci înțeleg de ce Această Persoană minunată m-a iubit atât de mult încât a binevoit să meargă la cruce pentru mine și să poarte în locul meu judecata Dum-nezeului Celui Sfânt, care urăște cu desăvârșire păcatul.

Totul cu privire la El este nemărginit și perfect. El nu numai că lucrează în dragoste, El ESTE dragoste. Ce mare este El, când îl contemplez, și cât de mic devin eu, în comparație cu El! Harul Lui, îndurarea Lui, iată ce mă smerește, mă face mic în ochii mei.

„Și Boaz a răspuns: „Mi s-a spus ce ai făcut pentru soacra ta, de la moartea soțului tău și cum ai părăsit pe tatăl tău și pe mama ta și țara în care te-ai născut, ca să mergi la un popor pe care nu-l cunoșteai mai dinainte". Iată mărturia lui Boaz despre Rut. Când nu ne vestim și nu ne prețuim pe noi înșine, ci spunem numai despre harul prin care am primit absolut toate lucrurile, atunci Domnul însuși va da mărturie pentru noi. Niciodată nu ne cheamă Domnul să mărturisim despre ceea ce facem sau am făcut, nici să ne apărăm pe noi înșine. Noi suntem chemați să mărturisim despre El și lucrarea Lui și de a lupta pentru El. Dacă facem asta, El va mărturisi pentru noi și ne va apăra cauza. Și El poate să facă acest lucru pentru noi mai bine decât am putea noi să-l facem. Totodată, El ne va spune personal ce gândește despre noi. Ce încurajare a găsit Rut în aceasta! Niciodată nu și-ar fi închipuit ea că istorisirea despre o fată săracă și străină o să ajungă până la urechile unui om așa de puternic și de bogat. Și fără îndoială că ea nici nu-și putea da seama ce prețios era acest lucru.

Rut probabil că nu considerase vreodată că a făcut un sacrificiu să părăsească Moabul, ca să meargă cu Naomi în Betleem. Nici un copil al lui Dumnezeu nu consideră că a fost un sacrificiu pentru el că a venit la Domnul Isus cu păcatele și vinovăția sa și că L-a primit pe El ca Stăpân și Mântuitor. Copilul lui Dumnezeu este conștient de un singur lucru: a fost condus la Hristos numai prin harul Lui nemărginit. Dar Dumnezeu, în harul Său ne conferă nouă ca o faptă bună, faptul acceptării Domnului Isus, în această vreme când El este respins de lume. Dumnezeu ne dă o mare răsplătire, desigur, ne va da una și mai mare. Avem de pe acum și în veșnicie vom avea cu atât mai mult o poziție mai înaltă decât a celor care au crezut înainte de cruce sau a celor care vor crede după răpirea bisericii.

Și ce încurajator să știm că El știe toate despre noi și despre lucrarea noastră! Poate sunt lucruri care, omenește trec nebagate în seamă, poate totdeauna suntem în umbra altcuiva. Dar El vede toate și nu uită nimic. Surâsul aprobării Sale este mai de preț decât multe laude din partea oamenilor, oricine ar fi ei. Ce scump este momentul când înțelegem că Domnul cunoaște totul despre noi! Cu cât creștem mai mult în înțelegerea acestui adevăr, el ne devine și mai prețios.

Cât de perfect cunoaște și cântărește Domnul toate despre noi!

Boaz știa că Rut făcuse atât de mult pentru soacra ei, după ce soțul lui Rut murise și relația ei naturală cu soacra ei încetase. El știa că mergând Rut cu Naomi, ea părăsise pe tatăl ei, pe protectorul ei, singurul de care, în chip firesc mai era înrudită. Ea lăsase, pe de altă parte pe mama ei, centrul afecțiunilor și înclinațiilor ei naturale, ca să meargă cu soacra ei. Și-a părăsit țara în care s-a născut, ca să meargă la un popor pe care nu-l cunoștea, numai pentru că era poporul lui Naomi. Remarcile lui Boaz o apropie pe Rut de Avraam, tatăl tuturor celor credincioși (Geneza 12.1; Evrei 11.8). Da, Domnul știe toate cu privire la împrejurările, greutățile și la pericolele la care suntem expuși. Și El ne înțelege în chip desăvârșit, pentru că El a coborât în condescendența harului Său la împrejurările noastre (Evrei 2.10,14,18.4.15). Atunci, de ce să ne mai temem?

Dacă inima este sinceră și dacă ochii sunt ațintiți către Domnul Isus, El este în stare să facă din viața unui credincios sărac și slab o mărturie pentru El însuși. De multe ori, rătăcim dorind cu toată strășnicia să fim martori pentru Domnul. În realitate, când ne ocupăm cu noi înșine, chiar cu intenții bune, nu suntem cu adevărat martori pentru Hristos. Sursa reală de tărie ca să fim martori puternici pentru Domnul constă în a nu ne ocupa cu noi înșine, ci a ne ocupa numai și numai cu Domnul Isus.

Rut nu urmărea cu toată strășnicia să fie un martor. Ea căuta în mod simplu să-și facă datoria de fiecare zi. Dar făcea asta din dragostea ei sinceră, afectuoasă pentru Naomi. În gândirea ei, îndeplinirile ei nu erau separate de slava adevăratului Dumnezeu. Când trăim în ascultare simplă, izvorâtă din dragostea pentru Domnul Isus, aceasta înseamnă adevărata mărturie pentru El. Când facem ceea ce ne spune El să facem, atunci El este arătat lumii prin viețile noastre. Când suntem devotați în totul lui Lui, lumea vede că Persoana Lui umple inima noastră și primește mărturie cât este El de minunat pentru noi.

Rut a fost răsplătită mai mult pentru devotamentul ei decât pentru munca (lucrarea) ei. Dacă ar fi cules numai spice ca și celelalte femei, ar fi primit roada culesului și nimic mai mult. Dar pentru că devotamentul față de o persoană a fost forța care a împins-o în toate acțiunile ei, ea a primit mult mai mult, așa cum vom vedea mai departe. Oricum, ce mare răsplată va primi cel a cărui lucru este pornit din devotament față de Domnul! Și așa cum vom vedea la Rut, devotamentul crește până când sfârșește în deplină pace și în onoare, când, ca final devenim deplin identificați cu obiectul devotamentului nostru. „Domnul să-ți răsplătească ce ai făcut și plata să-ți fie deplină din partea Domnului, Dumnezeu lui Israel, sub ale cărui aripi ai venit să te odihnești” (versetul 12). Boaz a binecuvântat-o pe Rut, iar mai târziu a împărțit cu ea binecuvântarea. Boaz, care a pronunțat această binecuvântare pentru Rut, a vrut s-o facă să vadă că n-a fost zadarnic că și-a căutat refugiu sub aripile Dumnezeului lui Israel. Prin aceste cuvinte, Boaz face din nou referire la Avraam (Geneza 15.1).

Ce simbol minunat folosește Boaz ca să ilustreze grija lui Dumnezeu față de ai Săi! Dumnezeu însuși folosea acest simbol (Exod 19.4; Deuteronom 32.11). Domnul Isus însuși a folosit această expresie când și-a exprimat grija Lui pentru Ierusalim (Matei 23.37). Ce siguri se simt pușorii sub aripile cloștii! Iar aripile vulturului nu sunt ele destul de puternice ca să poarte puii în zbor? De ce deci să ne îngrijorăm cu privire la noi înșine? Dacă Rut s-ar fi preocupat de bunăstarea ei personală, ea n-ar fi găsit lucrurile trebuitoare așa de ușor și așa de repede.

„Și ea a răspuns: O! să capăt trecere înaintea ochilor tăi, domnul meu! Căci tu m-ai mângâiat și cuvintele tale au ajuns la inima slujnicei tale. Și totuși, eu nu sunt nici ca una din slujnicele tale.” Vedem în aceste cuvinte marea încurajare pe care cuvintele lui Boaz au adus-o în inima lui Rut. Nu răsplata este scopul și obiectul adevăratei credințe, dar răsplata încurajează și întărește credința. Credința recunoaște că tot ce am primit avem prin har și credința vrea să primească și mai mult har. Acesta este adevăratul caracter al credinței.

Firea păcătoasă, de altă parte, nu dorește har, din pricină că este umilitor să accepți harul. Dacă firea păcătoasă realizează că singurul ajutor este prin har, ea refuză ajutorul, socotind nepotrivit să ai parte de un asemenea dar. De fapt, aceasta este mândrie. Firea păcătoasă, eul, este în centrul tuturor acestor discuții. Ea măsoară harul Domnului cu măsuri omenești.

Harul încurajează sufletul, îl inspiră să se încreadă cu totul în Dumnezeu și apoi îi aduce deplină mulțumire. Credința biruie lumea și aduce o încredere deplină în Dumnezeu. Credința pri mește orice cuvânt al lui Dumnezeu, îl ia ca pe un cuvânt de har. Iar apoi, dorește și mai mult har. Prin aceasta este slăvit Dumnezeu, căci El este Dumnezeu oricărui har. Iar credința arată astfel că-l cunoaște pe Dumnezeu ca pe Marele Dăruitor.

Harul lui Boaz s-a întâlnit cu credința lui Rut. Rut crede cuvintele lui Boaz, deși ea știa și mărturisise că totul este prin har. Ea știa că găsise favoare la Boaz. Dar și noi știm că suntem sub favoarea lui Dumnezeu. Suntem într-o stare de har, din moment ce „credem în Cel ce a înviat dintre cei morți pe Isus, Domnul nostru, care a fost dat pentru greșelile noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră” (Romani 4.24-25).

Rut era fericită cunoscând ce avea, dar nu era mândră. Ea a mărturisit și a recunoscut autoritatea lui Boaz, și s-a declarat slujnica lui. Să remarcăm că Boaz s-a adresat inimii ei. Așa face Dumnezeu totdeauna. El nu Se adresează prea mult minții, intelectului. El se adresează inimii și conștiinței: inimii, ca să pună în mișcare afecțiunile noastre, și conștiinței, ca să putem înțelege în ce stare ne aflăm. Este bine să învățăm acest lucru! Întoarcerea la Dumnezeu numai cu mintea nu este de ajuns. Este important ca și conștiința să vină în lumina lui Dumnezeu și afecțiunile noastre să fie puse în mișcare.

Așa cum am spus, Rut a recunoscut autoritatea lui Boaz și s-a declarat slujnica lui. Rut cunoscuse pe fiicele lui Moab. Ea fusese dintre ele; dar în câmpul lui Boaz cunoscuse pe fiicele Betleemului și prețuia curăția vieții lor.

O soră mi-a spus: „Când m-am întors la Dumnezeu și am mers pentru întâia dată la adunarea de închinare, am fost foarte mișcată să văd chipul sfânt al soriilor; mi se părea că eu n-am ce căuta între ele.” Dar a rămas, pentru că și-a dat seama că acolo era prezent adevăratul Boaz. Când o credincioasă dorește din toată inima să fie devotată Domnului, purtarea ei și îmbrăcămintea ei vor arăta acest lucru. Ea se va găti cu decență și sfințenie, cu modestie și discreție nu cu împletituri de păr, cu aur sau pietre scumpe, nici cu haine foarte scumpe, ci cu fapte bune, așa cum se cuvine pentru femeile care spun că sunt evlavioase (1 Timotei 2.9-10). Ea va purta părul lung și își va acoperi capul (1 Corinteni 11).

Bunățatea și gingășia omului puternic și bogat din Betleem s-a arătat față de biata femeie moabită, atât în vorbe cât și în fapte. El și-a îndreptat toată atenția lui asupra ei și harul lui neașteptat i-a atins inima. Dar ea nu abuzează de bunățatea lui. Ea rămâne sobră, atât în vorbele cât și în faptele ei. Harul lui o smerește, îl face pe el mai mare în ochii ei. Ea se aruncă la picioarele lui, recunoscându-și micimea. Ea era o „străină”, nu se putea compara cu slujnicile lui. Cu admirație crescândă, ea primește cu smerenie tot ce făcuse el pentru ea. Ea este sora de preț a multor femei din evanghelii.

„La vremea prânzului Boaz a zis către ea: „Apropie-te de mănâncă pâine și moaie-ți bucata în oțet.” Ea a șezut lângă secerători. Și el i-a dat grăunțe prăjite; ea a mâncat și s-a săturat, și a strâns ce a rămas.” Am mai văzut că Rut a mers pe drumul smereniei și al devotamentului. Dar Boaz se gândea la ea și vroia să arate celorlalți ce împlinea harul Său pentru această moabită. Acesta era scopul pentru care a invitat-o la masa lui. Ce mare favoare i se făcea ei, o străină! Rut n-a refuzat.

Ea a făcut totdeauna ce-i spunea el, și aceasta i-a adus binecuvântări multe. Ea n-a spus că nu poate primi invitația din pricină că este prea săracă sau că nu este bine îmbrăcată. Și pentru noi, secretul binecuvântării și creșterii în har constă în ascultarea de Domnul. El nu ne spune niciodată să facem un lucru care nu-l este plăcut Lui pentru noi. Iar puterea de a fi ascultători ne-o dă tot El.

Rut era o culegătoare de spice harnică. Așa ne vrea Domnul, să fim activi. El vrea ca noi să ne facem timp să stăm la masă cu El, să fim împreună cu El. Când au venit ucenicii la Domnul Isus să-I spună „atât ce făcuseră cât și ce învățaseră pe oameni” (Marcu 6.30), Domnul Isus le-a spus: „Veniți singuri la o parte într-un loc pustiu și odihniți-vă puțin!” Deseori suntem atât de ocupați cu ceea ce spunem și cu ceea ce facem, încât suntem înclinați să credem că puterea este în noi și să fim mulțumiți de noi înșine și nu de El și de atotputericia Lui. Atunci, este nevoie și pentru noi să fim singuri cu El pentru un timp, ca să ne odihnim.

Cu cât stăm mai mult la picioarele Lui ca să-l ascultăm cuvintele și să avem părtășie cu El, cu atât slujba noastră va fi mai binecuvântată, mergând în lucrare în tăria care vine din părtășia cu El. Rut n-ar fi adunat mai multe spice, dacă ar fi lucrat în pauza de prânz. Dimpotrivă, ea

a adunat mai mult, încurajată de purtarea atentă a lui Boaz. Ea a fost mulțumită cu ceea ce i-a dat Boaz și a pus deoparte ceva și pentru Naomi.

În viața noastră de fiecare zi nu ne gândim deloc ca întreaga săptămână doar să muncim, ca să petrecem duminica în singurătate, mâncând. Dar, mulți creștini fac acest lucru când este vorba de lucrurile spirituale. Ei gândesc că este de ajuns să stai la picioarele Domnului și să iei hrană spirituală duminica. Iată de ce ei sunt slabi și lipsiți de putere. Viața cea nouă, duhovnicească pe care am primit-o la nașterea din nou trebuie să fie hrănită în fiecare zi cu hrana potrivită. Hristos este Pâinea Vieții (Ioan 6.27; Iosua 5.11). Rut își adunase hrana culegând: aceasta este partea credinciosului. Putem primi mult citind cuvântul, ascultând lămuriri temeinice ale Cuvântului, stând de vorbă asupra Cuvântului lui Dumnezeu, citind meditații asupra lucrurilor din Cartea Sfântă. În fiecare zi trebuie să ne luăm partea noastră "de mană, să luăm ca hrană din grâul patriei noastre cerești și să asimilăm pentru noi hrana duhovnicească. Dar Cuvântul ne spune ceva mai mult despre Rut. Ea a fost invitată să stea la aceeași masă cu Boaz, să ia masa împreună cu el. Aceasta însemnează comuniune, părtășie. Cel mai adesea Scriptura leagă de ter-menul „masă" ideea de părtășie.

La masă, Rut a văzut cum purta Boaz grijă de slujitorii și slujitoarele lui. Ce bogăție din cele mai bune alimente au primit ei din mâinile celui om puternic și bogat! Dar și pentru ea erau toate câte se aflau în cămările îndestulate ale lui Boaz. Deși ea se simțea nevrednică, inima și mâna lui Boaz erau deschise să-i dea și ei tot așa ca și celor care lucraseră de mult timp în câmp. Ea putea să stea alături de secerători, acei vrednici slujitori din câmpul lui Boaz, și să se bucure împreună cu ei de toată bunătatea lui Boaz. Era o masă oferită tuturor celor ce-și legaseră soarta lor de Boaz, masă la care, locul de frunte îl ocupa Boaz. Aceasta ne amintește de jertfa de mulțumire din Levitic 3 și 7. În aceste capitole se arată că întreaga familie a lui Dumnezeu (fiii lui Aaron) se strângea în jurul altarului, și oricine era curat din poporul lui Dumnezeu. Dar însuși Dumnezeu își are partea Sa, care este numită în Levitic 3.11 și 16 chiar „pâinea lui Dumnezeu." De asemenea Aaron, imagine a Domnului Isus, își avea porția sa (Levitic 7.31).

În Ioan 6.27-35 vedem că Boazul nostru, Domnul Isus ne dă mana, amintindu-ne de viața pe care a trăit-o aici pe pământ. Mana este hrana de care avem nevoie zilnic în timpul călătoriei noastre prin pustie, prin lume. El a venit pe pământ ca om și a trecut prin orice fel de situații prin care am putea trece și noi, cei credincioși, cât suntem pe pământ. El a fost ispitit și încercat ca și noi, dar El a fost fără păcat. El a flămânzit, a fost însetat, a obosit (Ioan 4); a stat și El la mormântul unuia pe care îl iubea și l-a plâns (Ioan 11). A fost și El un părăsit (Psal mul 102.7-8), a așteptat și El mângâiere (Psalmul 69). Da, El a trecut prin toate durerile prin care trecem și noi (Isaia 63.9; Evrei 2.10,14~18). Când ne ațintim privirile astfel către El și îl adorăm, căpătăm putere. Aceasta este mana, hrana celor viteji, a îngerilor, a slujitorilor lui Dumnezeu tari în putere; numai prin El primesc putere pentru slujbă robii lui Dumnezeu (Psalmul 78.23-25). Tot așa, hrânindu-ne cu Domnul Hristos primim și noi putere să slujim lui Dumnezeu și să-l împlinim voia, într-o lume condusă de Satan și care l-a respins pe Domnul. Avem atâta nevoie de Hristos, hrana noastră în această lume, iar Dumnezeu ne acoperă din belșug această nevoie!

Dar lui Rut i s-a îngăduit să-și înmoaie pâinea în oțet. Alături de cuvântul de aici, găsim echivalentul în evreiește și grecește al cuvântului „oțet" în Numeri 6.3; Proverbe 10.26; 25.20; Psalm 69.21; Matei 27.48 — și poate 34; Marcu 15.36; Luca 23.36; și Ioan 19.29-30. Toate textele menționate din Noul Testament și din Psalmul 69 se referă la suferințele de pe cruce ale Domnului Isus, când El a primit judecata în locul nostru, făcându-Se păcat pentru noi. Oare faptul că lui Rut i s-a permis să-și moaie pâinea în oțet nu ne amintește de timpul când copiii lui Israel au trecut Iordanul și au fost circumciși (Iosua 4 și 5)? Marea Roșie simbolizează moartea și învierea Domnului Isus PENTRU NOI: iată cum intrăm în pustie! Iordanul înfățișază iden tificarea noastră în moartea și învierea lui Hristos: iată cum luăm în stăpânire, în chip practic, țara făgăduințelor lui Dumnezeu! Îndată ce poporul a ajuns în țară, a trebuit să fie circumcis. Când am înțeles identificarea noastră cu moartea și învierea Domnului Isus, în viața noastră practică trebuie să se vadă că suntem morți cu Hristos și înviați cu El.

Când am intrat în țară, circumciși, primim o altfel de hrană: mana încetează; acum ne hrănim cu „grâul vechi al țării", cu azimi și boabe prăjite. Boaz i-a dat și această hrană lui Rut. Ea simbolizează pe Hristos ca fiind slăvit în ceruri. El este hrană peste cei așezați în locurile cerești. Și știm că fiecare credincios este așezat în locurile cerești, în Hristos (Efeseni 2.6). Și totuși, ce puțini credincioși realizează acest lucru în inimile lor! Sunt mulți care se mulțumesc că au ajuns la Paști (Exod 12). Ei s-au recunoscut păcătoși și și-au aflat scăparea la adă—postul binecuvântat al sângelui mielului; datorită acestui fapt, ei nu mai vin la judecată. Ei văd în Dumnezeu un Judecător vrednic de temut și TRAG NĂDEJDE că peste ei nu va mai veni judecata. Dar au mereu nesiguranță, căci se știu slabi.

Alții, au trecut prin Marea Roșie: ei se știu scăpați de judecată și realizează că Dumnezeu este înfri coșător pentru vrăjmașii Lui; pentru ei însă EL ESTE PRIETEN, căci Dumnezeu l-a dat pentru ei chiar pe Fiul Său, pe Domnul Isus. Acest adevăr este prezentat la Romani 8. Suntem în pustie, dar avem un Dumnezeu PENTRU NOI, ca în Exodul 15-18.

Simt puțini care realizează înțelesul profund al Epistolei către Efeseni cu toată inima lor. În această epistolă ni se spune că eram morți, dar am fost înviați împreună cu Hristos și așezați în El, în locurile cerești. Noi trăim prin credință deja în ceruri și luăm în stăpânire toate comorile cerului, care sunt ale noastre (Efeseni 1.3). Aceasta este adevărata poziție creștină. Dumnezeu dorește să ne facă să înțelegem cât de scumpă este această poziție. De aceea și Boaz i-a dat lui Rut măsurile de orz despre care spune istorisirea. Este belșug de hrană pentru cei ce sunt așezați în locurile cerești. Dacă gustăm din acea minunată hrană spirituală care este Hristos cel slăvit în ceruri, nu putem decât să continuăm să ne hrănim cu El, cu alte cuvinte ne bucurăm de stăpânirea lucrurilor pe care ni le oferă poziția noastră.

Este o parte care aparține tuturor credincioșilor, ca trup, și din care poate lua fiecare: această parte este pregătită pentru toți și reprezintă tot ce este în legătură cu poziția creștinului. Orice creștin se poate hrăni cu mană, poate lua ca pentru el, per—sonal, moartea și învierea lui Hristos. El poate să mănânce din grâul cel vechi al țării. El are un loc la masa Domnului, poate lua Cina Domnului, dacă nu simt în viața lui motive care îl pot reține de la acest lucru.

Avem însă parte și de binecuvântări personale, individuale. Părtășia noastră cu Domnul este per—sonală și este legată de felul cum ne trăim, practic, viața de fiecare zi. „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu. Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom face locuința împreună cu el" (Ioan 14.23). Iată binecuvântări care pot fi ale noastre, iată părtășia de care ne putem bucura, alături de părtășia generală a tuturor credincioșilor.

Biruatorului din Pergam, Domnul îi spune: „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mană ascunsă și-i voi da o piatră albă și pe piatră aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni, decât acela care îl primește" (Apocalipsa 2.17). Iată o favoare personală din partea

Domnului. În Scriptură sunt asemenea exemple, cum sunt și exemple de corectări personale, care fac parte din căile folosite de Tatăl pentru a ne educa. Nu suntem numai mădulele într-un trup unic, ci avem în același timp o părtășie personală cu Tatăl și cu Fiul Său. El dorește să ne educe și să ne călăuzească pe fiecare, personal (vezi Faptele Apostolilor 23.11; 2 Corinteni 12.2-9; 2 Timotei 4.17).

Inimile noastre se leagă mai strâns de Domnul nostru când primim binecuvântările vieții de fiecare zi din mâna Lui. Nu sunt ele mai scumpe când le luăm astfel? Putem și asta din experiență proprie.

Dumnezeu dă din belșug, așa ca nu numai să avem pentru noi înșine, ci să putem da și altora. Rut a mâncat ea pe săturate, și a păstrat ceva să dea mai târziu și lui Naomi. Tot așa este și cu noi. Ceea ce primim în părtășia noastră strânsă și personală cu Domnul ne ajută să fim o binecuvântare și o încu-răjare pentru alții. „Și când s-a sculat să culeagă spice, Boaz a poruncit slujitorilor săi: „Lăsați-o să culeagă spice chiar și dintre snopi și n-o opriți; și chiar voi să-i scoateți din snopi câteva spice; s-o lăsați să culeagă spice și să n-o înfrunțați" (ver-setele 15 și 16).

Rut a ajuns să înțeleagă că bunăvoința lui Boaz era esențială pentru ea, oricât de mare i-ar fi fost strădania. „Binecuvântarea Domnului îmbogă-țește". În urma vestirii evangheliei prin Pavel și Barnaba, a crezut în Domnul Isus o mare mulțime (Faptele Apostolilor 14.1). Dar cu numai cinci ver-sete mai înainte se spune: „Și toți cei care erau rânduiți pentru viața veșnică au crezut." Cel ce face să crească este Dumnezeu (1 Corinteni 3.5-8). Rut era harnică. După prânz, ea și-a continuat munca până seara. Totuși, n-ar fi avut absolut nimic fără bunăvoința lui Boaz.

Este demnă de reținut ascultarea lui Rut. Ea s-a supus dorințelor lui și în același timp a lucrat cu toată hărnicia: dorința ei era să strângă cât mai multe boabe de pe ogorul lui Boaz.

Cu câtă gingășie, cu câtă înțelepciune, cu cât tact s-a purtat Boaz cu Rut! El n-a spus slujitorilor săi să pună la dispoziția lui Rut o căpiță de snopi gata strânși: ar fi însemnat mai puțin de lucru și pentru Rut și pentru slujitori. Dar Boaz știa că lucrul în ogorul său îi era de folos lui Rut. Tot așa și noi: avem, prin grija, prin binevoința lui Dumnezeu, Cuvântul Său, care este la îndemâna noastră. Dar hrănirea cu Scriptura presupune hărnicie, studiu, peocurare permanentă. Cine se îndeletnicește cu cunoașterea Scripturii, va fi binecuvântat din belșug prin înțelegerea gândurilor lui Dumnezeu.

Tot așa și în lucrul Domnului: El ne umple mâinile cu daruri ale Sale, dar ne cere să lăsăm să ne cadă din mână stropi din ceea ce am primit, ca să fie de folos și pentru alții. Iată un principiu pe care îl învățăm din istoria lui Boaz și Rut. „Noi care sun-tem tari să purtăm infirmitățile celor slabi și să nu ne plăcem nouă înșine" (Romani 15.1). „Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel Legea lui Hristos" (Galateni 6.2). Vezi de asemenea 1 Tesaloniceni 5.14,15.

Dacă frații care prezintă Cuvântul la străngerile laolaltă au pe inimă pe cei de curând întorși la Dumnezeu sau slabi, acest lucru se va vedea după felul cum fac lucrarea. Atunci ei urmează exemplul lui Boaz și dau din hrana care este la dispoziție pentru toți ceilalți, câteva boabe care pot hrăni pe cei începători. Și fac asta fără să se vadă că o persoană sau un anumit grup de persoane sunt vizate. Prezentarea Cuvântului trebuie făcută fără a se atrage atenția către anumite persoane, căci Cel ce aduce Cuvântul în inima oamenilor este nu instrumentul folosit de Dumnezeu pentru transmiterea mesajului Său, ci Duhul Sfânt.

„Ea a cules spice de pe câmp până seara și a bătut ce culesese; era aproape o efă de orz" (2.17). Am înțeles până acum că Rut era harnică, stăruitoare. Ea dorea să intre în stăpânirea a tot ceea ce îi pusese la dispoziție harul divin. Acum, din nou iese la iveală hărnicia ei: a cules spice până seara. Suntem și noi tot atât de harnici?

Unii tineri se gândesc adesea că cercetarea mai adâncă a Bibliei este potrivită pentru credincioșii mai bătrâni. Este un gând cu totul greșit. Cel mai potrivit timp pentru cercetarea Bibliei este între 15 și 35 ani. La tinerețe, totul este proaspăt și intere-sant și binecuvântările primite prin cercetarea Cuvântului sporesc. Apoi, viețile tinerilor sunt în formare, iar gândurile Cuvântului lui Dumnezeu sunt de mare folos, pentru că mișcă inimile și viețile. Pe lângă toate acestea, memoria este la tinerețe mai activă: reținem cu mai mare ușurință ceea ce citim. Mulți frați bătrâni care iubesc Cuvântul lui Dumnezeu regretă că nu l-au cercetat cu și mai multă stăruință în vremea tinereții. Dar Rut a și bătut spicele pe care le-a cules. Cerealele nu pot crește fără paie. Dar paiele nu pot hrăni pe oameni. Așa se întâmplă că în mesajele cu privire la Cuvânt, pentru a ajuta înțelegerea, uneori este nevoie să se recurgă la ilustrări sau să se repete anumite idei de mai multe ori, pentru a fi înțelese sau fixate. Apoi, cei care prezintă Cuvântul au slăbiciuni în felul lor personal de exprimare. Uneori vorbitorul caută cu bună știință să fie interesant sau popular, caută să fie original, să spună lucrurile altfel decât le spun alții sau să scoată „lucruri noi". În aceste cazuri simt atâtea paie, încât trebuie să cauți boabele.

Este numai o singură cale să poți da cât mai mult grâu: „Dacă vorbește cineva, să vorbească așa ca și cum ar fi cuvintele lui Dumnezeu; dacă slujește cineva, să fie după puterea pe care i-o dă Dum nezeu, pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu, prin Isus Hristos" (1 Petru 4.11). În original, pentru expresia „cuvintele lui Dumnezeu" este folosit termenul „oracolele lui Dumnezeu". La greci, oracolul reprezenta un răspuns, o vorbă ex-presă venită direct de la zei. Este cunoscut în istoria antică Oracolul de la Delphi. Acest termen îl găsim folosit și la Faptele Apostolilor 7.38; Romani 3.2 și Evrei 5.12. Din textul din 1 Petru înțelegem că cine vorbește trebuie să exprime gânduri din partea lui Dumnezeu, cu grija ca exprimarea să fie și ea potrivită cu voia lui Dumnezeu. Cuvintele din par-tea lui Dumnezeu trebuiesc exprimate la timpul, în locul, cu conținutul și în felul voit de Dumnezeu. „Cel care aude cuvintele lui Dumnezeu, cel care vede viziunea Celui Atotputernic" (Numeri 24.4). Să comparăm acest text cu 1 Corinteni 2.13! Numai când suntem călăuziți de Duhul Sfânt putem vorbi astfel, dar niciodată când lucrăm potrivit cu propria noastră voce.

De multe ori, când ne întoarcem de la adunare, luăm cu noi paiele în loc să luăm boabele: ne amintim de slăbiciunile și de greșelile vorbitorului sau de forma exterioară frumoasă a mesajului. Rut nu era interesată să ia cu ea paiele. Ea a bătut orzul, l-a separat, căci ea dorea orz; ea dorea adevărată hrană, pe care s-o aducă acasă.

În Levitic 11 se arată că numai animalele care rumegă erau curate. Digerăm noi hrana pe care o primim din citirea Scripturii sau din meditația la cele de sus, sau din vestirea Cuvântului în adunare? Mai mult, lepădăm noi paiele ca să purtăm cu noi numai bob curat? Despre Isaac se spune că „ieșise pe câmp să mediteze" (Geneza 24.63).

Acum Rut știa prețul exact a ceea ce culesese. Potrivit cu Exodul 16.16,36 ea avea hrană îndeajuns pentru zece zile sau ca dar de mâncare pentru consacrarea a zece preoți. Ea se întorcea acasă acum, să împartă belșugul ei cu Naomi. Când știm cu adevărat ceea ce am primit și când asimilăm prin meditație hrana spirituală, putem să împărțim și noi cu alții bogățiile primite.

„A luat-o și a intrat în cetate și soacra ei a văzut ce culesese. Rut a scos și rămășițele luate după ce se săturase și i le-a dat" (versetul 18).

La Romani 14.7 se spune: „Căci nici unul dintre noi nu trăiește pentru sine și nu moare pentru sine." Rut a cules și a adunat: acum nu se rușinează să care ceea ce a cules. Pot și alții să vadă ce strânge un culegător de spice din câmpul lui Boaz. Ea a dus în cetatea în care locuia belșugul de care avea parte, pentru ca și alții să se bucure de acest belșug. Ea se poartă cu totul deosebit de cum voiau să se poarte oamenii răi și de nimic din 1 Samuel 30.22. Ei fuseseră cu David atunci când omorâse pe amaleciți, așa că aveau în mâinile lor prada. Dar ei nu voiau să dea nici o parte celor ce n-au putut merge cu David, din pricină că erau foarte obosiți. David nu s-a împăcat deloc cu această atitudine! El a dat o parte egală tuturor. Și iată că și Rut dorește să împartă cu alții bunurile pe care le-a obținut prin bunăvoința lui Dumnezeu.

Oricum, ajunsă în cetate, ea aduce totul în casa lui Naomi. Acolo își trăia viața. Așa cum am văzut, Naomi simbolizează mărturia; și Rut aduce tot ce a adunat la Naomi. Rut nu se gândește la ea însăși, ci la mărturie. Tot ceea ce Rut a primit ca energie spirituală și ca îndrumare spirituală era pentru binele mărturiei, al comunității (cetății). Faptul că la Naomi au fost aduse toate bunurile, spune despre faptul că Rut se identifica cu „mărturia" pe care o personifica Naomi.

Cuvântul lui Dumnezeu ne arată foarte clar că așa dorește Dumnezeu și de la noi. Iată câteva texte în acest sens: Coloseni 2.19; Efeseni 4.11-16; 1 Corinteni 14.14-27. „Din El (Hristos), tot trupul bine alcătuit și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură își face creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste."

Aceasta nu înseamnă că trebuie să împărtășim toate acestea în adunare, în chip public. Dacă ar fi așa, toate surorile și mulți bărbați dintre frați, n-ar putea avea nici o contribuție. Dar să luăm seama că la Efeseni 4.16 este folosit cuvântul „fiecare", de două ori. În stările noastre de vorbă, în vizitele reciproce, cu fiecare prilej, ne putem împărtăși unii altora din ceea ce am primit și putem lua parte împreună la creșterea în har. Aceasta va avea cu siguranță efect asupra închinării noastre în comun. Atmosfera strângerii laolaltă va fi pătrunsă de harul primit.

Chiar și experiențele noastre personale cu Domnul, părtășia noastră cu El, bunăvoința pe care ne-a arătat-o nouă, personal, poate hrăni pe alții. Rut i-a dat lui Naomi ceea ce pusese deoparte, după ce se săturase, din grăunțele prăjite pe care le primise de la Boaz. N-am vrea să înțeleagă cineva că trebuie să vorbim totdeauna despre simțirile și emoțiile noastre, despre experiențele noastre sau despre presupuse experiențe. Oricum însă, legătura personală cu Domnul și experiențele trăirii cu El înfluențează purtarea și slujirea noastră. Uneori, Domnul întrebuințează o experiență deosebită prin care trecem ca să putem astfel să-i încurajăm pe alții. Pavel a trecut prin astfel de situații, și ne referim iarăși la Faptele Apostolilor 23.11; 2 Corinteni 12. 2-9; 2 Timotei 4.17.

„Soacra ei a întrebat-o: „Unde ai cules astăzi spice și unde ai muncit? Binecuvântat să fie cel ce s-a îngrijit de tine!" Și Rut a spus soacrei ei la cine muncise și a zis: „Omul acela la care am muncit se numește Boaz" (versetul 19).

Apostolul Pavel putea să le scrie tesalonicienilor: Cuvântul lui Dumnezeu a răsunat de la voi, nu numai prin Macedonia și Ahaia, dar vestea despre credința voastră față de Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni, așa că nu avem nevoie să mai spunem ceva. Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut și cum v-ați întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat și să așteptați din cer pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia viitoare" (1 Tesalonicieni 1.8-10). Lumea spunea despre ei că s-au întors la Dumnezeu și consecințele acestui fapt. Așa s-a întâmplat și cu Rut. Când s-a întâlnit cu Naomi, ea n-a spus nici un cuvânt înainte de a fi întrebată de Naomi. Roadele pe care le adusese cu ea erau în ele însele o puternică mărturie! Dacă culegem spice în ogoarele lui Boaz și avem părtășie cu El, cei din jur vor observa, negreșit. Fața noastră, îmbrăcămintea noastră, purtarea noastră, bogățiile duhovnicești care ni se dau, spun despre faptul că avem părtășie cu Domnul Isus și că ne-am găsit hrana și rostul în câmpurile Lui.

„De ce cântăriți argint pentru ceva care nu este pâine și de ce dați câștigul muncii pentru ceva care nu satură? Ascultați-Mă cu atenție și veți mânca ce este bun și sufletul vostru se va desfăta din belșug" (Isaia 55.2). Deși Rut n-a pronunțat nici un cuvânt, Naomi a realizat că cineva trebuie să fi văzut-o și să-i fi făcut bine. Iar acel „cineva" trebuie să fie o persoană minunată. De aceea, Naomi l-a binecuvântat.

Dar cum a acționat Rut? Ea știa ce culesese și mai ales ea știa cu cine lucrase. Naomi a întrebat-o unde a lucrat, iar ea răspunde cu cine a lucrat. Pentru ea era mai importantă persoana și nu locul. Desigur, era important și locul: acolo L-a găsit pe EL și acolo era ogrorul LUI.

Locul în care Domnul Isus este în mijlocul alor Săi (Matei 18.20) este scump inimii care cunoaște într-adevăr valoarea Lui. Și este scump nu pentru că acolo găsește mari binecuvântări, lucru care este foarte adevărat, ci pentru că acolo putem fi cu El, chiar aici, pe pământ.

Se pare că Rut nu știa că Naomi îl cunoștea pe Boaz și că Naomi nu-i pomenise acest nume. Boaz nu avusese niciodată un nume mai presus de alții în inima și viața ei.

Pot cei din jurul nostru să vadă că îl cunoaștem pe Domnul Isus Hristos? Pot ei să înțeleagă CINE este El, văzând ce este El pentru noi?

Prin experiența din acea zi, Rut a ajuns să-l cunoască pe Boaz în chip personal. Ea știa acum că Boaz înseamnă: „în El este putere". Ce mângâiere, ce încurajare pentru o biată văduvă, săracă, slabă, care nu avea pe nimeni pe care să se poată bizui. Ce minunat era că aflase favoarea unui astfel de om ca Boaz și că poate experimenta purtarea lui de grijă și bunătatea Lui. Nu este nici o îndoială că atunci când a pronunțat numele lui către Naomi, a făcut-o cu mare bucurie. „Numele tău este o mireasmă vărsată", spune în chip profetic mireasa din Cântarea Cântărilor despre Domnul Isus (1.3). Iar fiii lui Core cântă în Psalmul 45.2: „Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale".

Cine poate să exprime în cuvinte adâncimea semnificației numelui Isus? Cine poate să descrie ce se petrece într-o inimă care ajunge cu adevărat să-L cunoască pe El? Este, desigur, minunat să-L cunoști ca Mântuitor. Dar când ajungem să cunoaștem cine este El și ce este El pentru noi în toate împrejurările vieții — în toate greutățile, suferințele, primejdiiile, înfrângerile sau bucuriile — atunci înțelegem că este

infinat de minunat să-L cunoști pe El. Mai mult, putem să-L cunoaștem în ceea ce este El în slăvilă Lui personale și în slava lucrării Sale de la cruce, așa cum L-a revelat Tatăl atât prin cuvintele Sale cât și prin mii de tipuri și de asemănări în Sfintele Scripturi.

Apostolul Ioan exprimă cu uimire: „Și Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr, și noi am privit slava Lui, slavă ca a unicului Fiul din partea Tatălui” (Ioan 1.14). Dumnezeu i-a făcut parte lui Ioan și altora să vadă slava Domnului Isus, ca să poată scrie despre ea și astfel s-o putem vedea și noi. Ai văzut-o? O vezi chiar azi?

Una din temele cărții Rut este aceea că harul mișcă inima, trezind simțiri și emoții, iar acestea cer să fie împlinite. Dacă asemenea simțiri și emoții sunt într-o inimă, credința apelează la har ca să le satisfacă. Și nu este nimic mai plăcut pentru har, decât să răspundă cerințelor credinței. Iată ce vedem în capitolele 3 și 4 ale cărții Rut. Aici vedem, foarte simplu, iubirea inimii lui Rut, produsă de harul lui Boaz.

„Și Naomi a zis nurerii sale: „Să fie binecuvântat Domnul, care nu și-a încetat bunătatea pentru cei vii, ca și pentru cei morți.” „Omul acesta este rudă cu noi — i-a mai spus Naomi — este unul dintre cei care are drept de răscumpărare asupra noastră” (versetul 20).

Rut îl întâlnise pe Boaz, care o ajutase. Naomi vedea în aceasta mâna lui Dumnezeu. În capitolul 1.20 ea spunea că Cel Atotputernic a umplut-o de amărăciune. Acum ea înțelege că Domnul disciplinează „ca să facă apoi bine” (Deuteronom 8.16).

Boaz, cel care fusese atât de binevoitor cu Rut, le era rudă. Ba, mai mult, era unul dintre cei ce avea drept de răscumpărare asupra lor. Cuvântul din limba ebraică tradus aici ca „răscumpărare” înseamnă de asemenea „răscumpărător”, „a răscumpăra” sau „răzbunătorul sângelui”. Acest termen este folosit în capitolele 3 și 4 și în alte locuri. Dar, în mod deosebit, ceea ce spune Dumnezeu despre cel ce are dreptul de răscumpărare („răzbunătorul sângelui”) este scris la Levitic 25, Numeri 35 și Deuteronom 25.

Dacă, din pricina sărăciei, cineva și-a vândut moștenirea, ea trebuie răscumpărată, așa cum israelitul care se vânduse pe sine ca rob trebuia să fie răscumpărat. Însă cel ce răscumpăra trebuia să aibă drept de răscumpărare. Totodată, el era obligat să răzbune sângele unuia omorât de o mână ucigașă. Totodată, el trebuia să se căsătorească cu soția unuia care a murit fără să lase moștenitori, ca să ridice moștenitori celui care a murit. Dumnezeu nu vroia ca numele celui care a murit să se șteargă, nici ca moștenirea lui să cadă pe mâna străinilor (Deuteronom 25.5,6). De aceea, un frate, un unchi, un văr sau altă rudă a unuia lovit de sărăcie sau a unui mort avea drept de răscumpărare (Levitic 25.48, 49).

Răscumpărătorul lui Israel este Domnul Isus. El va răscumpăra moștenirea. Domnul Isus va salva pe Israel, va ridica o sămânță nouă și va nimici prin judecată pe ucigașii poporului Său. Toate acestea sunt simbolizate în chip profetic în istoria lui Boaz și Rut, excepție făcând exercitarea judecății.

Dar Domnul Isus este și Răscumpărătorul nostru, în Evrei 2.14, 15 îl vedem pe Domnul Isus ca răzbunător al sângelui. „Astfel, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El a luat parte la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul, și să elibereze pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor.” În Evrei 10 și în 1 Petru 1.18-20 îl vedem pe El ca Răscumpărător plătind prețul răscumpărării noastre. În Efeseni 1.14 și Coloseni 1.20 putem vedea răscumpărarea moștenirii. Și nu înțelegem din 1 Corinteni 15.45 și Romani 5.12 că El, ca Frate ridică moștenitor ca să ia în stăpânire moștenirea ruinată de cel dintâi Adam, cel mort în păcate și fărădelegi?

În sfârșit, în Apocalipsa 2 și 3 îl vedem pe Domnul Isus ca Răscumpărător al Bisericii în declin. Ea și-a părăsit dragostea dintâi și a intrat în sărăcie. Și-a vândut moștenirea și locuiește acolo unde este scaunul de domnie al Satanei (2.13); îi merge numele că trăiește, dar e moartă (3.1). În această situație, vine Răscumpărătorul, adevăratul Boaz. El are cheia lui David; El deschide și nimeni nu poate închide, El închide și nimeni nu poate deschide. În locul Sardesului mort, El a ridicat un nou moștenitor. El i-a dat o ușă deschisă către moștenire și a legat Filadelfia de El personal și de Cuvânt. El este răzbunătorul sângelui în sinagoga Satanei. Cred că acestea sunt prezentate ca imagini (tipuri) în istorisirea vieții lui Rut.

Naomi auzise cu mulți ani în urmă despre dreptul de răscumpărare, dar nu dăduse nici o importanță acestui lucru. Altfel, s-ar fi gândit, poate, și ar fi acționat potrivit cu acest drept, cu mult timp înainte. Ca urmare, ea a trecut prin încercări și disciplină, în starea ei de declin, și toate acestea au curățit-o. Acum însă, văzând cât de bun era Boaz, ea și-a amintit de el și de dreptul lui de răscumpărător. Desigur, ea nu avea gânduri clare încă, dar putem învăța, totuși, o lecție valoroasă de la ea: când mergem de capul nostru și uităm de adevărul lui Dumnezeu, ne lipsește lumina. Dar când ne întoarcem de pe căile proprii spre îndrumările lui Dumnezeu, lumina revine, încetul cu încetul. Naomi spunea că Boaz era unul dintre cei care aveau drept de răscumpărare: atâta vedea ea atunci, nu realiza că Boaz era singurul care putea ajuta în toate privințele și în toate împrejurările.

„Și Rut moabita a spus: „El mi-a mai zis: Rămâi cu slugile mele până vor termina de secerat” (versetul 21). Slugile erau ale lui Boaz și seceratul era al lui. Totul îi aparținea, iar pentru Rut era important tot ce era al lui Boaz.

Să observăm că Rut este chemată aici, încă, moabită. Nu ajunsese la cunoștința poziției care i se acorda prin har. Ea nu știa despre bogăția pe care o oferă Dumnezeu prin lucrarea de răscumpărare. Așa se întâmplă când nu cunoaștem Cuvântul lui Dumnezeu. Așa cum pentru Rut toate binecuvântările veneau prin Boaz, pentru creștini, toate binecuvântările pe care Dumnezeu vrea să le dea oamenilor sunt în Domnul Isus Hristos (Efeseni 1.3-11). Iar înțelegerea noastră cu privire la valoarea acestor binecuvântări este direct proporțională cu cunoașterea slavei Celui care singur are aceste binecuvântări. La Rut, la început a fost o cunoaștere vagă a ce însemna Boaz pentru ea, dar ea se afla pe drumul creșterii în cunoașterea lui Boaz.

„Și Naomi a zis către nora ei, Rut: „Este bine, fiica mea, să ieși cu slujnicele lui și să nu te întâlnească cineva în alt ogor.” Ea s-a ținut, dar, de slujnicele lui Boaz ca să culeagă spice, până la sfârșitul seceratului orzului și al seceratului grâului. Și locuia cu soacra ei” (versetele 22 și 23). Rut nu făcea deosebire între slujitorii și slujitoarele lui Boaz. De altfel, ei aveau foarte multe lucruri în comun. Ei aparțineau deopotrivă lui Boaz, lucrau în ogrorul lui, la același seceriș; erau însă și deosebiri între ei. Bărbații simbolizează puterea, ocrotirea, iar Boaz îi recomandase să stea printre ei. Se vede că lui Rut i-a fost mai la îndemână să asculte de soacra ei. Când adunarea este în declin, vocea Lui nu mai are autoritate asupra multora. „Cine are urechi de auzit, să audă ce zice bisericilor, Duhul!” (Apocalipsa 2.7,11,29; 3.6,13,22). Avem de învățat

din aceasta o lecție însemnată: ascultarea de Domnul, înaintea oricărei alte ascultări!"

Rut a ascultat de Naomi în loc să fi luat seama la ce-i spusese Boaz să facă. De fapt, el i-ar fi spus: „Mută-te mai sus!” (Luca 14.10) Dar ea a rămas în vechiul ei loc, lucrând cu slujnicile și locuind cu Naomi. Bine însă că a fost ascultătoare în celelalte privințe. Dumnezeu a ajutat-o să crească în felul ei de a înțelege și de a trăi.

La sfârșitul capitolului 1 am văzut ceremonialul primelor roade, inaugurat imediat după Paști, prin culegerea orzului. Aceasta vorbește de învierea Domnului Isus, căci după Paștele iudaic, simbol al morții Domnului Isus, vine învierea Lui. Iar Naomi și Rut s-au întors la Betleem, chiar în acel timp. Asta arată că întoarcerea la Dumnezeu este posibilă numai în temeiul morții și învierii Domnului Hristos.

Capitolul 2 se încheie cu terminarea secerării grâului. După șapte săptămâni de la aducerea celor dintâi roade era Cincizecimea (Exod 34.22, Levitic 23.15-21, Deuteronom 16.9-12). Gândesc că Cinci zecimea marca încheierea secerișului grâului, căci la Cincizecime se aduceau nu spice, ci pâini. Trebuia ca chiar și treieratul să fi fost încheiat. Mai mult, fiecare bărbat trebuia să se ducă la Ierusalim pentru sărbătoare. Așa ceva n-ar fi poruncit Domnul când poporul era în toiul lucrului.

Capitolul 2 a arătat șapte săptămâni între Paște și Cincizecime, între lucrarea Domnului Isus (moară-tea și învierea Lui) și revărsarea Duhului Sfânt descrisă la Faptele Apostolilor 2, când a fost formată Biserica (1 Corinteni 12.13) și când Biserica a fost unită cu Capul ei ceresc (Efeseni 1.20-23). Fiecare israelit trebuia să socotească aceste șapte săptămâni (Deuteronom 16.9). Și ucenicii le numărau. Așa citim în capitolele de la sfârșit din Evanghelie, ca și în primele capitole din Faptele Apostolilor. Ce mult au crescut ei în aceste șapte săptămâni! Citiți Luca 24.26-27; Ioan 20.17-23; Faptele Apostolilor 1.2-4, 9-11; apoi, Domnul îi conduce la experiența din Faptele Apostolilor 2.

Există progres în viața noastră spirituală. Pecet-luiți cu Duhul Sfânt care este arvuna moștenirii noastre, noi ajungem, prin lucrarea Duhului Sfânt în inima noastră, să ne bucurăm de unirea cu Hristos în mod conștient, ajungem să realizăm și să ne însușim adevărurile spirituale. Creștinătatea a pierdut aceste scumpe adevăruri care devin ale noastre numai în măsura în care Duhul Sfânt își face lucrarea în noi.

În Filadelfia, Duhul Sfânt lucrează și caută să aducă înapoi la Cincizecime rămășița credincioasă a Bisericii. În Rut 2.1-21 se vorbește despre seceratul orzului. Aceasta simbolizează cunoașterea lui Hristos ca înviat, ca pe Omul slăvit în ceruri; înseamnă să primim hrana direct de la El și să învățăm să prețuim binecuvântările cerești. În versetul 23 este vorba despre strângerea grâului. Asta spune despre credincioși ca fiind ca Domnul Isus. Acesta este temeiul unității, în acesta constă cel mai înalt caracter al adunării, acela de a fi una cu Domnul Isus, Omul slăvit în ceruri. În capitolele următoare vom vedea Cincizecimea.

Rut 3

„Și soacra ei, Naomi i-a zis: „Fiica mea, să nu-ți caut oare un loc de odihnă, ca să fii fericită? Și acum, Boaz, cu ale cărui slujnice ai fost, nu este el rudă cu noi? Iată, el are să vânture la noapte orzul în arie” (versetele 1 și 2).

În capitolele precedente, am văzut evenimentele care au avut loc în timpul secerișului. Ultimul verset din capitolul 2 vorbește însă despre secerișul grâului. Tot ce rămânea de făcut era culegerea rodului viei, la sfârșitul anului. Aceasta nu aducea hrană, ci vin. Dar vinul simbolizează bucuria. Ce urmau să facă Naomi și Rut? Este drept că Rut făcuse ceva provizii, dar ajungeau ele pentru un an?

Poate că mulți dintre noi am trecut în viață când a fost imposibil să participăm la strângerile laolaltă ale credincioșilor. Poate am fost forțați la aceasta de boală, de condiții neprevăzute sau speciale, de persecuții. În acele perioade am fost nevoiți să trăim din proviziile spirituale pe care le-am acumulat. Dar o asemenea situație nu poate dura nelimitat. Ea duce la malnutriție, la epuizare, la lăncezire. Este adevărat, Scriptura ne învață că este foarte însemnat să depindem numai de Domnul, dar oricum, în împrejurări normale dependența de Domnul înseamnă folosirea mijloacelor pe care El le pune la îndemână.

Uneori vedem sau auzim pe unii plângându-se că nu iau „sacramentele”. Să ne gândim însă: sunt fără rost perioadele de dependență numai de Domnul? Cu siguranță, nu! Depindem atunci de Cel care este „plin de har și de adevăr” și aceasta este tot ce ne este de trebuință. Hanii înseamnă mai mult decât „sacramentele”. Găsim totdeauna belșug de har în Hristos. Când suntem pe calea ascultării, oricare ar fi împrejurările, nu avem nimic de pierdut.

Ce schimbare s-a produs în Naomi! În capitolul 1.9, ea voia pentru Rut și pentru Orpa să-și afle odihna în casa unor bărbați moabiti. În acea situație, Rut n-ar fi cunoscut niciodată nici Betleemul, nici pe Boaz și s-ar fi închinat, probabil, zeilor, în loc să se închine Dumnezeului Adevărat. N-ar fi găsit niciodată o mulțumire statornică a inimii ei.

Iată-o acum pe Naomi iarăși în Betleem. S-a putut hrăni cu orz din ogrorul lui Boaz. Când ne hrănim cu ceea ce ne oferă adevăratul Boaz, Domnul Isus, noi nu putem rămâne niciodată aceiași, nu mai privim lucrurile ca înainte. Acum, Naomi vroia odihnă pentru Rut în unirea ei cu Boaz, în cea mai intimă unire posibilă. Ea îi spune lui Rut că acest bărbat puternic și bogat, care se purtase atât de amabil cu ea și din ogrorul căruia strânsese spice pentru hrană, acest bărbat era în fapt rudă de sânge.

Ce minunat să învățăm ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu în această privință! Suntem născuți din Dumnezeu (1 Ioan 5.1) și am devenit părtași firii dumnezeiești (2 Petru 1.4); iar Domnul Isus nu Se rușinează să ne numească „frații” Săi (Evrei 2.11). Aceste descoperiri produc în inimile noastre dorința de a ne apropia tot mai mult de El și de a-L cunoaște mai bine. Și cum se poate împlini această dorință? Calea ne-o arată Cuvântul lui Dumnezeu. Adesea, frați de credință mai experimentați pot să ne ajute în înțelegerea Cuvântului și în trăirea lui practică.

„Iată, el are să vânture orzul la noapte în arie.” Nu ni se spune că Boaz ar fi semănat sau ar fi secerat. Nu. Pentru aceste lucrări el își avea lucrătorii săi. Dar din moment ce el face personal vânturarea orzului, înțelegem că această operație era foarte importantă pentru Boaz.

A semăna înseamnă a vesti Cuvântul lui Dumnezeu, fie celor nemântuiți fie celor ce s-au întors la Dumnezeu. A seceră înseamnă a culege roade: fie suflete care îl primesc pe Domnul Isus prin predicarea Evangheliei, fie suflete de oameni credincioși care ajung să înțeleagă mai bine gândurile lui Dumnezeu, ceea ce putem obține prin cercetarea Scripturii, în părtășie cu Domnul. Aceasta duce la progres spiritual, la

creștere în har și în adevăr. Vânturarea sau cernerea este separarea bobului de pleavă. El însuși face aceasta, el aruncă pleava într-un foc care nu se stinge (Matei 3.12).

Cernerea nu este totuna cu treieratul. Treieratul separă boabele de paie. Pentru aceasta este nevoie de putere: sunt folosite mașini de treierat. Cred că treieratul înfățișează exercițiile prin care trece sufletul în Romani 7 sau când se află sub pedeapsă disciplinară, din pricină că a dat frâu liber firii păcătoase. Această lucrare, înfățișată de treierat, este necesară ca să înțelegem că toate cele vechi s-au dus, că suntem o faptură nouă, că suntem identificați în moartea și învierea Domnului nostru.

NU înseamnă moartea Domnului Isus PENTRU noi; aceasta am aflat-o când am primit iertarea păcatelor. Nu! Ci înseamnă că am murit împreună cu Hristos și am înviat împreună cu El (Coloseni 3.3; Galateni 2.20; Efeseni 2.6).

După ce s-a făcut treieratul, urmează cernerea: boabele trebuie separate de pleavă. Este lucrarea Duhului Sfânt, care separă progresiv în viața noastră tot ce nu este bob curat, vrednic de ham barele lui Dumnezeu; în felul acesta, ce nu este potrivit în viața noastră cu voia lui Dumnezeu, dispare.

Dar Boaz cernea orzul. Orzul spune despre viața de înviere. Cel înviat, Domnul Isus, dă credincioșilor Săi viața de înviere: (Ioan 20.22; Efeseni 2.6). În virtutea acestei vieți de înviere, dorim să înlăturăm din viețile noastre tot ce nu este în armonie cu viața cerească, cu viața în Cel înviat. Despre aceasta citim la Efeseni 5.26, 27. Domnul Isus este Omul în ceruri, iar noi suntem ca El (1 Corinteni 15.48). Dar trebuie să recunoaștem că adesea viața noastră cerească este împiedicată de lucruri de pe pământ, viața de înviere este frânată de lucruri ale omului firesc. Iar lucrurile firești n-au nici o valoare pentru cer: ele nu fac parte din viața de înviere. Pleava nu înseamnă buruieni; nu este vorba de vreun rău pozitiv. Și totuși, pleava este destinată arderii într-un foc care nu se stinge (Matei 3.12).

Am învățat oare să deosebim bobul de pleavă? Suntem conștienți de faptul că Domnul vrea să ne cearnă ca să înlătore din noi pleava? Ne predăm noi în totul Domnului ca cerealele treierate, ca El să ne poată cerne? Am putea asemăna această cernere cu spălarea picioarelor de la Ioan 13. Petru nu vroia să i se spele picioarele, dar Domnul îi spune că lucrarea de curățire este absolut necesară pentru părtășia lui Petru cu Mântuitorul.

Pavel știa bine deosebirea dintre bob și pleavă. Și știa cât de mult dorește Domnul Isus ca pleava să fie dată la o parte de la ai Săi. De aceea plângea la gândul că între filipeni erau unii care se gândeau la foloasele lor și nu ale lui Hristos, unii care se purtau ca vrăjmași ai crucii lui Hristos (Filipeni 3.18). Dacă pleava este destinată focului, cum putem oare tolera pleavă în viețile noastre?

Nu putem avea părtășie deplină cu Domnul Isus, dacă în viața noastră simt lucruri care îl întristează sau dacă nu suntem una în gândire cu El. Părtășie înseamnă a avea aceeași gândire și același scop, a avea în comun parte la aceleași lucruri. Iată de ce, odată vom apărea în fața scaunului de judecată al lui Hristos. Atunci, toată viața noastră: ce-am gândit, ce-am spus, izvoarele din care s-a tras viața noastră (Evrei 4.12,13) vor fi prezentate în lumina lui Dumnezeu. Atunci vom vedea toate lucrurile în aceeași lumină în care le-a văzut din totdeauna Hristos. Iar atunci, vom judeca orice lucru exact așa cum l-a judecat mereu El. Atunci va fi armonie deplină și unitate de gândire între Domnul și noi. Din acel moment părtășia noastră cu Domnul Isus va fi perfectă.

Dar, pentru că știm din experiență cât de scumpă este părtășia cu Domnul Isus, dorim să ne bucurăm de ea, chiar când suntem pe pământ și cât mai mult cu putință. Dacă îl iubesc cu adevărat pe Domnul Isus, doresc cu siguranță ca inima Lui să se bucure când privește jos la noi, la mine personal. În acest caz, nu pot să tolerez în viața mea lucruri care L-ar întrista. Ba mai mult, doresc clipa când mă voi arăta împreună cu El și când voi vedea orice lucru așa cum îl vede El. Desigur, doresc să-l fiu plăcut chiar de aici, de pe pământ. Mă voi lăsa spălat de El, voi coborî la vânturătoare ca să înlătore El pleava din viața mea; iar din dragoste pentru Domnul voi îndemna și pe frații sau surorile mele, tineri ori bătrâni, să facă la fel.

„Spală-te și unge-te, apoi îmbracă-te cu hainele tale și coboară la arie. Să nu te faci cunoscută lui, până va termina de mâncat și de băut” (versetul 3).

Dacă vrem ca Domnul să ne cearnă, dorința aceasta va avea efect sfințitor, curățitor în viețile noastre practice. Poate cineva care se roagă potrivit Psalmului 19.12-14 și Psalmului 139.23, 24 să fie indiferent cu privire la umblarea lui zilnică? Este cu neputință. Dacă așteptăm pe Domnul Isus să vină curând, nu ne va face această nădejde să ne curățim (1 Ioan 3.3; Apocalipsa 22.11, 12)? Tot așa, dacă venim la Domnul Isus să ne curățescă, rezultatul este că suntem curățiți. Avem la îndemână apa Cuvântului lui Dumnezeu, aplicat la inimile și conștiințele noastre (Efeseni 5.26; 1 Petru 2.22; Psalmul 119.9,11,176; Psalmul 19.8-12). Punem noi oare viețile, părerile, gândurile, sub cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu? Pe lângă citirea Cuvântului lui Dumnezeu este și trăirea lui în viața noastră de fiecare zi? „...și unge-te!” Ungerea se poate referi la faptul că cineva are pe Duhul Sfânt, care locuiește în el și totodată la lumina și pătrunderea în planurile lui Dumnezeu (1 Ioan 2.20,27; 2 Corinteni 1.21,22). Aceasta este partea tuturor celor ce au crezut „Evanghelia mântuirii voastre” (Efeseni 1.13; 1 Corinteni 15.1-4).

Desigur, nu ne gândim că aici este vorba, în legătură cu ungerea lui Rut, de lucrarea lăuntrică a Duhului Sfânt. Aici este vorba de o ungere în afară, exterioară. Cu alte cuvinte, este arătarea în afară a ungerii lăuntrice și aceasta este o problemă de răspundere personală. Efesenilor li se spunea: „Fiți plini de Duh” (Efeseni 5.18) iar despre Ștefan se spune că era „plin de Duh Sfânt” (Faptele Apostolilor 6.8; 7.55). Aceasta înseamnă că întreaga lui viață și ființă erau caracterizate de Duhul Sfânt. El nu-și făcea voia proprie, ci era predat în întregime călăuzirii Duhului Sfânt (Galateni 5.17). O astfel de viață îl slăvește pe Domnul Isus și li bucură inima (Ioan 16.14-16).

„Apoi îmbracă-te cu hainele tale” — în Scriptură, hainele înfățișează obiceiurile și deprinderile noastre, comportarea noastră. Cu alte cuvinte, ele vorbesc despre felul cum ne văd alții. Ne-am îmbrăcat oare cu hainele noastre? Purtăm noi frumoasa haină de creștin? La Efeseni 1.6 se spune că suntem acceptați în Cel Preaiubit (Domnul Isus Hristos). Așa cum Dumnezeu a îmbrăcat odinioară pe Adam și Eva cu piei de animale (Geneza 3.21), tot așa ne îmbracă și pe noi azi cu desăvârșirea și scumpătatea Celui Preaiubit, da! chiar cu Preaiubitul Său.

Mai mult, în Efeseni 2.10 ne simt prezentate hainele pe care Dumnezeu ni le-a dat să le îmbrăcăm cât suntem pe pământ. „Căci noi suntem lucrarea Lui și suntem creați în El pentru faptele bune pe care le-a rânduit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.” Este limpede că Rut

se îmbrăcase cu haine, așa cum o îndemnase Naomi. Este important nu numai să te îmbraci, ci și cu ce te îmbraci. Cât de adesea ne îmbrăcăm cu haine din materiale diferite: de exemplu, de lână și de in (Deuteronom 22.11)! Aceasta înfățișează o viață trăită după principiile amestecăturii celor cerești cu cele pământești. Nu ne putem prezenta înaintea lui Dumnezeu, la cernerea Lui, într-o asemenea ținută! Facă Domnul ca să se poată spune și despre noi cum se spune în Apocalipsa 7.14 despre mulțimea îmbrăcată în alb: „Ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului”. „Fericiți cei ce-și spală hainele, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să intre pe porți în cetate”. Numai spălați, unși și îmbrăcați în chip potrivit ne putem COBORÎ la arie. Să luăm bine seama: El ne poate lucra când ne coborâm ca să ne lăsăm în mâna Lui. Este ceva greu de conceput pentru mândria umană! Dar când învățăm de la Cel ce este blând și smerit cu inima, suntem pregătiți să facem acest lucru.

"Să nu te faci cunoscută lui până va termina de mâncat și de băut. Și când se va duce să se culce, înseamnă-ți locul unde se culcă, apoi du-te, descopere-i picioarele și culcă-te; și el însuși îți va spune ce trebuie să faci" (Rut 3.4).

Ce înseamnă „să cobori”? Înțelegem clar acest lucru când realizăm ce însemna pentru Boaz să mănânce, să bea și să se culce. Texte ca Ioan 4.32-34; Matei 28.1,6; 1 Petru 1.2 ne ajută să înțelegem. Măncarea Domnului Isus a fost să facă voia Tatălui Său, iar această voie a însemnat mergerea la cruce, în mormânt (Evrei 10.5-10). Iar potrivit cu 1 Petru 1.2, fiecare credincios a fost adus la „ascultarea și stropirea cu sângele lui Hristos”, cu alte cuvinte, la viața și moartea Domnului Isus. Am fost aduși acolo potrivit cu planurile lui Dumnezeu, prin sfințirea lucrată de Duhul Sfânt, iar acolo găsim ascultarea Domnului Isus Hristos. Această ascultare trebuie să se găsească și în noi, iar stropirea cu sânge ne dă siguranța că nu mai suntem sub vreo condamnare. Oricum, vedem aici în Rut aspectul practic al acestui adevăr, primit în inimi și în vieți. Rut trebuia să mărturisească (ca prefigurare sau ca tip) despre viața Domnului Isus pe pământ. Ea îl prezintă pe El ca făcând voia Tatălui în ascultare desăvârșită, și din această pricină, ea a învățat să asculte. Omul vechi, firea noastră coruptă, nu ascultă. Numai omul cel nou dorește și poate să asculte. De aceea, este o nevoie absolută să realizăm în mod practic ce înseamnă să fi murit împreună cu Hristos, pentru că numai atunci viața cea nouă este liberă să lucreze în noi. La Coloseni 3.3 se spune: „Căci voi ați murit”. La Romani 6.2-11 suntem îndemnați să ne însușim personal această poziție. Iar la 2 Corinteni 4.10 vedem cum se realizează ea: „Purtăm totdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să fie arătată în trupul nostru”. Dacă realizăm aceasta, atunci înțelegem ce înseamnă să cobori la arie. Înseamnă să ne înfrângem voința și să mărturisim în mod practic: „Știu bine că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea (carnea) mea.” Rut trebuia să-i descopere picioarele lui Boaz și să se culce la picioarele lui. Aceasta arată cum se identifică inima cu Domnul Hristos, în moartea Lui.

Care este urmarea acestui fapt? „Și el însuși îți va spune ce să faci”. Iată într-adevăr rezultatul binecuvântat al faptului că cel credincios ia în mod conștient poziția „ascultării și a stropirii în sângele lui Isus Hristos”. Atunci învățăm să ascultăm, nu numai din viața Domnului Isus, căci EL ÎNSUSI ne va învăța ascultarea. În părtășie personală cu El, El ne învață cum să acționăm în orice situație. Ce scump este pentru inima credinciosului să fie învățat și călăuzit în acest fel! În Psalmul 32.8 David vorbește despre o sfătuire cu ochiul. Numai când avem părtășie personală cu Domnul Isus putem înțelege ce ne spun ochii Lui. El Este Cel ce S-a dat pe Sine însuși la moarte pentru noi și El dorește să ne conducă dincolo de mormânt, cu aceeași iubire cu care a mers la moarte pentru noi. Aici este prezentat ca și când chiar din mormântul la care L-a dus iubirea Lui pentru noi, chiar de acolo, El vroia să ne conducă pe fiecare în parte. El este „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.” Pot avea părtășie cu El și El vrea să mă aducă în această părtășie. EL îmi vorbește cu glasul Lui cel dulce, dar acest glas este același glas care a strigat de pe cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Pentru mine a strigat El atunci. Să nu doresc oare să-mi iau locul alături de El? Datoria mea este să ascult de El. Poate fi prezentată această datorie mai atrăgător? Iată cum s-a exprimat Rut: „Voi face tot ce-mi spui”.

Ce satisfacție va fi simțit Naomi la auzul acestor cuvinte, care exprimau ascultarea! Dar ce satisfacție aduce inimii Domnului Isus să vadă ascultare în noi! Naomi știa bine ce face Boaz și unde se afla. Ea știa care este comportarea potrivită pentru cineva care vroia să fie aproape de el ca să primească ceva de la el. Tot așa, între credincioși sunt unii (Domnul să dea acest har la cât mai mulți, iar scriitorul acestor rânduri să fie printre ei!) care trăiesc atât de aproape de Domnul, care se bucură de o asemenea părtășie cu El încât li s-a știu bine lucrările, știu unde este, ce face, care trebuie să fie atitudinea potrivită în prezența Lui. „Îți va arăta tot ce trebuie să faci.” Dacă țelul acestor credincioși este cu adevărat să ne aducă la El ca să-l auzim cuvintele, atunci să fim siguri că ei ne vorbesc potrivit cu gândul lui Dumnezeu. Ce mult se bucură Domnul când tinerii credincioși ascultă asemenea sfaturi și răspund cu cuvintele: „Voi face tot ce spui!” Și cât se bucură și cei care dau sfaturi din partea lui Dumnezeu, să audă un asemenea răspuns (1 Ioan 2.28; 2 Ioan 4; Evrei 13.17).

„Rut s-a coborât la arie și a făcut tot ce-i poruncise soacra ei” (versetul 6). Rut nu a spus numai cu vorba că va face tot ce i-a spus Naomi, ci ea a înfăptuit ceea ce i s-a spus. Cu alte cuvinte, nu era vorba de o manifestare impulsivă de sentimentalitate, ci era dorința adâncă a inimii ei să fie ascultătoare. Pentru ea era de ajuns un cuvânt spus de Dumnezeu.

Moise a fost cel care a primit legile și orânduirile lui Dumnezeu (Exodul 17.14; 24.3-7; Deuteronom 31.24-26). Domnul Isus le-a confirmat apoi, cu autoritatea Lui care nu dă greș (infașibilă), vezi Ioan 5.46, 47. Acum, când Naomi nu mai era sub influența rătăcitoare a lui Moab, când și-a reamintit de Boaz, din nou i-au venit în minte rânduilele lui Dumnezeu. Ea putea fi sigură acum că Dumnezeu, în harul și înțelepciunea Lui îi poartă de grijă, chiar și în împrejurările aparte prin care trecea (vezi Levitic 25, Numeri 35, Deuteronom 35). Cuvântul scris al lui Dumnezeu era de ajuns pentru această femeie simplă. Nu-i mai trebuia nimic în plus. Ea putea s-o învețe pe Rut în căile și gândurile lui Dumnezeu. Pentru Rut, care era o moabită săracă, întoarsă la Dumnezeu de curând, o vorbă din Cuvântul lui Dumnezeu era de ajuns. Nu avea nevoie de nici o altă confirmare. Cuvântul lui Dumnezeu i-a dat puterea divină de a face ceea ce avea de făcut: să se ducă direct la Boaz, să se așeze la picioarele lui și să-i ceară lui personal să fie răscumpărătorul și să-i ofere binele de a se putea bucura de rezultatele minunate ale iubirii și puterii răscumpărătoare. Într-o clipă, Rut, timida culegătoare de spice, devine încrezătoare și poate face cu curaj cererea sa. Ea cerea lucruri mari, dar le cerea potrivit cu voia descoperită a lui Dumnezeu, așa că era îndreptățită în ceea ce cerea. Ce gând minunat! Nu avea nevoie de nici un intermediar: Cuvântul lui Dumnezeu îi era suficient.

Să luăm seama însă: și pentru Boaz era suficient Cuvântul lui Dumnezeu. El n-a făcut nici o obiecțiune, nici nu s-a gândit la așa ceva. El i-a dat lui Rut ceea ce ceruse, pentru că cererea ei era întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu. Și pentru Adevăratul Boaz, un singur Cuvânt din Scriptură era de mare preț. Așa a venit El din cer pe pământ. Dar și Satan cunoștea destul de bine faptul că Scriptura este de ajuns, căci Domnul nostru i-a închis gura doar cu un cuvânt, cu un verset din Cartea Sfântă (Matei 4.1-11).

Ce lecție însemnată avem de învățat! Pentru Dumnezeu, pentru Domnul Isus, o singură idee din Cuvântul scris al lui Dumnezeu era de ajuns. „Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri” (Psalmul 119.89). Este la fel și cu noi? Ne dăm oare seama că un singur verset din Scriptură este suficient ca să-i răspundă lui Satan când ne ispitește? Mai mult, un verset din Scriptură este suficient ca să putem răspunde necredincioșilor, când ne cer socoteală de faptele și purtarea noastră. Noi ne gândim adesea: „De ce să le răspundem cu Scriptura, când ei n-o cred?” Dar Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, are în el puterea de convingere, deși Cel Rău nu vrea să recunoască acest lucru.

Deci Rut s-a dus la acela care era singurul vrednic să-i îplinească toate dorințele. Dar ea a trebuit să coboare la arie. De fapt, învățăm din Cuvânt că atitudinea potrivită a credinciosului când se află în prezența Tatălui, a Domnului Isus este să se smerească. În versetul 4 vedem ce înseamnă „să se coboare”: este judecata de sine a eului și iden tificarea cu Hristos în moartea Sa. Înseamnă să ne coborâm de pe tronul pe care ne dorește așezați firea păcătoasă (carnea) și să acceptăm condamnarea la moarte pe care Dumnezeu a pronunțat-o asupra firii noastre păcătoase. Să luăm seama: Dumnezeu n-a condamnat la moarte numai faptele noastre, numai acțiunile noastre: El a pronunțat sentința de moarte asupra a tot ce suntem în noi înșine — asupra omului în întregime. Rut nu avea această înțelegere, dar a aplicat-o în viața ei practic. Ea a aplicat Cuvântul lui Dumnezeu la viața ei de fiecare zi.

„Boaz a mâncat și a băut și inima îi era veselă. S-a dus și s-a culcat la marginea unui stog. Rut a venit atunci încet de tot, i-a descoperit picioarele” (versetul 7).

Mai înainte, l-am văzut pe Boaz mâncând și bând, ca o semnificație tipică a felului cum Domnul Isus a împlinit voia Tatălui (Ioan 4.32-34). Acum, înțelegem că inima lui Boaz era fericită. Ce bucurie va fi fost în inima Domnului Isus după ce a împlinit lucrarea de la cruce! ... „Pentru bucuria care îi era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea” (Evrei 12.2).

Problema păcatului a fost rezolvată pentru totdeauna. Dumnezeul necinstit de oameni a fost revelat și glorificat deplin. Hristos a răscumpărat Biserica, pe care a iubit-o atât de mult (Efeseni 5.25) și care este a Sa. Mai mult, întreaga creație este adusă înapoi la Dumnezeu în perfectă armonie (Coloseni 1.20). Ce bucurie vor fi produs în inima Domnului Isus aceste lucruri! Primul verset din Psalmul 22 descrie simțămintele prin care a trecut Domnul nostru, prin adâncile agonii ale crucii. El a fost părăsit de Dumnezeu, a purtat păcatele noastre și a fost făcut păcat pentru noi. Dar la versetul 22 în același psalm, Domnul Hristos spune: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei și Te voi lăuda în mijlocul adunării”. Iar la versetul 25: „In adunarea cea mare, de la Tine este lauda Mea”. Dacă petrecem și noi din timpul nostru singuri cu El, așa cum a fost Rut cu Boaz, atunci putem mărturisi despre bucuria Lui. Nu putem înțelege și vedea această bucurie, dacă suntem ocupați numai cu ceea ce am primit noi de la El, dacă privim tot la noi înșine. Adesea inimile noastre sunt egocentrice.

Mai vedem încă ceva: Boaz terminase cernerea. Boabele erau separate de pleavă. Nu-l va fi plăcut Domnului Isus să ne vadă fără pleavă, „fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfinți și fără pată” (Efeseni 5.27)? El S-a dat pe Sine însuși pentru Adunare „ca s-o sfințească, prin spălarea cu apă, prin Cuvânt” (versetul 27). Ce bucurie nespusă va fi pentru Domnul Isus să vadă Adunarea slăvită și fără pată, în ceruri! Dar nu-L bucură să ne vadă în această condiție chiar aici, pe pământ? Cât de puțin ar fi într-o asemenea stare, ei sunt totuși bucuria Domnului nostru!

Da. Inima lui Boaz era bucuroasă: se terminase cernerea, acum avea hambare pline cu recoltă, bob cu bob. Nu vedem în aceasta expresia unei „plămădeli noi, fără aluat” (1 Corinteni 5.7,8)? Este un alt fel de a prezenta acele vase de întrebuițare de cinste care s-au curățit de vasele pentru necinste și acum „urmăresc dreptatea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei care caută pe Domnul dintr-o inimă curată” (2 Timotei 2.19-22). El nu poate fi probabil prezent acolo unde este nedreptate sau unde pleava nu poate fi înlăturată. Hristos, Cel care a înlăturat păcatul prin jertfa Sa (Evrei 9.26), este Cel lepădat de lume, răstignit și îngropat. În icoană (tip), Rut s-a identificat cu El când i-a dezvelit picioarele și s-a așezat lângă Boaz. Este prefigurat ceea ce se spune la Romani 6.4: „Noi, deci, prin botezul pentru moarte, am fost îngropați împreună cu El”. Desigur, aici este implicat nu atât actul botezului, cât realizarea practică a acestui adevăr în viața noastră de fiecare zi. Și să nu uităm că acest adevăr își găsește aplicare și în viața adunării, căci în adunare putem înfăptui această anulare a omului vechi și separarea completă de lume.

„La miezul nopții, omul s-a speriat; s-a plecat și iată, o femeie era culcată la picioarele lui” (versetul 8). Am ajuns aici la asemănarea cu un moment hotărâtor din istoria bisericii, așa cum o descrie Domnul în Apocalipsa 2 și 3. În ultima parte a capitolului este prezentată biserica din Tiatira. Putem vedea biserica catolică în plinătatea puterii ei în timpul întunecatei epoci a evului mediu. Dar era totuși coruptă și a refuzat să se pocăiască. De aceea Dumnezeu trebuia s-o judece. Și totuși, era o rămășiță credincioasă, care arăta dragoste, credință, slujire, răbdare și ale cărei fapte de pe urmă erau mai multe ca cele dintâi. De aceea, Domnul o lasă deoparte ca un tot. Domnul nu mai recunoaște Tiatira, deși ea va rămâne până la venirea Lui. În loc, Domnul aduce un nou început ca o mărturie, o mărturie care nu mai este a întregii biserici, cum a fost cu primele patru biserici din Apocalipsa. Această mărturie este găsită în Reformă. Dar care este condiția acestei noi mărturii? Ce s-a întâmplat după moartea reformatorilor? Este ceea ce găsim în biserica din Sardes: „îți merge numele că trăiești, dar ești mort”. Totuși în Sardes este o rămășiță, căci i se spune: „ai câteva nume care nu și-au pătat hainele”, dar nu se spune nimic pozitiv despre această rămășiță provenită din Tiatira, decât „unii nu și-au pătat hainele”. Aceasta era starea protestantismului, încă de pe vremea lui Napoleon.

Apoi, vedem lucrarea Duhului Sfânt. În multe țări, dar mai ales în cele protestante, suflete s-au întors la Dumnezeu. Ei s-au separat de religiile oficiale moarte și de lume și au arătat în viața și căile lor viața din Dumnezeu. Era o trezire. Așa cred că putem înțelege faptul că Boaz a devenit conștient că la picioarele lui se afla o femeie. În anii de după ocuparea Europei de către Franța sub Napoleon, Domnul a putut recunoaște în mulți oameni o condiție spirituală cu care Se putea identifica El însuși. Aceasta sugerează condiția adunării din Filadelfia.

„El i-a zis: „Cine ești tu?”. Ea a răspuns: „Eu simt Rut, slujnica ta. Întinde-ți poala peste slujnica ta, căci ai dreptul de răscumpărare” (versetul 9). Oare nu cunoștea Boaz pe Rut? Nu cunoaște Domnul pe creștinii din ultimul veac? Fără îndoială că Boaz o cunoștea pe Rut și că Domnul îi cunoaște bine pe credincioșii Săi, dar este un fapt: ei nu se cunosc între ei. Ca să răspundă lui Boaz, Rut a trebuit să spună cine era. De fapt, așa o întrebuse Boaz.

Dacă citim scrierile din ultimul secol cât de cât în ordine cronologică, vedem că credincioșii au devenit din ce în ce mai mult conștienți despre privilegiile legate de poziția creștinului.

Mai întâi, ei au realizat că Dumnezeu este deplin satisfăcut cu lucrarea împlinită a Domnului Isus. Pe acest temei, oricine crede în El poate avea pace cu Dumnezeu și devine copil al lui Dumnezeu.

Apoi, înțelege că lucrarea Domnului nostru este deplin eficace cu privire la poziția omului: nu numai cu privire la păcatele omului, ci și cu privire la păcat ca rădăcină de păcate sau ca fire păcătoasă. De aici decurge înțelegerea adevărului că suntem identificați în moartea și învierea lui Hristos și așezați cu El în locurile cerești. A devenit mai cunoscută relația minunată dintre Hristos și trupul Său, Biserica, a crescut siguranța cu privire la venirea Lui din nou, care se va petrece în curând. Există la unii credincioși o mai bună înțelegere a adevăratului caracter și a poziției Adunării.

Ce bun este Domnul nostru, care ne oprește cu o întrebare și ne face să reflectăm cu privire la adevărata noastră poziție, ca să putem fi în stare să-i spunem ce suntem prin harul Său!

Răspunsul lui Rut a fost frumos. Ea avea vin caracter moral frumos: smerenie, supunere, modes tie. Avea însă, totodată, o inimă care tânjea după tot ceea ce îi putea oferi bunătatea și belșugul divin. Naomi îi spusese despre „rudă” lor. Inima ei se baza pe această rudă. Ea știa că face parte dintr-o anumită familie! Ea se întemeia pe promisiunile lui Dumnezeu și înțelegea ce avea să facă Boaz. Se numea pe ea însăși slujnica lui, mărturisind că era lipsită de ajutor și recunoscând că scăparea ei era prin har, numai prin har.

Rut nu se numește acum moabită. Ea era conștientă de relația de familie cu Boaz. Primul lucru pe care credinciosul trebuie să-l învețe este că el nu mai este un biet păcătos, ci că aparține familiei lui Dumnezeu. Nu este deloc o dovadă de smerenie pentru un credincios să spună mereu: „Simt un prăpădit; iartă-mi, te rog, păcatele!” O asemenea manifestare înseamnă ignoranță cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu, ignoranță cu privire la eficacitatea infinit de mare a lucrării de pe cruce a Domnului Isus. Domnul nu-i poate arăta unui asemenea credincios toată bogăția pe care i-a pregătit-o, câtă vreme el nu se bucură că are pace cu Dumnezeu, că a fost eliberat și mântuit. Pătrundem mai adânc în gândurile lui Dumnezeu numai când inima își găsește deplină pace în privința păcatelor.

Rut era deplin conștientă de poziția ei și totuși se numește slujnica lui Boaz. Inima ei nu dorea nimic mai mult și nimic mai puțin decât să-l cunoască pe el, în toată bunătatea și harul lui. Putem spune și noi împreună cu ea: „Tu ești Domnul meu. Prin har, este slavă pentru mine să-Ți aparțin!” O cântare a creștinilor olandezi cuprinde următorul vers: „Este o mai mare onoare să-Ți fiu rob Ție, decât să domnesc peste întreg pământul!”

Rut apela la Boaz ca la cel ce avea dreptul de răscumpărare, dar își arăta starea de sărăcie și lipsa de ajutor în care era prin ea însăși. Cloșca își întinde aripile ocrotitoare peste puii ei plăpânzi, când aceștia sunt în pericol. Când David era fugărit de Saul, se adresează Domnului cu cuvintele: „Ai milă de mine, Dumnezeule, ai milă de mine! Căci la Tine caută adăpost sufletul meu; la umbra aripilor Tale caut un loc de scăpare, până vor trece nenorocirile” (Psalmul 57.1). Vezi de asemenea Psalm 36.7; 61.4; 91.4; Matei 23.37 etc.

Avem, fără îndoială, vin exemplu splendid în Rut despre credință și despre cum lucrează credința. Credința biruiește lumea (1 Ioan 5.4) și apoi întoarce sufletele către Dumnezeu, cu încredere deplină și evidentă. Credința își ia locul care îi revine în afara taberii, dar în același timp dincolo de perdeaua dinlăuntru a templului (Evrei 13.1113). Acest lucru îl vedem despre Rut încă din capitolul 1, când s-a identificat cu Naomi. Ca o adevărată fiică a lui Avraam, ea a vrut să părăsească pentru Naomi casa tatălui ei, familia și țara ei și să pornească spre o țară necunoscută. Poporul lui Naomi avea să fie poporul ei, iar Dumnezeul lui Naomi, Dumnezeul ei. Credința ei a biruit lumea, iar ea și-a luat locul „afară din tabără.”

În capitolul 3 ne este înfățișat un alt aspect al credinței: aici credința lui Rut era deopotrivă cu măreția tuturor care îi aparțineau lui Boaz. Boaz era într-o poziție cu mult mai mare decât cea a lui Rut.

În definitiv, ea nu era decât o culegătoare de spice de pe câmp și ea nu se socotea vrednică să se compare cu slujnicele lui Boaz (2.13). Și totuși, ea nu cerea nimic altceva decât pe Boaz. Culegătoarea de spice vroia să devină soție. Astfel, ea nu numai că avea să primească moștenirea lui Elimelec, dar urma să și împărtășească bogățiile imense ale „bărbatului puternic și bogat”.

Credința dă îndrăzneală în urmărirea scopului, dar aceasta se face prin călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. Dumnezeu a plănuțit cu mult timp înainte lucrurile pe care le primim prin credință. Tainele minunate ale lui Dumnezeu și nemărginite ale harului, sfaturile Lui veșnice, hotărârile Lui cu privire la Răscumpărător ca și credincioșia desăvârșită a Răscumpărătorului, toate sunt garanție că prin credință putem obține ceea ce cerem. Credința nu este niciodată prea îndrăzneată, pentru că totdeauna drepturile pe care le oferă credinciosului planurile lui Dumnezeu sunt mai mari decât ce îndrăznește să ceară credința omului credincios.

„Și el a zis: „Fii binecuvântată de Domnul, fiica mea! Tu ai arătat mai multă bunătate la sfârșit decât la început, pentru că n-ai umblat după bărbați tineri, săraci sau bogați” (versetul 10).

Întocmai cum vedem drumul credinței la Rut, tot așa vedem drumul harului la Boaz. Harul încurajează sufletul, îl inspiră la încredere, apoi harul răspunde acestei încredere. Harul răsplătește încrederea pe care el a lucrat-o. Găsim caracterul harului în întreaga Scriptură. Dacă Duhul Sfânt încredințează pe un păcătos și îl determină să-și mărturisească păcatele înaintea Dumnezeului drept și sfânt, apoi păcătosul face acest lucru, în temeiul încrederii pe care Duhul Sfânt a trezit-o în inima lui. Păcătosul lucrat de Duhul Sfânt se încrede în bunătatea Dumnezeului sfânt și drept. Dacă un asemenea păcătos ar privi numai la mulțimea și la gravitatea păcatelor sale, atunci ar fugi cât mai mult cu putință departe de Dumnezeu. El ar gândi că sfințenia desăvârșită a lui Dumnezeu îl face să știe numai despre condamnarea sa veșnică pentru păcat.

Putem vedea lucrarea harului și când Dumnezeu lucrează cu ai Săi. Când Dumnezeu i-a chemat pe Moise, Ghedeon și pe Ieremia în slujba Sa, El a găsit inimi tremurânde, pline de frică (Exod 3.4; Judecători 6; Ieremia 1). Totuși, în harul Său, El i-a pregătit pentru binecuvântările pe care El avea să li le dea. Iar Ioan 4 strălucește prin prezentarea trăsăturilor harului. Domnul Isus a descoperit toată bunătatea lui Dumnezeu vinei sărmane femei păcătoase: bunătatea lui Dumnezeu ca Cel ce dăruiește. Iar Domnul Isus a făcut aceasta pentru ca în inima femeii să-și facă loc încrederea și astfel să vină cu păcatele ei la Domnul Isus.

Vedem același har în Boaz. Ce tact admirabil, ce purtare dreaptă arăta și cum prin ele o încuraja pe Rut în capitolul 2! Iar acum este gata să împlinească toate dorințele pe care le-a trezit în ea, lucrând încrederea în inima ei. El n-a dezamăgit-o!

Prin naștere, Rut era „fără Hristos, iară drept de cetățenie în Israel, străină de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2.12). Dar acum ea se întorsese la Dumnezeu, Dumnezeul poporului Său, și Boaz recunoștea că ea aparținea acestui popor. Prin urmare, ea era unită, era legată cu Domnul Dumnezeu. De aceea, ea avea dreptul la binecuvântările Lui, drept pe care El, în infinita Lui îndurare îl dă poporului Său. Iată ce implică cuvintele lui Boaz: „Fii binecuvântată de Domnul!” El însă arată că are o relație personală cu Rut, căci o numește „fiica mea”. A adoptat-o, ca pe o adevărată fiică a lui Israel. În chip firesc, ea nu era o fiică a lui Israel și nu avea nici un drept de moștenire; mai mult, nu era nici o legătură între ea și Boaz. Ca să fie adusă la poziția de privilegiu, trebuiau făcuți anumiți pași, trebuiau depășite anumite greutăți, pentru ca Rut să-și poată lua locul în mod public ca israelită și ca soție a lui Boaz. Inima lui Boaz recunoștea însă drepturile lui Rut și-i spune despre aceasta. Ce mult a încurajat-o acest lucru!

Încă din capitolul 2.11 Boaz se referea la pur-tarea plină de amabilitate a lui Rut, pe care a dovedit-o din primul moment. Dar în final ce însemna această amabilitate? În nici un caz nu era urmărirea unor dorințe și poftă ale inimii proprii, ci era recunoașterea drepturilor lui Boaz asupra ei, potrivit cu Cuvântul lui Dumnezeu. Ea acționa potrivit cu aceste drepturi. Dumnezeu apreciază o asemenea atitudine și la noi.

Inima noastră dorește să meargă pe propriile ei căi. Ea dorește lucrurile lumii sau lucrurile firești. Dar Cel ce are drept asupra vieților noastre este Domnul. Dreptul pe care îl are El este dreptul dragostei, căci El a plătit prețul răscumpărării noastre. El a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, pentru ca ea să-l aparțină în întregime și astfel să poată face din ea ceea ce dorește El să fie (Efeseni 5.25-27). El a plătit pentru ea întregul preț, a vândut tot ce avea ca s-o poată s-o aibă ca a Lui, numai a Lui (Matei 13.46). El „S-a golit pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca vin om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce” (Filipeni 2.7-8). Iată prețul pe care l-a plătit ca să ne scape de pierzarea veșnică și să ne dea cele mai înalte binecuvântări ale cerurilor. Plătind un astfel de preț, nu are oare El drept asupra noastră? Negreșit, are. Are drept la iubirea noastră, la devotamentul nostru, la ascultarea noastră. El are dreptul la trupurile, sufletele și duhurile noastre. Are drept asupra a tot ce avem și suntem.

Cuvântul lui Dumnezeu mai amintește un motiv pentru care Dumnezeu are drept asupra noastră: El are dreptul la supunere din partea noastră, din pricină că El ne-a creat. La Coloseni 1.16 se spune că toate au fost create prin El și pentru El. El a creat universul, El a creat omenirea ca să-l slujească și să-L cinstească. Aceasta înseamnă că omul, în toate atributele și capacitățile sale spirituale și fizice a fost întocmit ca să poată sluji lui Dumnezeu. Cu siguranță, capacitățile fizice și mintale ale omului își pot împlini destinul pe care li l-a rânduit Dumnezeu când omul slujește Creatorului în deplină și neștirbită ascultare. Augustin a spus: „Omul nu găsește nici o odihnă, până ce nu află odihna în Dumnezeu.” Iată de ce, în Deuteronom 6.5 putem citi: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta”. Iar Domnul Isus adaugă referitor la acest verset și „cu toată gândirea ta” (Marcu 12.30).

În al treilea rând, Evrei 1.1,2 ne spune că Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru are putere de stăpânire asupra tuturor lucrurilor. Toate lucrurile îi vor fi supuse Lui ca Fiu al Omului în cele din urmă, potrivit sfaturilor veșnice ale lui Dumnezeu (Psalm 8. Evrei 2.5-8; Coloseni 1.5).

Întrebarea este dacă noi recunoaștem acest împătrit drept al Domnului Isus asupra noastră. îi supunem Lui toate dorințele și problemele noastre? îi punem la orice pas întrebarea: „Doamne, ce vrei să fac?” îl întrebăm cu privire la profesia noastră, la viitorul nostru, la prietenii noastre, la locul unde ne vrea să trăim, la felul cum ne mobilăm casa, la felul cum ne creștem copiii, la felul de muncă pentru care îi pregătim? îl întrebăm cu adevărat cu privire la orice amănunt privitor la viața noastră fizică, mintală sau spirituală? Oră de oră, minut de minut avem să-L întrebăm: „Doamne, ce vrei să fac?”

Cuvântul lui Dumnezeu este foarte limpede în această privință: „Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care voi L-ați răstignit” (Faptele Apostolilor 2.36). Rut, la rândul ei, a învățat din Cuvântul lui Dumnezeu că Boaz are drept de răscumpărare și, prin urmare ea îi aparține lui. De aceea ea s-a dus la el și i s-a predat cu toate problemele și cu viitorul ei. Și, trebuie să observăm că inima lui Boaz a fost mișcată. El i s-a adresat cu admirație și a lăudat-o. Și, desigur, și inima Domnului Isus este mișcată când venim la El de bunăvoie și recunoaștem drepturile Lui asupra noastră și ne predăm cu totul în mâinile Sale. Aceasta nu înseamnă, desigur, că suntem liberi să facem cum ne place în această privință. Dumnezeu insistă ca toți oamenii să recunoască autoritatea Fiului Său (Filipeni 2.9-11; Romani 10.9; Psalmul 2). Diferența este că putem face acest lucru de bunăvoie sau forțați. Dacă facem acest lucru cu inimă bucurătoare, pentru că iubim pe Cel ce ne-a iubit mai întâi (1 Ioan 4.19), atunci vom primi mărturia aprobării Sale. Ce gând uimitor! El ne cere ceea ce harul Său a lucrat în viețile noastre și ceea ce este în armonie cu gândurile Sale. Desigur, aceste lucruri trebuie să caracterizeze viețile noastre. Suntem datori să fim într-o astfel de stare. Iar când așa stau lucrurile, El ne încurajează și ne aprobă. Am auzit oare glasul Lui aprobator?

Boaz o laudă pe Rut pentru că nu a căutat tineri, fie săraci, fie bogați. Este o dragoste ieftină când o fată lasă ca afecțiunile ei să fie orientate după bogățiile unui tânăr. Dacă Rut ar fi umblat după un tânăr sărac, ea ar fi lucrat potrivit cu motive firești, curate. Dumnezeu a pus în inima omului iubirea: iubirea unui bărbat pentru o femeie și a unei femei pentru un bărbat. Este un dar venit de la Dumnezeu, este un dar nobil. Dar în părtășia noastră cu Domnul Isus nu intră nici chiar cel mai nobil simțământ firesc. Simțirile noastre ca și inteligența noastră trebuiesc făcute roabe ascultării de Hristos. Când ele îi sunt predate Lui, abia atunci ele se dezvoltă din plin; atunci Creatorul însuși își manifestă grija Lui față de ei, în așa fel încât El să fie slăvit, iar noi, făpturile, să fim deplin satisfăcute.

„Acum, fiica mea, nu te teme, voi face pentru tine tot ce vei zice, căci toată cetatea știe că ești o femeie cinstită” (versetul 11).

Inima lui Boaz ar fi putut să dea înapoi de la Rut din cauza acțiunilor ei. Făcându-și cererea, ea a trecut dincolo de limitele prescrise în mod explicit în Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la cineva care are dreptul să fie răscumpărat. Dacă cineva se vânduse pe sine însuși ca rob din pricina sărăciei, atunci cea mai apropiată rudă din familie, bărbat, era cel care trebuia să acționeze ca răscumpărător. Iar dacă era vândută o moștenire din pricina sărăciei, fratele trebuia s-o răscumpere (Levitic 25.25,48,49). La Deuteronom 25 ni se prezintă cazul unor frați: unul moare fără să lase vreun fiu. Fratele rămas în viață era obligat să ia de soție pe soția celui ce a murit și să-i ridice sămânță. Putem vedea deci, că potrivit cu litera legii, Boaz n-avea obligația să se căsătorească cu Rut, nici să răscumpere moștenirea lui Elimelec.

Dar îndurarea lui Boaz a fost mare, iar harul Boazului nostru este fără margini de bogat. Niciodată nu este dezamăgită credința care vine la El, așteptând ceva de la El. Firea păcătoasă este într-adevăr deznădăjduită, căci Domnul nu împlinește niciodată ceea ce cere ea. Domnul

condamnă această fire păcătoasă. Harul se bucură când credința face cereri îndrăznețe. Harul spune: „Deschide-ți gura larg!” Credința poate să ceară ca munți de greutate să fie dați la o parte și aruncați în mare și așa se întâmplă. Domnul nostru va răspunde totdeauna rugăciunilor făcute de credincioși care își pun toată încrederea lor în El. Intr-o cântare creștină sunt următoarele versuri: „Viitorul, drumul și soarta mea Le las în întregime în mâna Ta, O! Tată, căci Tu mă păstrezi”.

Nu are importanță cât de mult poate cere credința, harul aduce totdeauna răspunsul cuvenit. „Nu te teme!” Mai mult: „Voi face tot ce vei zice”. Ce mult îi place Lui să ne punem încrederea în El.

„Căci toată cetatea știe că ești o femeie cinstită”... „O femeie cinstită este cununa bărbatului ei” (Proverbe 12.4). O asemenea femeie este descrisă în Proverbe 31.10-31, iar concluzia este redată în cuvintele: „Femeia care se teme de Domnul va fi lăudată”. De ce? Pentru că „frica de Domnul este începutul înțelepciunii” (Proverbe 1.7).

O femeie prețioasă sau o femeie a virtuților este aceea care își ia locul în mijlocul familiei alături de soțul ei, potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. O astfel de femeie este o femeie după inima lui Dumnezeu. Relația dintre un bărbat și soția sa este în creație o imagine (tip) a unirii dintre Hristos și Biserică (Efeseni 5.23). Din aceasta putem înțelege că o soție a virtuților este o imagine a Bisericii, potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Boaz i-a spus lui Rut că era o femeie cinstită (virtuoasă). Ea nu era încă unită cu un bărbat, dar Boaz putea să distingă în ea caracteristicile unei femei virtuoaase. Dar nu numai el, ci întreaga cetate văzuse în ea acest lucru. Cetatea este locul de administrare. Aici veneau bătrânii să discute și să rezolve problemele curente. Bătrânii cetății, administrația localității vorbiseră despre ea și cu toții puteau atesta că Rut era o femeie după gândul lui Dumnezeu. Iată de ce Boaz putea să spună: „Voi face pentru tine tot ce vei zice”.

Având în minte aceste lucruri, este bine să medităm la Proverbe 31. În acest capitol învățăm care sunt caracteristicile practice ale Bisericii lui Dumnezeu. În lumina acestora face să ne întrebăm: „Găsește Dumnezeu aceste trăsături și în noi, atât ca adunare cât și ca persoane separate?”

La începutul ultimului veac, Domnul putea să vadă aceste caracteristici în câțiva credincioși. El putea să vadă ascultarea lor de El Insuși și de Cuvântul Său, și inima Lui, a Domnului, se încredea în ei. Ei îi recunoșteau autoritatea (Apocalipsa 3.8). El vedea ce plini de râvnă sunt ei pentru cauza Lui. Casa Lui a devenit pasiunea lor. El putea vedea cu câtă grijă se ocupă ei de membrii aceleiași familii (Filadelfia înseamnă „dragoste de frați”). Ei erau harnici în a vesti Evanghelia celor „nenorociți” și „lipsiți” (Proverbe 31.20). „Poarta” poporului Său a putut vedea acest lucru, care a devenit cunoscut în creștinătate. De aceea, Domnul S-a putut uni cu acești credincioși și a putut să-i socotească drept o mărturie publică pentru El.

„Este adevărat că am drept de răscumpărare, dar este o altă rudă mai apropiată decât mine care are dreptul de răscumpărare. Rămâi peste noapte aici. Și mâine, dacă vrea să te răscumpere, bine; dar dacă nu are plăcerea să te răscumpere, atunci te voi răscumpăra eu. Viu este Domnul. Culcă-te aici, până dimineața” (versetele 12 și 13).

Aparent, Boaz n-a fost surprins de cererea lui Rut. Prin har, el voia s-o aducă aproape de el, pentru că el era singurul care o putea ajuta. Dar el nu a acționat în mod impulsiv sau frivol, fără să se gândească la urmările posibile ale acțiunii sale. Trebuiau soluționate încă anumite probleme și el le cunoștea mult mai bine decât Rut.

Domnul Isus ne cunoaște inimile și stie împrejurările prin care trecem. În Isaia 46 El spune: „Eu sunt Dumnezeu și nu este altul ca Mine, spunând sfârșitul de la început și cu mult înainte ceea ce nu este încă împlinit” (versetele 9,10). Iar în Psalmul 139 scriitorul spune: „Și de departe îmi pătrunzi gândurile;..Căci nu-mi ajunge cuvântul pe buze și Tu, Doamne, îl cunoști întocmai”. Domnul lucrează în inimile noastre prin Duhul Sfânt ca să ne predăm în totul, cu deplină încredere Lui. Așa învățăm că El ne poate elibera de orice robie și că numai prin El putem căpăta moștenirea cu cei sfințiți. Dar Domnul nostru știe că până să ajungem aici sunt multe greutăți de învins. Da, sunt multe greutăți, dar pentru El nu sunt nici greutăți nici imposibilități. El ne spune cu toată bucuria că El este Răscumpărătorul și că este gata să facă tot ce-i cerem prin credință. Greutăți sunt pentru noi, nu pentru El. Avem o inimă vicleană, iar drumul prin experiențele de la Romani 7 este adesea lung și anevoios. Domnul nu ne poate ajuta până ce nu ajungem și noi la strigătul dureros: „O! nenorocitul de mine, cine mă va scăpa de acest trup de moarte?” Trebuie să înțelegem bine că legea este neputincioasă, nu ne ajută să trăim o viață sfântă. Legea nu poate să ducă pe omul cu firea lui păcătoasă la slujirea lui Dumnezeu, nici să-l elibereze de puterea păcatului. În capitolul următor vom stăruia mai mult asupra acestui punct.

Boaz a zis lui Rut: „Culcă-te aici până dimineață!” Ea venise noaptea și a stat la picioarele lui în timp ce el dormea. Așa cum am mai văzut, aceasta înfățișează să fii îngropat împreună cu El, prin botezul pentru moartea Lui (Romani 6.4). Iată locul unde aflăm scăparea. Acolo avem parte în întregime de lucrarea de răscumpărare și ea atinge absolut totul: atât păcatele noastre cât și păcatul nostru. Tot aici începem să luăm în stăpânire moștenirea noastră, căci ne însușim prin credință un alt adevăr, și anume că am fost înviați împreună cu Hristos și așezați în El în locurile cerești (Efeseni 2.5,6). Iată ce putem înțelege din cuvintele lui Boaz: „Culcă-te aici până dimineața”. Se va lămuri atunci dacă cealaltă persoană cu drept de răscumpărare va vrea să facă ceva.

„Ea a rămas la picioarele lui până dimineața și s-a sculat mai înainte de a se putea cunoaște unul pe altul” (versetul 14).

La Rut 2.17 citim că Rut a cules spice până seara. Aici citim că ea a stat la picioarele lui Boaz până dimineața. Sunt două aspecte ale vieții creștine: în ceea ce privește lucrarea și vegherea, noi suntem în timpul zilei, dar știm bine că se apropie noaptea (Ioan 9.4; 1 Tesaloniceni 5.4-8). În ceea ce privește poziția noastră în lume, însă, noi suntem în noapte. Cele două aspecte nu se exclud unul pe altul. Cei care trăiesc mai aproape de Domnul Isus, stând la picioarele Sale acum, în noaptea lepădării Sale sunt și cei mai harnici lucrători pentru slava Lui, în timpul zilei.

În timp ce stătea la picioarele lui Boaz, Rut a învățat în primul rând să se încreadă în întregime în Boaz pentru orice binecuvântare legată de răscumpărare. Ce loc minunat pentru ea! Tot astfel, la picioarele Domnului Isus noi devenim conștienți că suntem obiectul favorurilor și făgăduințelor Sale, că El aprobă umblarea noastră. Și, primim aceste favoruri știind că El ne ascultă și că va împlini totul pentru noi.

Dar de ce n-a rămas acolo Rut până s-a făcut ziua? Ea nu fusese trimisă înapoi. Ea însă, s-a hotărât să se scoale și să plece. Domnul Isus nu cere nimănui să plece de la El, chiar dacă este păcătos și cu atât mai puțin, dacă este un sfânt care stă la picioarele Lui. Dar Rut a plecat din această poziție, de completă dependență de El în locul morții Lui. Dacă ar fi rămas acolo, s-ar fi făcut lumină în viața ei și ar fi ajuns să-L cunoască pe El în puterea Lui de Mântuitor în lucrarea Lui care sfințește și aduce slavă. Dar ea a plecat, înainte de a se putea cunoaște unul pe altul".

De ce rămân atât de mulți creștini numai la locul descris în Romani 5.1,2? Aceste persoane au ajuns să-L cunoască pe Domnul ca pe Mântuitorul care i-a răscumpărat din pierzarea veșnică. Dar ei rămân încă sub stăpânirea păcatului, a firii lor păcătoase. De ce? Pentru că ei nu rămân în locul cufundării sau al botezului în moartea Domnului Isus. Căci botezul este nu o mărturie a iertării păcatelor, ci a îngropării împreună cu Hristos. Dacă ar fi rămas cu El acolo, ar fi înțeles că Domnul nu numai că a aranjat pentru totdeauna problema păcatelor când le-a purtat pe cruce, dar El a fost făcut chiar păcat pentru ei. În Hristos, Dumnezeu a judecat firea rea a oamenilor. Nu numai că am fost scăpați de pedeapsă, dar am fost și sfințiți, în întregime separați de locul și de condiția în care eram înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu (1 Petru 1.2 și 1 Corinteni 6.11). Și când am prins acest adevăr, Domnul ne conduce afară din mormânt, de partea cealaltă, în lumină, acolo unde este El, înviați împreună cu El și așezați în El în locurile cerești.

Atunci îl cunoaștem pe El în realitate în eficacitatea și prețul nespus de mare al lucrării Sale ca Răscumpărător, ca Cel ce sfințește și duce la slavă. Atunci abia avem adevărata poziție creștină (Ioan 17.3).

Rut și-a părăsit locul. Ea n-a rămas acolo unde cu adevărat ar fi trebuit să rămână, pentru că acolo era Boaz care era în stare să facă orice lucru. Dacă ne părăsim locul de morți împreună cu Hristos, și ne luăm partea unor oameni care încă mai trăiesc, întârziem să cunoaștem valoarea deplină a răscumpărării prin Domnul Isus. Legea nu are nici o putere asupra celor morți, dar are putere peste cei care sunt vii și care ar vrea să se elibereze ei înșiși de puterea păcatului. Celor asupra cărora are putere Legea li se spune: „Fă aceasta și vei trăi” și „Cine calcă Legea va muri”. Dacă omul ar putea ține legea, legea ar fi răscumpărătorul. Dar Rut trebuia să învețe că acest lucru era imposibil, pentru că porunca legii, care era în vederea vieții, a fost găsită și în experiența mea proprie, aducătoare de moarte (după Romani 7.10).

Și Boaz a zis: „Să nu se știe că a intrat o femeie în arie!” Și a spus: „Adu mantaua de pe tine și tine-o.” Ea a ținut-o și el a măsurat șase măsuri de orz și le-a pus pe ea. Apoi a intrat în cetate” (versetele 14, 15).

De ce acest secret? Faptul că Rut a plecat de la el nu-l onora pe Boaz. L-a părăsit pe acela care putea s-o ajute; Boaz nu era încă totul pentru ea.

Tot așa, Domnul face totul pentru noi, dar când noi îl folosim pe El numai ca un ajutor ca să ținem legea și să ne cârmim viața, prin atitudinea noastră îl dezonorăm. El S-a făcut păcat pentru noi, pentru că noi suntem răi, fără putință de îndreptare. Dumnezeu nu putea să facă nimic cu noi, decât să ne judece și să ne condamne, nu numai pentru păcatele noastre, ci și pentru firea noastră rea și păcătoasă. Și, deși Domnul Isus a împlinit totul pentru noi, mulți disprețuiesc (poate inconștient, totuși, foarte real) o parte foarte însemnată a lucrării Lui și anume că El a purtat pe cruce judecata asupra firilor noastre rele și păcătoase. Ei încearcă să-și cârpească firile lor, ca să poată rămâne ca oameni vii înaintea lui Dumnezeu, și folosesc în acest scop legea. Ei socotesc că au nevoie de Domnul ca să le dea tărie și energie ca să împlinească legea.

Domnul nu ne poate ajuta la aceasta. El știe că este cu neputință. El a fost făcut păcat pentru noi, pentru că noi era cu neputință să ne îndreptăm: eram incorigibili. Domnul nu este în ceruri ca să slăvească legea. Nu. A încerca să păzești legea este o negare deschisă a nevoii lucrării Lui de răscumpărare și implicit a răscumpărării. Domnul Isus a făcut totul ca să ne salveze de sub puterea păcătuiții, a lui Satan, a lumii și a morții. Il dezonorăm, deci, când ne aflăm încă în poziția descrisă la Romani 7. „O, nenorocitul de mine! Cine mă va elibera de acest trup de moarte?” O persoană care este într-o asemenea stare nu poate da mărturia de creștin adevărat, potrivită cu Scriptura. Numai după ce a fost eliberat, după ce Duhul Sfânt a ajuns să aibă deplina libertate de a lucra în om, mărturia de creștin este reală (Romani 8.10). Credincioșii sunt pecetluiți cu Duhul Sfânt. Nu, nu-L onorează pe Domnul nostru să se știe că o femeie, asemenea lui Rut, a intrat în arie.

Totuși, deși Boaz nu putea să recunoască public că Rut era unită cu el, totuși harul, favoarea și bunătatea lui față de ea nu se micșorase cu nimic. „Dacă suntem necredincioși, El rămâne credincios, căci nu se poate tăgădui singur” (2 Timotei 2.13). Ce Prieten bun e Domnul! Când suntem în prezența Lui, nu putem pleca decât încărcăți de binecuvântări.

Să luăm seama la ceea ce i-a dat Boaz lui Rut. La sfârșitul capitolului 2 citim că Rut a lucrat până la sfârșitul seceratului grâului. Am văzut atunci că aceasta simbolizează pe creștinul care are aceeași natură, aceeași esență cu Domnul Isus (Ioan 12.24). Aceasta duce la unirea cu Hristos și, implicit, la Biserică (Efeseni 1.23; 3.6; 4.16). În capitolul 3 vedem că Rut n-a ajuns la realizarea practică a acestui fapt. Adesea, cunoștința noastră este mai mare decât realizarea practică, decât trăirea cu viața. Domnul se uită la realitate și lucrează cu noi potrivit cu realitatea. De aceea, capitolul 3 vorbește numai despre orz, nu despre grâu. Boaz era în arie să cearnă orzul și de aceea i-a dat lui Rut orz. Desigur, în ce i-a dat Boaz, nu erau nici paie nici pleavă. Se făcuse treieratul și vânturatul. Era însă orz. Persoana care este încă în Romani 7, nu se poate ocupa cu adunarea: el trebuie să fie mai întâi eliberat de păcat. El trebuie să primească orz curat, care așa cum am mai văzut, reprezintă viața de înviere. Este o viață care a trecut prin moarte și care, deci, nu mai este supusă morții, învierea ne așază de partea cealaltă, dincolo de moarte, unde nu mai este nici lege, nici păcat, nici moarte.

Boaz i-a dat lui Rut șase măsuri de orz. Cât de mari erau aceste măsuri? Nu știm. Dar știm că Boazul nostru nu dă cu zgârcenie. Rut a primit din belșug, căci Boaz i-a oferit cu mână largă. Nu ni se spune măsura, dar ne atrage atenția numărul de măsuri: șase. Este numărul zilelor lucrătoare dintr-o săptămână și spune despre sarcina dată de Dumnezeu în mod aparte făpturii. Binecuvântarea practică din partea Domnului nu va depăși starea noastră. El nu va binecuvânta niciodată pe un israelit cu binecuvântări creștine. Si El nu va aduce unui creștin care este încă în Romani 7, bucuria binecuvântărilor care sunt atât de minunate prezentate în Epistola către Efeseni. Binecuvântările practice ale unei persoane încă în Romani 7 vor fi potrivite cu condiția ei actuală: încearcă să împlinească Legea. Va primi, ca și Rut, șase măsuri, nu șapte. Pe cea de a șaptea măsură o va primi mai târziu, în capitolul următor. Cea de a șaptea măsură este chiar Boaz! Dacă ne-am făcut una cu Hristos, posedăm orice lucru. Avem toate bogățiile Sale, dar ceea ce este infinit mai important este că îl avem pe El. Apostolul Ioan, adresându-se părinților, le scrie: „Vă scriu, părinților, pentru că ați cunoscut pe Cel care este de la început” (1 Ioan 2.13, 14). Aceasta include orice!

Ca să-L avem pe El, trebuie să facem un singur lucru: să rămânem la picioarele Lui (Luca 10.3842). Atunci noi vom primi șapte măsuri de grâu. Ce parte minunată are cel care se poate bucura în chip practic de faptul că este una cu Hristos! Ce scump lucru să ai părtășie cu Tatăl și cu Fiul, căci aceasta aduce bucurie deplină! (1 Ioan 1.3, 4). Dacă vrem însă să avem această parte binecuvântată, trebuie să ne luăm riscul de a fi neînțeleși de toți, dar înțelegi de Domnul. Vom fi neînțeleși de Marta, sora noastră, de Lazăr, fratele nostru, de Iuda, unul dintre cei doisprezece, de toți ucenicii (Ioan 12; Matei 26.8). Da, soțiile noastre, rudele noastre apropiate pot fi vrăjmașii noștri (Matei 10.36, Luca 14.26,27).

Ce avem atunci de ales? Nu este El vrednic de toate durerile și încercările? Nu este părtășia cu El de preferat oricărui alt lucru? Un gând prețios: Domnul este mângâiat când măcar numai un suflet renunță la orice ca să fie în întregime al Lui (Geneza 24.67). Rut a plecat de la Boaz și s-a dus în cetate. Era o cetate a poporului lui Dumnezeu, nu era un loc rău, dar nu era Boaz. Chiar adunarea poate uneori să ne distragă de la El (Hristos) și în acest caz este în paguba noastră, spre paguba adunării, iar atitudinea noastră îl dezonorează pe Domnul Isus. Iată dar: Boaz nu i-a putut da lui Rut decât șase măsuri de orz.

„Ea s-a întors la soacra ei, care i-a zis: „Tu ești, fiica mea?” Rut i-a istorisit tot ce făcuse pentru ea omul acela. Ea i-a zis: „Mi-a dat aceste șase măsuri de orz, zicând: „Să nu te întorci cu mâinile goale la soacra ta” (versetele 16 și 17).

Rut s-a întors la soacra ei cu vesti bune și încărcată cu o dovadă bogată a favorii lui Boaz. Dar nu avea tot ce ar fi dorit de la Boaz și nici nu stia cum putea să obțină acestea, deși Boaz se bucura mult să-i dea totul lui Rut.

Cu ce cuvinte calde i se adresează Naomi: „Tu ești, fiica mea?” Se produsese o schimbare în Rut. Ea nu mai era cea care fusese mai înainte. Tot așa și cu noi: nu putem să stăm cu Domnul și să rămânem cum am fost înainte de a sta cu El. Dacă suntem în prezența Lui, ne transformăm potrivit imaginii (chipului) Său. Nu gândesc că Naomi se gândea la acest lucru. Cred mai degrabă că Naomi, știind că Boaz avea drept de răscumpărare, a văzut în Rut pe cea care, prin credințioșia și îndurarea răscumpărătorului, va fi soția lui Boaz. Întrebarea putea suna: „Te-ai făcut una cu Boaz? Ai găsit odihnă alături de el?”

Ce întrebare însemnată pentru Rut! Ce putea răspunde cu inima ei care era în așteptare? Cine era ea? Era încă o femeie săracă, singură, fără ajutor. Dacă avea ceva bun de spus, era să vorbească despre Boaz. Din nou, gândurile ei s-au îndepărtat de la ea însăși și s-au îndreptat spre Boaz. Avea să se gândească la bunătatea, la puterea, la cuvintele lui, la făgăduințele lui. Ea putea să-i arate lui Naomi șase măsuri de orz. Era ceva din bogăția lui, iar Naomi putea să aibă și ea parte din ceea ce Rut primise de la el.

Naomi a înțeles situația. Ea ascultase la ceea ce îi spusese Rut și observase ceea ce nu-i spusese. A văzut că erau numai șase măsuri de orz, nu șapte. Rut nu găsisese încă odihnă, iar Naomi știa din propria ei experiență de ce. Este vreun creștin care să nu fi trecut prin experiența lui personală prin Romani 7? Oricum, deși oarecum contrariată, Naomi a fost mângâiată de faptul că Boaz a apreciat încrederea pe care Rut și-a pus-o în el, chiar dacă nu era foarte tare și foarte bine orientată.

Nu este nici o îndoială că Domnul Isus recunoaște orice aspirație spirituală, chiar și pe cea a celui mai slab credincios. Lui îi place foarte mult când cineva spune: „După omul dinlăuntru, îmi place Legea lui Dumnezeu” (Romani 7.22). Dar ce mult prețuiește El faptul că dorim după El însuși! Dacă și la noi este o astfel de dorință, El ne va face parte de o dovadă clară că El Se ocupă de noi și făgăduința că problema noastră este în mâna Lui.

Naomi știa de ce Rut nu căpătase încă ceea ce dorea. Înțelesese și Rut, și amintindu-și ce făcuse Boaz pentru ea, îl cunoștea mai bine. De aceea, acum Naomi o putea îndruma cu înțelepciune: „Fii liniștită, fiică, până când vei ști cum și ce întorsătură vor lua lucrurile, căci omul acesta nu va avea odihnă până nu va sfârși lucrul chiar astăzi” (versetul 18).

„Fii liniștită!” Ce sfat excelent pentru cei care au viața din Dumnezeu, dar care nu au găsit încă odihnă pentru sufletele lor, și care încearcă cu disperare să găsească odihna prin eforturile lor proprii. Știm din experiență că ne gândim la necurăția și ruina noastră și cât de adesea încercăm să ne îndreptăm căile și viețile. Totuși, marea taină a harului este că Răscumpărătorul nostru a făcut din problema noastră problema Lui. Când descoperim aceasta devenim liniștiți. Atunci, ne întoarcem privirile de la noi înșine către El și ne ocupăm numai cu El. Și asta trebuie să facem. Trebuie să stăm liniștiți și să vedem mântuirea lui Dumnezeu (Exod 14.13), așa cum a făcut Iosua în Zaharia 3. Să-L lăsăm pe Domnul să răspundă celor ce ne acuză, cum a făcut femeia din Ioan 8. Fiul risipitor, întorcându-se spre casă, se gândea la el însuși, așa cum facem și noi când suntem pe calea întoarcerii la Tatăl. Dar când intrăm în casa Tatălui, putem vedea marea preocupare a Tatălui pentru noi. Atunci ne oprim din a lucra și ne liniștim, gata să vedem ceea ce a lucrat Tatăl pentru noi (Luca 15.22-24).

Există o altă față a acestui fapt, care este de mare importanță. Din moment ce Boaz a luat asupra lui problema lui Rut, el nu va avea odihnă până ce n-o va rezolva. Așa stând lucrurile, dacă Rut ar fi lucrat, ea nu putea decât să complice lucrurile. Așa este și cu noi. Dumnezeu, care a început lucrarea Lui în noi, nu și-o lasă neterminată. Hristos nu ne lasă din mâna Sa, ci ne poartă pe căile Lui, până ce ne găsim odihna în prezența lui Dumnezeu, spre slava Lui și a Tatălui.

Care este motivul pentru care Hristos a făcut totul pentru noi? Același motiv pentru care Boaz a făcut totul pentru Rut: o iubea. „Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, curățind-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Sa această Biserică slăvită, fără pată, fără încrețitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără defect” (Efeseni 5.25-27).

„Boaz s-a suit la poartă și s-a așezat jos acolo. Și iată că trecea cel care avea drept de răscumpărare, și despre care vorbise Boaz. Și Boaz i-a zis: „Prietene, apropie-te, stai jos aici! Și el s-a apropiat și s-a așezat. Boaz a luat atunci zece oameni dintre bătrânii cetății și a zis: „Sedeți aici.” Și ei s-au așezat jos” (versetele 1 și 2).

Cetatea lui Dumnezeu este locul în care locuiește Dumnezeu (Psalmul 87.3). Nu înseamnă același lucru cu templul lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în templul Său, dar templul este așezat în cetatea lui Dumnezeu. Dar locuiesc în cetate toți cei care locuiesc cu Dumnezeu, care se

strâng în jurul casei, în jurul locului unde Se află Dumnezeu. Aici se desfășoară întreaga viață a celor care locuiesc împreună, în prezența lui Dumnezeu Însuși.

În cetate „sunt așezate scaunele pentru judecată” (Psalmul 122.5). „Să-ți pui judecători și căpetenii în toate cetățile pe care ți le dă Domnul, Dumnezeul tău, în toate semințiile tale; și ei să judece poporul cu o judecată dreaptă” (Deuteronom 16.18). Aș sugera că acolo unde Scriptura vorbește despre „cetate” am putea înțelege biserica în caracterul ei administrativ, de guvernare pe pământ. Acest aspect ne este prezentat în chip desăvârșit când ne este înfățișată cetatea sfântă, Ierusalimul ceresc, care se coboară din cer, de la Dumnezeu (Apocalipsa 21.10). Este vorba acolo de Biserica proslăvită, în timpul mileniului.

Boaz a venit la locul rânduit, în cetate, ca să rezolve cazul lui Rut. Putea să facă acest lucru: Rut se biziua numai pe el și stătea liniștită. Boaz s-a dus, s-a suit la poarta cetății, în prezența bătrânilor. Era un loc așezat la înălțime; în ogor, trebuie să te cobori.

Sunt lucruri de învățat și din aceasta. Boaz nu a pornit să soluționeze problema îndată ce a cunoscut-o pe Rut. Nu. El a așteptat până ce Rut a venit în locul unde el i-a dat șase măsuri de orz, pentru că ea a stat timp îndelungat la locul morții, la picioarele lui. Ce multă pagubă și tulburare și ce amărăciune aduce o persoană care este primită în mijlocul fraților în mod prematur. Folosind limbajul cârtii Rut, am putea spune că o astfel de persoană a primit numai o singură măsură de orz. Pe de altă parte, în dorința lucrată în noi personal de harul lui Dumnezeu de a ajuta un suflet, să nu uităm că treapta finală de binecuvântare în timpul călătoriei pe pământ este să aducem sufletul sus, în cetate, să lăsăm problema pe seama mărturiei adunării locale. Potrivit cu gândul lui Dumnezeu, adunarea este organismul care administrează problemele spirituale pe pământ.

Dar, deși Boaz a dus problema la poarta cetății, în prezența bătrânilor, EL vorbea cu autoritate, EL conducea soluționarea problemei. Și, tot astfel, deși Domnul își are „scaune de judecată” acolo unde sunt adunați doi sau trei pentru Numele Lui (Matei 18.17-20; 1 Corinteni 5.4-13), totuși NUMAI EL ARE AUTORITATE ÎN MIJLOCUL LOR. Ar trebui să avem și noi atitudinea celor zece bătrâni: să ascultăm ce spune EL, să fim de partea concluziilor Lui, să fim martori pentru EL (versetul 11).

Cel care avea dreptul de răscumpărare, despre care vorbise Boaz, a trecut, dar nu era interesat s-o răscumpere pe Rut. Nu fusese în trecut, nu era nici acum. Trecând lucrurile pe terenul nostru se naște întrebarea: Este posibil un alt răscumpărător? Desigur, nu! Legea, faptele nu pot șterge nici măcar un păcat, Răscumpărător este numai Hristos. Legea a fost dată ca să ne ajute să înțelegem nevoia noastră esențială, absolută de Hristos.

„De aceea nimeni nu va fi îndreptățit înaintea Lui prin faptele Legii” (Romani 3.20). Mântuirea este numai prin har! Ce greu îi este inimii noastre mândre să primească acest adevăr! Când Legea arată că este neputincioasă în a mântui, atunci vine harul, arătat în Domnul Isus Hristos. „Harul și Adevărul au venit prin Isus Hristos” (Ioan 1.17).

De fapt, aceasta este istoria fiecărui credincios. Când devenim conștienți de păcătoșenia noastră; încercăm să ținem legea, ca să scăpăm de puterea păcatului. Romani 7 ne prezintă tabloul acestei lupte teribile. Dumnezeu este Cel ce îngăduie aceasta! Da. El însuși ne duce la această luptă disperată, ca să devenim constienți de totala noastră decădere și să scoatem strigătul „O! nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa de acest trup de moarte?” Să luăm seama: să nu mai punem întrebarea CE mă va scăpa, ci CINE mă va elibera. Vedem acum că O Persoană trebuie să ne elibereze. Apoi Dumnezeu ne arată cine este acea persoană, cine este Singurul Răscumpărător: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 7.24, 25).

Deci, Boaz a luat cazul lui Rut asupra sa. L-a chemat mai întâi pe cel ce ar fi avut drept de răscumpărare asupra lui Rut, ca rudă mai apropiată. În felul acesta, Boaz dorea să arate că acel om nu era în stare s-o răscumpere pe Rut. Preocuparea plină de dragoste a lui Boaz pentru Rut și Naomi era profundă și statornică. Celălalt bărbat nu avea nimic pentru ele. El nu se sinchisise de ele nici în trecut, nici acum, când află despre ele de la Boaz. Domnul Isus S-a dat pe Sine pentru noi, pentru Biserică, pentru că ne dorea uniți cu El.

Legea nu cuprinde dragoste și nici nu poate să ni-L descopere pe Cel ce este Dragoste (1 Ioan 4.8,16).

Adevărul de asemenea se menține prin Isus Hristos. Harul nu lucrează niciodată contrar cu dreptatea. Ele nu se contrazic niciodată una pe alta. Iată de ce a luat Boaz zece bărbați din bătrânii cetății ca să fie martori.

Cele zece porunci sunt esența legii și ele trebuie să mărturisească asupra faptului că legea nu poate să mântuiască. Ce simplu și ce repede s-ar rezolva răspunsul la întrebările din Romani 7, dacă am folosi mărturia acestor zece porunci, și numai a lor. Dacă le folosim ca pe standardul potrivit căruia să trăim, vom constata foarte repede că suntem pierduți și fără nădejde de a scăpa de sub puterea păcatului. Avem totuși ideea greșită că Dumnezeu nu cere în totul împlinirea cerinței drepte a legii, că EL ar fi mulțumit cu ceva mai puțin decât atât. Desigur, harul și îndurarea lui Dumnezeu sunt nelimitate. În infinita Lui bunătate, EL este îndelung răbdător. Și totuși, EL trebuie să insiste asupra cerințelor Sale sfinte și drepte. EL nu Se poate tăgădui singur. „Apoi a zis celui ce avea drept de răscumpărare: „Naomi, care s-a întors din țara Moabului, vinde bucata de pământ care era a fratelui nostru Elimelec. Am să te înștiințez de aceasta și să-ți spun: „Cumpăr-o în fața locuitorilor și a bătrânilor poporului meu. Dacă vrei s-o răscumperi, răscumpăr-o; dar dacă nu vrei s-o răscumperi, spune-mi ca să știu. Căci nu este nimeni înaintea ta cu drept de răscumpărare, iar eu sunt după tine.” Și el a zis: „O voi răscumpăra” (versetele 3 și 4).

Înainte ca răscumpărarea să devină un fapt, trebuiau lămurite trei probleme. Prima: exista oare o persoană cu drept de răscumpărare? Nu avea importanță cât de bogat putea fi, nici cât de mult ar fi ținut la Rut și la Naomi. Dacă cineva nu era rudă cu ele, nu avea drept să răscumpere. Domnul Isus Hristos S-a făcut părtaș sângelui și cărnii ca să fie Răscumpărătorul nostru (Evrei 2.14). EL a trebuit să Se facă om ca să Se dea pe Sine însuși ca preț de răscumpărare (1 Timotei 2.5,6). Dumnezeu a hotărât deja ca primul răscumpărător ipotetic să fie legea. „Căci întâi vine ce este firesc, apoi vine ce este duhovnicesc” (1 Corinteni 15.46). A doua problemă: era răscumpărătorul în stare să le răscumpere pe Rut și pe Naomi? Boaz putea să aibă drept de răscumpărare, putea să vrea acest lucru, dar dacă nu putea plăti prețul, voința lui nu folosea la nimic. Celălalt răscumpărător (legea) putea să răscumpere moștenirea, dar nu și pe Rut și Naomi, moștenitoarele. Boaz, bărbatul bogat și puternic, era capabil să plătească prețul. Domnul Isus a plătit prețul imens al răscumpărării noastre. „Dar nici unul nu poate să răscumpere pe fratele său, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării pentru el însuși, lor (răscumpărarea sufletului lor este atât de scumpă că trebuie să renunțe la ea pentru totdeauna)” (Psalmul 49; 7, 8). „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos: EL, măcar că

era bogat, S-a făcut sărac, pentru ca prin sărăcia Lui, voi să fiți îmbogățiți" (2 Corinteni 8.9). În Matei 13.46 avem o ilustrare cu privire la prețul nespus de mare pe care Domnul Isus l-a avut de plătit. Ca și acel om, Domnul Isus a vândut tot ce avea. El S-a dezbrăcat pe Sine însuși de slavă (Filipeni 2. 6-8). Apoi, El a renunțat la poziția Sa de Fiu al Omului, și luând asupra Sa păcatele noastre, făcându-Se păcat pentru noi, a fost părăsit chiar de Dumnezeu, în cele din urmă Și-a dat viața. El a dat cu adevărat tot ce avea, ca să-Și răscumpere Biserica. Ce slăvit Mântuitor! În al treilea rând: era Răscumpărătorul dornic să răscumpere? Boaz putea avea dreptul și mijloacele necesare răscumpărării, dar dacă el nu voia, nimeni nu-l putea determina s-o răscumpere pe sărmana Rut și moștenirea ei. Domnul Isus a binevoit să ne răscumpere. Scriptura ne dovedește din belșug acest lucru, căci ea vorbește despre DRAGOSTEA lui HRISTOS. Nu este vorba că ne-a simpatizat și a vrut să ne răscumpere, ci El a fost mânat la aceasta de dragoste, o dragoste nemărginită, care poate cuceri orice. Ea a înfrânt chiar și moartea și judecata din partea Dumnezeului care urăște păcatul (Cântarea Cântărilor 174 8.6, 7). Legea nu știe de iubire, ci numai de dreptate, de aceea legea nu poate fi un răscumpărător.

După textul masoretic, Naomi deja vânduse pământul. Mulți traducători folosesc însă timpul prezent. Această folosire este în mod evident în acord cu contextul (vezi versetele 5 și 9). Pe de altă parte, în textul în ebraică, în care scrierea este consonantică, deosebirea între prezent și trecut se face numai printr-o vocală (machera, față de mochera). Deci nu ar fi nepotrivit să fie folosit trecutul în traducerea acestui text. Oricum ar fi însă, semnificația spirituală este aceeași.

Tiatira, simbol al religiilor cu pretenție majoritară, religii oficiale, care și-au consolidat sistemul în evul mediu, și-a vândut deja adevărata poziție creștină, caracterul cersesc al bisericii, și l-a schimbat ca să capete putere în lume, ca să aibă stăpânire și autoritate pe pământ. Ei păstrează însă adevărul unei singure Biserici, dar l-au corupt, trecând dincolo de ceea ce spune Scriptura și susținând că nu există mântuire în afara Bisericii. O asemenea învățătură este străină de Scriptură. Da, Biserica ocupă un loc însemnat în Cartea Sfântă, dar sunt și aspecte ale răspunderii și credincioșiei personale. Este greșit să crezi că totul este dat în ansamblu, în grup și nimic individual. Fiecare trebuie să se întoarcă la Dumnezeu, personal. Fiecare, personal, în viața lui trebuie să aibă pace cu Dumnezeu, să fi primit Duhul Sfânt și să recunoască autoritatea Domnului Isus în viața sa. Aceste răspunderi sunt personale, nu sunt răspunderile adunării. Domnul Isus nu este DOMNUL adunării, ci CAPUL ei. Suntem mădulari ale trupului lui Hristos după ce neam întors la Dumnezeu, după ce am găsit pacea cu Dumnezeu și am fost pecetluit cu Duhul Sfânt (1 Corinteni 12.13).

Ca o reacție împotriva credinței de grup, susținută de catolici și ortodocși, protestantismul consideră că totul este individual, personal. Protestantismul nu numai că învață că această credință este ceva personal, dar socotește că și problema bisericii este tot personală, de aceea a constituit multe biserici, pentru ca fiecare să se atașeze de biserica propriei sale alegeri. Fiecare merge acolo unde găsește oameni care gândesc ca el.

Desigur, Naomi vânduse pământul lui Elimelec, acel teren pe care erau menținute drepturile lui Dumnezeu (Elimelec = Dumnezeul meu este împărat) și mai era încă și vândut. Adevărata poziție creștină nu mai este recunoscută de biserică și adevărul unicei biserici a Dumnezeului celui Viu este respins. Poziția creștină este considerată la fel ca cea a iudeului sub Lege, așa că mulți dintre cei ce își zic creștini nu mai sunt recunoscuți ca atare de Domnul. El îi socotește „morți”. Iar nenumăratele diviziuni din creștinătate, arătate de Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind ieșite din firea păcătoasă, din omul vechi, sunt prezentate ca un lucru foarte bun: „Sunt ca spițele de la roată, care se unesc în același centru”...

Legea, ca principiu al omului sub răspundere dorește să răscumpere moștenirea. Legea poate să pună conștiința în fața adevărului lui Dumnezeu și să ceară supunerea față de adevăr. Ea poate să-i ceară unuia care s-a întors la Dumnezeu, să nu mai fie rob al păcatului și să rămână tare, în libertate (Galateni 5.1). Ea poate chiar să-i spună sufletului că este așezat în locurile cerești, în Hristos și că viața practică trebuie să fie potrivită cu această poziție. Dar când te plasezi sub lege, cum mai poți fi liber? Cei ce sunt sub lege simt în poziția de robi (Galateni 3.23-4.7). Mai mult, când luăm poziția omului natural pe pământ, poziția omului sub lege, cum putem să trăim practic ca oameni care simt înviați cu Hristos și așezați împreună cu El în locurile cerești (Efeseni 2.5 și 6)? Poate cineva să se bată de o mie de ori cu pumnul în piept că este creștin, dacă este încă rob păcatului, dacă nu a fost pecetluit cu Duhul Sfânt, nu este mădular în Biserica Dumnezeului celui Viu, trupul Domnului Isus Hristos. Nu numai moștenirea, ci și moștenitorul trebuie răscumpărat.

„Și Boaz a zis: În ziua în care vei cumpăra țarina din mâna Naomei, trebuie s-o cumperi și de la Rut, moabita, soția celui mort, ca să ridici numele mortului în moștenirea lui.” Și cel ce avea drept de răscumpărare a spus: „Nu pot s-o răscumpăr pentru mine însumi, ca nu cumva să-mi stric moștenirea. Ia tu dreptul de răscumpărare, căci eu nu pot s-o răscumpăr” (versetele 5 și 6).

Am ajuns aici în inima problemei. Nu era vorba numai de răscumpărarea moștenirii. Nu. Trebuia să se ridice un nou moștenitor. Proprietarul legal, cel căruia Dumnezeu îi împrumutase pământul (Levitic 25.23; Apocalipsa 2.5) a murit (Apocalipsa 3.1). Dar ridicarea noului moștenitor trebuia să se facă prin Rut MOABITA. Cum putea legea să fie unită cu Rut? Era imposibil, pentru că legea însăși cerea ca nici un moabit să nu fie primit în adunarea lui Dumnezeu, până la cea de a zecea generație. Admiterea lui Rut ar fi însemnat nesocotirea legii și slăbirea puterii și gloriei ei. Deci, dacă primul răscumpărător (simbol al legii) s-ar fi căsătorit cu Rut, și-ar fi stricat moștenirea.

În Scriptură găsim două mari principii: principiul răspunderii și principiul harului. Cuvântul lui Dumnezeu nu le leagă niciodată între ele. Noi da, o facem adesea, dar aceasta este spre paguba noastră. Dacă Scriptura vorbește despre har, atunci totul este sigur, este asigurat, pentru că absolut totul este lucrarea lui Dumnezeu. Ne putem odihni în liniște, în siguranță.

„Fiecare în parte SE VA înfățișa înaintea Domnului în Sion”. Când este vorba de răspundere însă, nu putem vedea decât căderile și falimentul omului. Adam n-a primit decât o poruncă și a călcat-o. Israel a călcat chiar legea care îl pune deoparte și-l deosebea de toate națiunile, și prin care ar fi putut avea parte în mod permanent de binecuvântările Domnului. Adunarea și-a părăsit dragostea dintâi și a ajuns atât de coruptă, încât Dumnezeu a trebuit să rostească judecata Sa asupra Tiatirei. Iar când Dumnezeu a dat rămășiței credincioase o poziție nouă de mărturie pentru El (Reforma), nu după mult timp a trebuit să spună: „Îți merge numele că trăiești, dar ești mort”. În Apocalipsa 2 și 3 este prezentată, în chip profetic, istoria bisericii în răspunderea ei pe pământ. Domnul este „Cel care spune sfârșitul de la început și cu mult înainte de ceea ce nu este încă împlinit” (Isaia 46.10). El putea să-i spună lui Israel istoria lui viitoare și El a procedat la fel și cu biserica.

Primele trei biserici înfățișate în Apocalipsa — Efes, Smirna și Pergam au caracter ecleziastic, pentru că în ele este prezentată biserica ca un întreg, trecând prin trei perioade succesive: timpul când s-a scris Apocalipsa, perioada persecuțiilor și cea când biserica era sub protecția

împăraților romani. Acestor trei biserici li Se înfățișează Domnul, așa cum citim la Apocalipsa 1, ca Judecătorul în mijlocul sfeșnicelor. Se adresează îngerului bisericii. Dar nu este la fel cu ultimele trei biserici. Ingerul bisericii nu este deosebit de biserică. Tiatira, care reprezintă papalitatea, are un caracter amestecat. La început, ea a purtat un caracter ecleziastic, ca și bisericele dinaintea ei: atunci, ea reprezenta întreaga biserică. Dar corupția a crescut în așa măsură încât Domnul nu a mai putut s-o suporte și a pus-o deoparte, fără să fie absorbită în bisericele care urmează, cum s-a întâmplat cu primele trei biserici. Astfel, Domnul a pus deoparte biserica catolică și a pornit o lucrare nouă în Reformă. Această lucrare s-a desfășurat paralel cu cea a bisericii catolice. Ca urmare, biserica catolică nu mai reprezenta întreaga biserică. Iată de ce Sardes, Filadelfia și Laodiceea au caracter de mărturie și nu ecleziastic.

Dar și Sardes s-a corupt. Domnul a respins-o nu pentru marele rău manifestat public ca în Tiatira, ci pentru un rău pasiv: nu era viață în ea. A uitat ce a primit și auzit. În privința răspunderii, biserica a căzut în chip dureros. Ea a corupt și pervertit totul. Și ce poate face acum primul „răscumpărător”, cel al faptelor, al răspunderii? Nu poate decât să judece și să dea Sardesul la o parte. Un asemenea răscumpărător nu poate aduce nici viață cuiva care este în moarte. Nu poate să ridice un nou moștenitor, pentru moștenirea vândută a bisericii. Ce poate să facă este să spună: „N-o pot răscumpăra, căci îmi încurcă toate socotelile cu moștenirea mea.” Moise, cel prin care s-a dat Legea, n-a putut să conducă poporul în deplină siguranță prin pustie; el avea nevoie de preoție. Vezi Numeri 16.44-50. În același fel, principiul răspunderii nu poate restabili o moștenire vândută, a unui moștenitor mort. Numai Acela care are „cheile morții și ale Locuinței Morților” poate spune: „cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-l vor asculta vor trăi” (Ioan 5.25). Numai El poate să dea viață celor morți. El dă viața de înviere (Romani 8.1-3).

„Odinioară în Israel, pentru confirmarea unei răscumpărări sau a unui schimb, omul își scotea încălțăminte și o dădea celui alt: aceasta era ca mărturie în Israel. Cel ce avea drept de răscumpărare i-a zis lui Boaz: „Cumpăr-o pentru tine”. Și si-a scos sandala. Atunci Boaz a zis bătrânilor și întregului popor: „Voi sunteți martori azi că am cumpărat din mâna Naomei tot ce era al lui Abimelec și tot ce era al lui Chilion și al lui Mahlon, și că mi-am cumpărat de asemenea de soție pe Rut, moabita, soția lui Mahlon, ca să ridic numele mortului în moștenirea lui și pentru ca numele mortului să nu fie șters dintre frații lui și din poarta locului lui. Voi sunteți martori azi” (versetele 7-10). Deci, primul răscumpărător mărturisea public incapacitatea lui de a răscumpăra. Sandalele simbolizează puterea și stăpânirea (compară Ioan 1.27; Iosua 10.24; Psalmul 60.8; 108.9). Între el și Boaz nu a fost dușmănie. La fel este cu harul și cu răspunderea. Ele sunt opuse unul altuia, dar nu este luptă între ele. Ele lucrează la nivele diferite. Dreptatea lui Dumnezeu și dragostea Lui nu sunt niciodată în conflict. Fiecare dintre aceste două principii își are sfera lui de influență. Răspunderea este ceea ce trebuie să facă omul cu ceea ce i-a dat Dumnezeu, iar harul este ceea ce face Dumnezeu cu omul care a corupt și a pierdut totul și care, în ceea ce privește răspunderea, a dat faliment. Cât timp omul este viu, el este sub domnia legii (Romani 7.1). Dar când vine moartea, autoritatea legii încetează (Romani 7.4,6; 6.13,14). Atunci poate să lucreze Cel ce aduce viață în mijlocul morții, Cel care dă viața de înviere. Deci, primul „răscumpărător” i-a zis lui Boaz: „Cumpăr-o tu, pentru tine!”

Cel ce a confruntat pe Sardes cu răspunderea sa, care i-a spus: „Pocăiește-te” (Apocalipsa 3.3), Cel ce ține în mâna Lui dreaptă cele șapte stele și se plimbă prin mijlocul sfeșnicilor de aur, este Acela care are „cheia lui David, care deschide și nimeni nu poate închide, care închide și nimeni nu poate deschide” (Apocalipsa 3.7). El este Boazul bisericii. Numai El este în stare să răscumpere și El face acest lucru.

Totul părea pierdut la Sardes. Biserica nu mai avea gândurile lui Dumnezeu cu privire la strângerea laolaltă a credincioșilor, nu se mai vedea în ea nimic din ceea ce înseamnă mărturia bisericii pe pământ. Nu mai este cunoscută nici măcar poziția creștinului ca un credincios individual. Poate că la unii, deși și aceștia sunt foarte puțini, a rămas cunoștința că au păcatele iertate. Ca biserică, Sardesul era mort. Dar s-a pierdut pentru totdeauna moștenirea? Este deci cu neputință ca să se bucure cineva de binecuvântările minunate pe care le dă Dumnezeu alor Săi, fie ca persoane, fie ca adunare în întregul ei? Vom vedea răspunsul Răscumpărătorului în biserica din Filadelfia.

Boaz a cumpărat tot ce aparținea lui Elimelec, Chilion și Mahlon. Am putea spune că dacă s-ar fi arătat dornic să cumpere numai ce aparținea lui Elimelec ar fi fost destul. Dar ar fi venit gândul că totuși s-a pierdut ceva. Boaz însă nu vrea să se piardă nimic din moștenirea poporului lui Dumnezeu. Nimic nu mai poate fi adăugat la Cuvântul lui Dumnezeu. Dar, în timpul șederii lor în țara Moabului, ele au resimțit influența și idolatria acelei țări. Și tot astfel, dacă citim istoria bisericii, vom afla despre arianism, pelagianism, unitarism, despre învățătura nimicirii celor necredincioși (anihilarea) și despre multe alte erezii și doctrine false care au pătruns în biserică. Totuși, de fiecare dată, Duhul Sfânt a ridicat stegari care au luptat contra falselor învățături. Desigur, ei au făcut asta folosind același scump Cuvânt al lui Dumnezeu, dar au privit în mod particular adevărul Cuvântului cu privire la răstăcirile care se iveau. Și astăzi, aceste gânduri întemeiate pe adevăr pot fi de folos. Nu s-a pierdut absolut nimic din ceea ce a dat Dumnezeu bisericii în decursul secolelor.

Boaz a cumpărat totul, ca să dea totul celor ce poartă mărturia. Boaz a putut cumpăra moștenirea numai după ce primul „răscumpărător” a fost pus deoparte. Nu putem înțelege poziția creștină și adevărul despre Adunare ca Trup al lui Hristos, Casă a lui Dumnezeu, câtă vreme ne așezăm singuri sub lege. Legea a fost un îndrumător, vin pedagog spre Hristos. De aceea, oricând ne plasăm sub lege, ne întoarcem la poziția unui credincios care a trăit înainte de jertfa de la cruce, de învierea Domnului Isus Hristos și de coborârea Duhului Sfânt. Și apoi, legea are autoritate asupra unuia care este viu (Romani 7.1), dar creștinii au murit împreună cu Hristos (Coloseni 3.3), au înviat împreună cu El și au fost așezați împreună cu El în locurile cerești (Efeseni 2.5,6). Biserica este unită cu Omul Slăvit în ceruri. El este Capul ei (Efeseni 1.20-23). Nici un credincios care este încă sub lege nu poate să înțeleagă și să prețuiască aceste lucruri. În clipa în care a înțeles că a murit și a înviat împreună cu Hristos, credinciosul vede că nu mai este sub lege.

Când Domnul a dat deoparte Sardesul, primul lucru pe care l-a împlinit prin Duhul Sfânt a fost să le dea conștiința că au păcatele iertate și că lucrarea de la cruce a Domnului Isus este desăvârșită. Apoi a putut să redea Adunării moștenirea lui Elimelec, adică tot ceea ce avea biserica din Efes — prototip al bisericii — când îi scria Apostolul Pavel epistola lui. Iar acesta a fost începutul Filadelfiei.

Poziția creștinului și poziția bisericii simt de o slavă și de o binecuvântare infinite, dar este chiar mai mult decât atât. Este adevărat, „am fost binecuvântați cu tot felul de binecuvântări duhovnicești”, dar — lucru important — „în Hristos”. Am fost rânduiți mai dinainte pentru înfiere, dar „în Hristos”. În Hristos am fost făcuți și moștenitori (Efeseni 1.10-13). „În Hristos” am fost puși să ședem împreună în locurile cerești (Efeseni 1.23 și 5.25-27).

Boaz n-a cumpărat numai moștenirea, ci a cumpărat-o și pe Rut. Și n-a cumpărat-o ca să-i poată fi roabă. Nu, ea avea să fie soția lui. Avea un loc aproape de inima lui. Nu mai era o biată văduvă moabită, nici măcar o umilă culegătoare de spice sau una care își îndrepta cu respect către Boaz cererile ei stăruitoare. Nu. Locul lui Rut era alături de Boaz, în casa lui, în inima lui. Acum, nu mai primea câteva mâini de snopi, ca

odinioară. Acum întreaga recoltă era a ei. Și, mai mult decât atât, acum ea avea nu numai moștenirea lui Elimelec, Chilion și Mahlon, ci întreaga bogăție a lui Boaz. Acest „om viteaz și bogat” era acum al ei. Așa era poziția celei răscumpărate de Boaz. Tot astfel stau lucrurile și cu poziția Filadelfiei.

Citind Apocalipsa 3.7-13 suntem impresionați de faptul că Domnul Isus leagă aici orice lucru de El însuși. El nu Se prezintă sub un anumit aspect, cum face la celelalte biserici, ci ca CEL CE ESTE CEL SFÂNT ȘI ADEVĂRAT. Ei au păzit Cuvântul LUI și n-au lepădat Numele LUI. EL le-a pus înaintea o ușă deschisă. EL va face ca cei potriviți să le cadă la picioare în semn de omagiu. Vor cunoaște că EL i-a iubit. Iar ca răsplăt, cel ce va birui va fi legat în întregime de EL.

Da. Bogăția spirituală a Filadelfiei este copleșitoare. Ce binecuvântată lucrare a făcut Dumnezeu, să repună în lumină adevărurile încredințate apostolilor, lui Pavel și celorlalți și să le facă bunuri accesibile atâtor credincioși! Și ce luminoasă perioadă în istoria Bisericii, când cu mai bine de o sută de ani în urmă a desfășurat o asemenea lucrare de redescoperire a izvoarelor! Să ne gândim: pe timpul apostolilor, credincioșii nu aveau întreg Noul Testament. Probabil că erau persoane care aveau una sau alta dintre cărți. Noi avem întreaga Biblie, nu numai în adunările noastre ci și în casele noastre. De aceea suntem cu atât mai răspunzători în a primi lumina care vine din Scripturi. Dar ceea ce a caracterizat învierea spirituală începută cu mai mult de 100 de ani în urmă a fost părtășia cu persoana slăvită a Domnului Isus. EL era Cel prezentat inimilor, EL era subiectul predicilor, venirea LUI era obiectul așteptării lor. De aceea, scrierile fraților din perioada de înviere spirituală asimilată cu Filadelfia, sunt deosebit de prețioase, minunate pentru inimile care îl iubesc pe Domnul.

Care a fost începutul acestei biserici care poartă trăsăturile Filadelfiei? Au fost oamenii care au fost folosiți de Dumnezeu în această lucrare deosebit de râvnitori în cercetarea Scripturii? Le-a dat această râvnă lumină și putere de pătrundere? Da. Au cercetat cu ardoare și cu duh de rugăciune Scripturile, într-un chip rar întâlnit în ziua de astăzi. Dar oare n-au fost și alții în decursul veacurilor care au făcut acest lucru? Oare credinșia acelor oameni a condus la întoarcerea credincioșilor la izvor, la ceea ce era la început? Desigur, acești oameni au dat dovadă de deosebită credinșie, și dacă este să comparăm credinșia noastră cu a lor, trebuie să ne plecăm capetele, rușinați. Dar, să nu uităm că chiar și în evul mediu au fost unii care au mers cu credinșie, pe măsura luminii pe care au avut-o și care si-au dedicat Domnului viețile lor.

Dar este bine de reținut că obârșia Filadelfiei nu este de natură omenească, cât de credincioși ar fi fost cei pe care Domnul i-a folosit drept instrumente în lucrarea Lui. Cel care a inițiat Filadelfia este Marele nostru Răscumpărător, Domnul Isus însuși. Pe cruce, ne-a răscumpărat cu prețul sângelui Său, dar în Filadelfia îl vedem cum ne răscumpără prin puterea Sa. Prin putere va răscumpăra Dumnezeu și pe Israel și, cu siguranță, întreg universul, pe care îl va curăți de orice nelegiuire și de orice rău. Acest adevăr este prezentat în multe cărți profetice din Vechiul Testament. Răscumpărarea Filadelfiei este însă cu totul aparte. Este o eliberare și o răscumpărare prin puterea Duhului lui Dumnezeu. Este dată o sămânță nouă, actul de dăruire a puterii de viață, acolo unde era numai moarte. Dar acesta a fost un act public, așa cum a fost cu răscumpărarea lui Rut. Bătrânii și întregul popor au fost chemați să fie martori, să vadă și să audă despre ceea ce a făcut Boaz.

N-au fost readuși la viață Elimelec, Mahlon și Chilion, cum nici Sardes și Tiatira n-au fost restaurate la poziția și starea Efesului din vremea când i-a fost adresată epistola. Aceste biserici au rămas mai departe ca grupuri în creștinătate, dar ele au fost puse de o parte de Domnul. Iar azi, la acestea putem adăuga și biserica din Laodiceea. Dar nici Filadelfia nu este ceea ce a fost biserica la începutul ei. În cârmuirea dreaptă a lui Dumnezeu, EL a socotit că biserica nu poate lua în stăpânire moștenirea așa cum a dat-o Dumnezeu la început. Ne aducem aminte că în cârmuirea Lui dreaptă, Dumnezeu nu i-a permis lui Moise să intre în țara făgăduinței. Dar, oricum, Moise a văzut întreaga țară în părtășia lui cu Dumnezeu și cu ochii lui Dumnezeu. El a văzut cu mult mai mult decât orice israelit care a intrat mai târziu în țară (Deuteronom 32.50; 34.1-4). Tot așa este și cu Filadelfia. Starea glorioasă a bisericii de la început n-a fost și nu va mai fi restaurată niciodată. Așa este hotărârea cârmuirii drepte a lui Dumnezeu. Dar deși nu ni se permite să intrăm în țară, ni se dă privilegiul s-o privim în părtășie cu Domnul, cu ochii Lui și în întreaga ei frumusețe. Avem privilegiul să vedem biserica în adevăratul ei caracter, în binecuvântările ei, în unirea ei cu Capul și cu Mirele, viitorul bisericii, ordinea divină din ea, așa cum vede Domnul lucrurile și așa cum vor fi în slavă.

Apoi biserica va fi arătată în chip desăvârșit. Hristos o va îmbrăca cu slava Lui și Și-o va înfățișa Lui Insuși, fără pată, fără zbârcitură sau ceva de felul acesta, ci sfântă și fără vină. Și acestea le putem înțelege de pe acum, în părtășie cu EL, Cel care ne iubește cu o iubire nemărginită. Ce scump Mântuitor ești, O, Doamne!

„Tot poporul care era la poartă și bătrânii au zis: „Suntem martori! Domnul să facă pe femeia care intră în casa ta ca Rahela și ca Leea, cele care amândouă au clădit casa lui Israel. Arată-ți puterea în Efrata și fă-ți un nume în Betleem” (versetul 11)!

Boaz vorbise cu bătrânii poporului. Bătrânii erau cei ce cârmuiau cetatea. Ei simt menționați când este vorba de păzirea dreptății și a ceea ce este legitim (versetul 2); când este menționat și poporul, sunt amintiți întâi bătrânii și apoi poporul (versetul 9). Acum însă, erau deja stabilite și apare întâi poporul. El recunoaște și confirmă ceea ce face Boaz și-i urează un nume slăvit pentru ceea ce face. Desigur, bătrânii se alătură poporului. Da, poporul din Betleem, Casa Pâinii, sunt cei care depun mărturie pentru Boaz. Ei se bucurau în fiecare zi de binecuvântările cetății și erau în fiecare zi în prezența lui Boaz. El făcea cu dreptate orice lucru. Când el, în dragostea lui, a așezat-o pe Rut într-o poziție de demnitate, ei au acceptat aceasta.

Dacă trăim zilnic în părtășie cu Domnul în poziția minunată a Filadelfiei, în care ne-a așezat harul Lui, nu trebuie să primim cu căldură pe oricare altul care vine în acest loc? Nu putem decât să admirăm harul care i-a binecuvântat alături de noi și pe alții, unindu-i cu Hristos. Dacă umblăm în strânsă părtășie cu Domnul, atunci și inimile noastre trebuie să fie umplute de har.

Ce cuvinte cu conținut profetic, ce putere de pătrundere sunt cele spuse de popor! Ei pot să deosebească aici un nou început. Într-un anume sens, Rahela și Leea, începutul dintâi, sunt puse deoparte. Cele două femei amintite, în unirea lor cu Iacov simt imagini ale lui Israel și ale neamurilor (Geneza 29). Rahela a fost cea iubită de Iacov, dar era stearpă, în timp ce Leea dăduse lui Iacov șase fii. Când Rahela a primit putere să zămislească, ea a avut doi fii: primul este Iosif, care-L înfățișează pe Domnul Isus ca pe Cel lepădat de frații Săi (evreii), dar care, chiar în timpul lepădării Sale a căpătat poziție de stăpânire peste națiuni (Psalmul 2 și 8; Efeseni 1.20-23). Al doilea fiu a fost Beniamin, fiul dreptei pentru Iacov, dar fiul durerii pentru Rahela. Beniamin îl înfățișează pe Domnul Isus domnind în mijlocul lui Israel. Nașterea lui a pus capăt vechiului Israel după carne.

Când epoca lui și a lui Iosif vor fi unite, atunci va fi împărăția de o mie de ani, va începe o vreme de pace și prosperitate pentru lume. Leea înfățișează națiunile. Ea nu este iubită de Iacov, dar este binecuvântată de Dumnezeu și aduce roade în timpul lipsei de rodnicie a Rahelei (Geneza 29.30-35), roade care duc la preamărirea Domului. Iuda înseamnă „El (Domnul) va fi lăudat”.

În chemarea Rebecă se poate vedea că Israel a fost pus deoparte, căci Rebeca înfățișează Biserica, iar ea primește loc în cort după moartea Sarei (Geneza 23, 24). Din momentul în care s-a format Biserica, Israel a fost în mod public pus deoparte (Faptele Apostolilor 2.1, 1 Corinteni 12.13). Biserica a înlocuit pe Israel în ceea ce privește mărturia Lui pe pământ. Dar în Rut lucrurile sînt și mai mult dezvoltate. Aici vedem că chiar și Leea a fost pusă deoparte. Da, și neamurile au disprețuit binecuvântările lui Dumnezeu și, cu privire la mărturia lui Dumnezeu au devenit fără rod. Nu este încă vremea judecății lor manifeste (Romani 11.13-22). Iată de ce, aici vorbește poporul și nu bătrânii. Totuși, ceea ce fusese mărturia lui Dumnezeu dată de cei dintre neamuri (bisericele din Efes, Tiatira și Sardes) a fost pus deoparte. Era nevoie de un nou început. Rut fusese o moabită, începutul nu era al ei. Era mai degrabă al Răscumpărătorului, al harului și puterii Lui.

Casa lui Israel au clădit-o Rahela și Leea. Israel însemnează „Prințul lui Dumnezeu” sau „Cel ce poartă luptele lui Dumnezeu”. Noi știm bine că adevăratul Prinț al lui Dumnezeu este Domnul Isus, El, Viteazul Războinic pentru cauza lui Dumnezeu (Psalmul 45). El l-a învins pe Satan și lumea și a primit supremația universală. Iar caut Lui trebuie zidită (Evrei 3.6). Acesta este țelul lui Dumnezeu cu Filadelfia. Chiar și numele exprima acest lucru: Filadelfia înseamnă „dragoste de frați”, Nu-i face dragostea de frați pe copiii lui Dumnezeu să înțeleagă că sunt uniți pentru totdeauna prin legătura desăvârșirii? Nu dragostea de frați ne leagă între noi. Nu, ci faptul că am fostbotezați într-un singur trup, de un singur Duh. Iar noi trebuie să păstrăm unitatea Duhului, prin legătura păcii (Efeseni 4.5). Totuși, dragostea de frați ne dă conștiința acestei unități. Am putea spune că trăsătura remarcabilă a Filadelfiei este că ea recunoaște trăsătura esențială a Bisericii: că este Trupul lui Hristos și Casa lui Dumnezeu. Toți creștinii adevărați sunt una, ca mădulare ale Trupului lui Hristos. Deasemenea, Biserica este Casa lui Dumnezeu, în care locuiește Duhul Sfânt și unde se manifestă autoritatea lui Hristos și călăuzirea Duhului Sfânt, într-un cuvânt ordinea divină.

Efrata însemnează Jucul rodniciei,” iar Betleem, „casa pâinii”. Astfel, locuitorii cetății lui Dumnezeu doreau pentru Boaz ca, prin unirea cu Rut să capete putere în locul rodniciei și să-și facă un nume în casa pâinii. Pe pământ, pentru copiii lui Dumnezeu este un singur loc al rodniciei și anume locul unde copiii sunt adunați în jurul lui Isus, privind numai la El, în deplină dependență de El. Este locul unde este recunoscută autoritatea Lui și vinde punem întrebarea: „Doamne, ce vrei să faci?” În acest loc ne plasăm pe noi înșine sub călăuzirea și disciplina Duhului Sfânt, pentru că, în străngerile laolaltă El exercită autoritatea Domnului viu.

Acest adevăr este prezentat în simboluri prin istoria lui Israel, de la Exod 40 la Numeri 10. Îndată ce a fost ridicată casa lui Dumnezeu potrivit cu gândurile Lui (Exod 40.16-34), casa a fost umplută cu slava lui Dumnezeu. Îndată după aceea, Dumnezeu a început să-și descopere planurile și gândurile Sale minunate. Ele sunt arătate de la Levitic 1 la Numeri 10. Dumnezeu vroia ca poporul Său să dea la iveală roade scumpe, potrivit cu cunoașterea inteligentă a gândurilor Lui. De aceea, la Numeri 7 se vorbește despre jerefele de mare preț pe care căpeteniile, ca reprezentanți ai poporului, le aduc Domnului sub formă de jertfă legănată, pentru ca astfel să poată îndeplini cu bine slujba Domnului. Urmează apoi sărbătorirea Paștelui și, în cele din urmă, supunerea deplină la poruncile Domnului, prin care poporul urmează continuu norul călăuzitor (simbol al Duhului Sfânt), în timpul călătoriei prin pustie (capitolul 9).

A devenit puternic printre noi Adevăratul Boaz? Are El din partea noastră un Nume în Casa Pâinii, prin unirea noastră cu El? Alipirea noastră de Numele Lui este ea cunoscută de alții, ca urmare a faptului că cei din afară văd belșug de hrană? Acest lucru îl dorea poporul lui Dumnezeu lui Boaz, în Betleem, „Casa Pâinii”. Desigur, acest lucru îl dorește Duhul Sfânt cu privire la Domnul Isus, iar Duhul Sfânt lucrează această dorință în inima credincioșilor și face ca ei s-o exprime. Și oricine este al Domnului Isus, oricine l-a cunoscut pe Boazul nostru, dorește din inimă ca Numele Lui să fie înalțat în adunare, casa în care Dumnezeu își hrănește copiii Săi.

„Sămânța pe care ți-o va da DOMNUL prin această femeie tânără să-ți faci o casă asemenea lui Pereț, care i s-a născut lui Iuda din Tamar” (versetul 12).

Este de remarcat că nu se vorbește aici despre „casa lui Iuda”. Este amintit, este drept, numele lui Iuda („El va fi lăudat”), dar este subliniat mai cu seamă numele lui Tamar (Palmierul). Tamar s-a legat de Iuda în incidentul menționat la Geneza 38. Ea i-a născut un fiu, Pereț. Ea a luat inițiativa. Și, deși la Geneza 38 sunt relatate lucruri rușinoase, aici numele ei este amintit într-un context onorabil. Când Iuda a refuzat să i-l dea pe Șela ca răscumpărător ca să ridice sămânța fratelui ei mort, pentru ca să păstreze numele fratelui lui, Tamar și-a sacrificat cinstea ca să ridice această sămânță. Ca urmare, s-au născut doi gemeni, amândoi capi de familie. Dar nu numai atât: Pereț, care după aprecierea omenească trebuia să se nască pe urmă, a fost cel dintâi născut. De la el se trag două generații. Pereț însemnează „spărtură”. În el și în Tamar vedem un simbol al puterii divine care lucrează în noi și care produce în noi și prin noi roade care slăvesc numele lui Dumnezeu (Coloseni 1.10,11). Despre Rut, poporul spune: „femeia aceasta tânără”. Toți cei care vin la Boaz, așa cum a făcut Rut, care sunt răscumpărați de El, se caracterizează totdeauna prin vitalitate tinerească. În prezența Lui nu devii niciodată prea bătrân sau sterp.

„Și Boaz a luat pe Rut, care i-a fost soție, și el a intrat la ea. DOMNUL a făcut-o să rămână însărcinată și ea a născut un fiu” (versetul 13).

Iată ce a făcut Boaz: a luat o sărmană fată moabită care nu avea nici o avere și a ridicat-o din starea de cădere. El a spus poporului: „Sunteți martori azi că am cumpărat de soție pe Rut, Moabita”. Cel mai bogat om din țară a luat o femeie săracă și a spus: „Am cumpărat-o ca s-o fac soția mea”. Apoi, celălalt răscumpărător și-a scos încălțăminte, iar Boaz a declarat în fața bătrânilor poporului că o va răscumpăra. În felul acesta, lucrurile au căpătat rezolvarea definitivă. Nu mai era nimic de adăugat la ceea ce făcuse Boaz.

Acum, desigur, era răspunderea lui Rut să se poarte potrivit cu minunata poziție în care fusese pusă, ca soție a lui Boaz. Și-ar putea închipui cineva că Rut s-ar fi rușinat cu mirele ei? Ar fi fost oare posibil ca ei să-i fie rușine că-i aparține mirelui, acelui „om viteaz și bogat”, care a scăpat-o dintr-o viață de mizerie și sărăcie, care nu s-a multumit să-i dea bunurile materiale, ci s-a dat pe sine însuși pentru ea cu tot ce avea? Iată de ce nu se spune nimic despre răstimpul de la declarația lui Boaz înaintea bătrânilor și cel de dinaintea nuntii. Tot astfel, nu citim nimic despre drumul Rebecă prin pustie, în drumul ei pentru a-l întâlni pe Isaac (Geneza:24-64-67).

Care este nădejdea Bisericii? Care este nădejdea Dvs.? Ce așteptăm să găsim în ceruri? O casă? Mulțumim lui Dumnezeu că vom găsi acolo ceva mult mai bun decât o casă. Străzile de aur și porțile de mărgăritar (Apocalipsa 21.18-21)? Cu toată siguranța, nu. Domnul nostru cel

binecuvântat, El este nădejdea noastră. Harul nu se mulțumește doar să ne dea o casă, cât de inimoasă ar fi ea. Hristos nu ne dă nimic mai puțin decât pe Sine însuși. El este „Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.”

Să ne gândim, iubiți frați și surori, la următorul lucru: în curând vom fi CU DOMNUL NOSTRU! Nu este de preț să trăim o viață de renunțare de sine aici, știind că facem plăcerea Domnului? Se cade să spunem lumii: „N-am nimic în tine. Sunt un străin față de tine. Eu dau mărturie despre faptele tale rele”. Iar ca răsplătă, vom primi zâmbetul aprobator al slăvitului nostru Domn și cuvântul Lui: „Bine, slugă bună și credincioasă, ai fost credincios peste puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri. Intră în bucuria stăpânului tău!” Soro, El vine curând. Trăiești oare numai pentru El? Frate, Domnul vine curând! Trăiești tu oare numai și numai pentru El?

O! Să nu ne fie rușine de Hristos, de Domnul nostru binecuvântat, care poate veni chiar azi. La venirea Lui nu vom mai avea privilegiul pe care îl avem acum, de a trăi pentru El în întregime, într-o lume care este a egoismului, o lume care a dat la o parte drepturile Lui.

Deci, răscumpărarea a fost împlinită. Acum pot fi revelate gândurile adânci ale lui Dumnezeu. Rut nu mai este o biată culegătoare de spice în câmpurile lui Boaz. Acum ea este părtașă la tot ce are acest „om viteaz și bogat”. Ea nu mai este văduva unuia care a murit, pentru că a fost cumpărată de Boaz ca să-i fie soție. Acum, ea este identificată cu cineva viu și foarte puternic. Ea a înțeles că toate legăturile ei cu trecutul, cu Moabul s-au rupt. Străina săracă din Moab devine o mamă de frunte în Israel. Rahela și Leea pot fi de acum uitate, căci a venit una în locul lor, care va clădi casa lui Israel. Ea a fost introdusă în linia împărătească, i-a dat naștere lui Obed, care a fost bunicul lui David, din care S-a născut după trup Isus Hristos, Emanuel, moștenitorul tuturor lucrurilor. Așa s-au împlinit sfaturile lui Dumnezeu. Râuțelul de har pe care l-am urmărit în istoria lui Rut a devenit un ocean de slavă veșnică. Cine altul în afara Dumnezeului celui Viu putea să dea la iveală aceste lucruri în și din Moab? (căci lucrarea în această văduvă săracă a început-o El în Moab).

„Femeile i-au zis Naomei: Binecuvântat să fie DOMNUL care nu te-a lăsat lipsită azi de un răscumpărător și numele lui să devină vestit în Israel”.

Până acum, Rut fusese stearpă. Chiar când a fost căsătorită cu Mahlon, ea n-a avut copii. Dar acum, ea s-a unit cu Boaz și n-a mai fost stearpă. Acest lucru este adevărat cu orice credincios.

„Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi; după cum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt vita, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15.4,5). Acest principiu este valabil atât pentru individ, cât și pentru adunare, în ansamblul ei. Sardes s-a așezat sub protecția lumii și din cauza aceasta n-a putut să aducă nici un fel de roadă. Faptele ei dovedesc numai că este moartă (Apocalipsa 3.1). Cum poate fi ea unită cu lumea și în același timp să dea mărturie pentru Domnul nostru cel lepădat de lume? Este cu adevărat o imposibilitate! Cum poate ea să aducă roade care vorbesc despre viața de înviere și care sunt cerești în caracterul lor? Biserica poate să realizeze în mod practic mărturia despre Isus, numai când a înțeles că este una cu Capul ei slăvit în cer (Efeseni 1.22,23). Numai atunci ea poate să umble „în faptele bune rânduite de Dumnezeu mai dinainte”. Ele sunt pentru cei care au înviat împreună cu Hristos și care au fost puși să șadă împreună cu El în locurile cerești (Efeseni 2. 6-10).

Poziția primită de Rut ilustrează aceste adevăruri scumpe. Ea a devenit roditoare când s-a făcut una cu Boaz. Ea a născut un fiu. Să luăm seama, însă: din acel moment numele ei nu mai este amintit. Ea își împlinise menirea pe pământ. Rut însemnează „satisfăcută” și, desigur, ea era deplin satisfăcută de poziția pe care o obținuse pe pământ. Tot așa, pentru biserică, nu este poziție mai înaltă pe pământ, decât să fie unită cu Hristosul ceresc.

Cunoașterea acestui adevăr și bucuria de el dă mulțumire (satisfacție) deplină inimii. Când s-a înțeles acest adevăr, a luat naștere Filadelfia. Și așa au început să se producă roade. Din acel moment, biserica nu-și mai caută o poziție în lume. Ce are de făcut biserica este să-și însușească poziția pe care o are și să umble potrivit ei.

Ce întuneric, ce stare deznădăjduită era când Naomi și Rut au părăsit Moabul! Naomi le-a spus că va fi cu neputință pentru ele să ridice sămânță foștilor lor soți sau să răscumpere moștenirea.

Dar la Dumnezeu nu simt lucruri imposibile. Singurul lucru imposibil pentru Dumnezeu este să mintă sau să lucreze în chip nedrept. Este bine să ne recunoaștem totala noastră neputință, dar să nu avem impertinența să limităm dragostea și puterea lui Dumnezeu. Așa ceva este inadmisibil!

Ar fi fost justificat pentru noi să fim aduși sub lege. Dar ce bucurie a inundat inima Naomei când ea avea grijă și ținea în poală pe copilul lui Rut!

Când cu aproape 150 de ani în urmă Domnul a deschis ochii câtorva ca să vadă declinul și corupția unor biserici cu pretenții, cine ar mai fi fost în stare să creadă că se va putea da mărturie pentru Domnul? Domnul a făcut asta! Ei au ajuns să înțeleagă adevărata poziție a bisericii, iar ca urmare a acestei cunoștințe, creștinii s-au separat de lume și de creștinătatea cu numele; iar în inima, în viețile lor, s-a săpat adevărul că ei sunt străini și călători pe pământ și cetățeni ai cerului.

Sunt și astăzi mulți credincioși care, ca și Rut la început, nu cunosc bogățiile și desfătărilor pe care Domnul le-a dat bisericii sau care ca Naomi le-au părăsit, ca să se ducă în Moab. Acestor credincioși le repet: ușa răscumpărătorului este mereu deschisă. El se bucură, îi este plăcut ca, în calitatea Lui de Domn înviat și slăvit să le redea bogăția pe care au părăsit-o.

De ce sunt așa mulți creștini care nu se bucură de moștenire? Motivul este că ei nici nu realizează că n-o posedă. Ei n-au trecut prin adâncile exerciții de inimă prin care a trecut Naomi.

Poate ei au înțeles că au păcatele iertate, experimentează credințioșia lui Dumnezeu în viața lor de fiecare zi, știu că vor merge într-o zi în cer, dar, deși aceste lucruri sunt deosebit de scumpe și importante, ele nu sunt decât o parte din binecuvântările pe care le avem în Domnul Isus. Sunt binecuvântări pe care le avem ACUM. Și mulți învățători nu înțeleg adevărurile cu privire la marile privilegii ale omului în Hristos,

din pricină că se ocupă mai mult cu ei înșiși, cu omul în general, decât cu Hristos, cu Dumnezeu. Îndată ce Domnul cel slăvit devine subiectul inimii noastre, iar ochii noștri privesc țintă la El, El ne va arăta bogățiile Sale. Atunci, inimile noastre sunt atrase de El. Și atunci, ca și Rut și Naomi, vom învăța că în Hristos ne putem bucura deplin de moștenirea ce ne-a fost pregătită și că El poate împlini în totul orice dorință a noastră cu privire la lucrurile lui Dumnezeu. Mai mult, prin Duhul Sfânt, El ne face în stare să umblăm potrivit cu înălțimea chemării de care am avut parte. Asemenea credincioși vor ajunge să-L recunoască pe Hristos ca pe izvorul oricărui bine, ca pe Acela care restaurează tot ceea ce Dumnezeu a dat de la început poporului Său. Tot ce avem, avem în El, de aceea avem siguranță deplină.

„Copilul acesta să fie cel ce îți va reface viața și să fie sprijinul bătrâneților tale; căci l-a născut nora ta care te iubește și care face pentru tine mai mult decât șapte fii” (versetul 15). Este de remarcat că femeile spun despre fiul lui Rut că îi va reface viața. Lucrarea de restaurator se deosebeste într-o măsură de ceea ce am văzut în meditațiile precedente. În Boaz 11 putem vedea pe Hristos ca pe Acela care răscumpără și restaurează. L-am văzut până acum pe Cel în stare să răscumpere și să salveze, ca pe Cel ce dă viață nouă celor care erau morți și stăpânirea și bucuria de moștenire, în locul unde se stinsese mărturia și unde nu mai era nimic decât o decădere fătășă, sărăcie și moarte. În Obed, vedem roadele care ies din faptul că suntem uniți cu Hristosul cel înviat și slăvit. Ca urmare, vedem restaurarea chiar de pe acum a moștenirii pierdute.

Să observăm: Femeile spun: „îți va reface viața”. Aceasta confirmă cele arătate mai înainte. Când credincioșii, cu mai mult de un secol în urmă s-au întors la „ce era la început”, acest fapt a avut o influență esențială asupra vieții lor practice. Când au înțeles poziția cerească a bisericii, ei și-au dat seama în același timp și au arătat cu viața că sunt străini și călători pe pământ și simt despărțiți de lume în felurile ei forme. Iar aceste adevăruri n-au fost numai pentru creștinii care au părăsit Tiatira și Sardesul, căci exemplul acestora a influențat întreaga creștinătate. Așa a rânduit Dumnezeu.

Când Israel a ajuns la Cades, călătorise timp de patruzeci de ani prin pustie. Fusese o călătorie lungă și obositoare. Resursele scăzuseră, iar Maria (glasul profeției și al adorării) murise (Numeri 20.1). Atunci, Dumnezeu le-a dat încă odată apă din stâncă pentru ca să nu piară întregul popor.

La 1 împărați 1 este descris sfârșitul vieții lui David. „Împăratul David era bătrân, înaintat în vârstă; îl acopereau cu veșminte și nu se putea încălzi. Slujitorii lui i-au zis: „Să se caute pentru Domnul meu, împăratul, o tânără fecioară; ea să stea înaintea împăratului, să-l îngrijească și să se culce la sânul tău și Domnul meu împăratul se va încălzi.” Au căutat în tot ținutul lui Israel o tânără frumoasă și au găsit-o pe Abișag Sunamita, pe care au adus-o la împărat. Această tânără era foarte frumoasă. Ea a îngrijit pe împărat și i-a slujit.”

Aceste două exemple ne ilustrează ce însemnează restaurarea. Dumnezeu a dat Filadelfia întregii biserici, ca toți să fie readuși la lucrurile de la început și să primească din binecuvântările ei. Desigur, prin „întreaga Biserică” înțelegem pe toți credincioșii, indiferent unde se află, care formează un singur trup. Ce gând minunat este acesta, dar și ce răspundere pentru cei ce au fost aduși la poziția Filadelfiei! Să nu ne lăsăm atrași de idei sectare și să înțelegem îndatorirea pe care o avem față de toți credincioșii. Domnul vrea ca noi să aducem înviore și căldură unei mărturii care este pe cale să se stingă și s-o slujim, așa cum l-a slujit Abișag pe David. Vom vedea mai târziu că numele Obed înseamnă „slujitor”. Acest lucru caracterizează Filadelfia. Și ce au spus femeile despre Rut? „Nora ta, care te iubește și care face pentru tine mai mult decât șapte fii”. Șapte fii era simbolul unei binecuvântări depline, complete pentru o femeie în Israel (1 Samuel 2.5).

„Naomi a luat copilul, l-a ținut în brațe și a îngrijit de el. Vecinele i-au pus nume, zicând: „I s-a născut un fiu Naomei.” Si l-au numit Obed. El este tatăl lui Isai, tatăl lui David” (versetele 16 și 17).

Naomi a primit copilașul ca fiind al ei, iar vecinii l-au recunoscut ca fiul Naomei și i-au dat un nume. Iată dar că aici este vorba despre „vecini” și nu despre femei: cercul s-a îngustat și lucrurile au devenit mai clare. Așa se întâmplă și cu lumina noastră cu privire la căile și faptele lui Dumnezeu sau cu privire la aspecte practice din viața noastră: ele cresc pe măsură ce suntem mai interesați cu privire la poporul lui Dumnezeu și la Răscumpărătorul dat de Dumnezeu.

Copilului i s-a dat numele „Obed”, care însemnează „slujitor” sau „închinător”. Numele cuprinde ambele înțelesuri și toate sunt în legătură cu Dumnezeu. De fapt, sunt cele două îndatoriri ale omului față de Dumnezeu: slujitor și închinător (Deuteronom 6.13; Matei 4.10). Și ce roade vrednice de Boazul nostru, să fim slujitori și închinători! Domnul Isus a venit ca să slujească. Urechile Lui au fost străpunse, semn că era rob de bunăvoie, pentru totdeauna (Exod 21.5-6). El a slujit pe cruce, El slujește și acum și va sluji totdeauna. El a spus: „îmi iubesc stăpânul, soția și copiii și nu plec!”

Da. Am văzut că datoria omului este să slujească lui Dumnezeu și să l se închine. Știm însă foarte bine că omul natural nu poate face asta. „Nu este nici unul care să caute pe Dumnezeu. Toți s-au abătut.” Semnul faptului că am devenit liberi este acela că am devenit slujitori și închinători adevărați. „Ascultă-mă, Doamne, căci simt slujitorul Tău, slujitorul Tău, fiul roabei Tale și Tu mi-ai dezlegat legăturile” (Psalmul 116.16). Așa a lucrat Dumnezeu în toate dispensațiile. Iată, de exemplu, când Israel se afla în Egipt, el slujea lui Faraon, nu lui Dumnezeu (Exod 2.23-25; 3.18; 5.1,8; 8.1,8,20,27 și 28 etc.). În această situație, Israel nu înfățișează pe necredincioși, ci pe credincioși care sunt încă în Romani 7. Israel era poporul lui Dumnezeu și totuși în trista situație de a sluji păcatului și lumii, până ce, prin puterea lui Dumnezeu, pe temeiul jertfei de Paște, a fost eliberat din Egipt. Apoi, după cum putem vedea în Exod 15, Israel a devenit slujitor și închinător. Si tot așa va fi cu Israel și în viitor, când va fi scăpat de orice vrăjmaș (Psalmul 22.26-31 și 110.3). Dar cea mai desăvârșită slujbă și închinare o găsim acolo unde lucrării de răscumpărare, copiii lui Dumnezeu uniți cu Răscumpărătorul, îi dau cea mai înaltă prețuire. „Vine ceasul și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr” (Ioan 4. 23, 24). Da, Tatăl dorește închinători și slujitori.

Dacă dorim să fim slujitori și închinători, trebuie mai întâi să fim eliberați de sub puterea păcatului și a morții. Cine se încrede în firea lui nu-l poate sluji lui Dumnezeu. Romani 7 ne înfățișează un om care este născut din nou, dar care slujește încă păcatul și nu pe Dumnezeu (Romani 7.15,16,19,23,24). „Căci noi suntem circumcizia, noi care ne închinăm prin Duhul lui Dumnezeu, care ne lăudăm în Hristos Isus și care nu ne încredem în noi înșine” (Filipeni 3.3). Același cuvânt al închinării și slujirii îl găsim și la Faptele Apostolilor 7.42; 26.7; Luca 1.74; 2.37. Și cine este capabil să se închine și să adore, dacă nu unul care a fost eliberat de orice legătură care îl apăsă în trecut? Un astfel de om a devenit acum liber să se ocupe cu Răscumpărătorul. A te închina înseamnă să fii ocupat cu însușirile minunate ale Celui ce face obiectul închinării. Este expresia adâncii impresii, a uimirii noastre în fața măreției Lui.

Asemenea slujire nu o găsim în marile denotații creștine. Poate fi un fel de închinare, dar nu în Duh și adevăr. Închinarea care depindea de folosirea diferitelor materiale sau a diferitelor ceremonii, așa cum exista odinioară la Israel, a fost pusă deoparte, ea nu este în armonie cu natura poziției minunate pe care Dumnezeu a stabilit-o între Hristos și răscumpărării Lui. În unele biserici se confundă prezentarea Cuvântului lui Dumnezeu cu închinarea. Este însă o mare deosebire între a te închina și a prezenta sau a asculta Cuvântul. A te închina înseamnă a te adresa Tatălui, aducându-l laudă și adorare pentru ce este El și pentru ceea ce a făcut El și exprimând uimirea de care sunt umplute inimile noastre, când medităm la Persoana și lucrarea minunată a Răscumpărătorului. Iar când ne închinăm lui Dumnezeu cu adevărat, nu facem asta folosind mijloace materiale sau condiții exterioare specifice pământului, ci facem acest lucru în duh și adevăr. Ne închinăm și slujim în armonie cu revelația pe care ne-a dat-o Dumnezeu despre Sine însuși, în Domnul Isus: El este Marele Dăruitor și Tatăl tuturor celor ce L-au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor și Domn. Aceasta înseamnă închinare în adevăr. Pe de altă parte, ne închinăm în armonie cu caracterul lui Dumnezeu. De aceea, închinarea noastră nu depinde și nu se caracterizează prin elemente de natură materială sau naturală, nu presupune neapărat un anume loc, un anume timp, anume expresii sau formule, un anumit tipar: închinarea noastră este spirituală (Evrei 13.15; Ioan 4.10, 21-24). Aceasta este închinarea în duh. Când în harul Său, Dumnezeu a readus la lumină minunatele adevăruri ale mântuirii, ale eliberării depline, când inimi smerite au înțeles acest adevăr, slujba închinării și-a recăpătat locul ei în viața adunărilor. Credincioșii au început să se adune pentru unicul scop de a-L lauda, de a-L adora pe Tatăl și pe Fiul, sub călăuzirea Duhului Sfânt.

În ceruri nu vom mai asculta predicatori, nici îndemnul lor, nu vom mai avea nevoie de zidire, sfătuire, mângâiere, îndreptare, creștere în cunoștință (1 Corinteni 13.3-12). De aceea nu vom mai avea nevoie să ne strângem pentru aceste scopuri. Trebuie să recunoaștem că astfel de străngeri laolaltă sunt prețioase aici, pe pământ. Dar a da laudă lui Dumnezeu, a-L adora, nu vom înceta niciodată, nici chiar în ceruri. Nu, ci Adunarea va fi strânsă în jurul Mielului înjunghiat și îi va aduce închinare în chip desăvârșit. Nu ne arată acest fapt că închinarea este slujba cea mai înaltă pe care o putem aduce Domnului în străngerile noastre laolaltă? Aceasta dorește Dumnezeu cu privire la noi. Desigur, El va continua să ne învețe și să ne îndemne, câtă vreme suntem pe pământ, supuși slăbiciunii.

Dar El vrea în același timp să facem încă de pe pământ ceea ce vom face în chip desăvârșit în ceruri. În Apocalipsa 5 Biserica este adunată în jurul Mielului înjunghiat și-l aduce Lui și Tatălui binecuvântare și cinste, din toată inima. Închinarea pe pământ însemnează pentru cei ce-L cunosc gustarea mai dinainte a atmosferei cerului.

Când slujim Domnului în închinare, ca un exercițiu spiritual, aceasta, fără nici o îndoială, va influența viețile noastre practice. Obed a fost tatăl lui Iese, iar „Iese” înseamnă „Cel care este” sau „Iehova este”. De aceea, când suntem ocupați cu închinarea către Tatăl și cu Persoana și lucrarea Mântuitorului, atunci întreaga noastră ființă și viață vor fi pătrunse de aceasta.

În orice lucru vom vedea și vom recunoaște pe Tatăl și pe Fiul. Închinarea și slujirea vor marca cu siguranță viețile noastre. Inimile noastre simt îhăltate când trăim realitatea vie a cunoașterii Tatălui și a Fiului, când privim desăvârșita frumusețe, puterea și dragostea în veci neschimbate ale Veșnicului nostru Dumnezeu (Evrei 13.8). Da, inimile ni se ridică peste împrejurări și peste condiții. Și atunci înțelegem, nu numai cu mintea, ci în adâncul inimii, că nimic nu se întâmplă fără știrea, fără îngăduința Tatălui. Până și perii de pe cap, toți ne sunt numărați. Dar spunând aceasta, nici măcar n-am început să vorbim despre țelurile Domnului Isus cu noi, în dragostea Lui.

Ne închipuim oare că Tatăl, că Domnul Isus nu dă nici o importanță închinării noastre? Iese a fost tatăl lui David, care înseamnă „prieten” sau „preaiubit”. În adevărata închinare, noi devenim prietenii și iubiții Lui, așa cum a fost Domnul, marele Fiul al lui David. El este Preaiubitul Tatălui (Efeseni 1.6), iar în Coloseni este numit „Fiul dragostei Sale” (1.13). Tatăl Și-a găsit în El toată plăcerea. Iar părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos (1 Ioan 1.3). Ce minunat privilegiu să fii confidentul Tatălui și al Fiului și să primești comunicarea gândurilor Lor către noi, credincioșii (Ioan 15.15). „Iată generațiile lui Pereț: Pereț a fost tatăl lui Hreton: Hreton a fost tatăl lui Ram: Ram a fost tatăl lui Aminadab; Aminadab a fost tatăl lui Nahșon; Nahșon a fost tatăl lui Salmon: Salmon a fost tatăl lui Boaz; Boaz a fost tatăl lui Obed; Obed a fost tatăl lui Ișai și Ișai a fost tatăl lui David” (versetele 18-22).

În fapt, cartea Rut se încheie cu versetul 17. S-a ajuns în final la poziția dorită: să fii făcut una cu Hristosul înviat și slăvit, pe care îl simbolizează Boaz. Asta înseamnă să fii în părtășie practică cu Tatăl și cu Fiul, ca închinător.

Genealogia care urmează are totuși rostul ei. Din ea înțelegem că Rut a fost inclusă în genealogia Domnului Isus, așa cum citim la Matei 1. Iar cercetând semnificația numelor, ajungem și la un înțeles mai adânc, spiritual.

Ce minunat să fii adus la poziția și starea practică a Filadelfiei! Dar știm din experiență că se poate ușor aluneca. De aceea Domnul îi spune acelei adunări: „Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa!” (Apocalipsa 3.11). Cei ce păstrează sunt biruitorii. Nu suntem mai buni ca alții, de aceea să ținem cu tot dinadinsul să rămânem în poziția în care ne-a așezat Dumnezeu.

Dar în puterea legii este cu neputință să păstrăm ce avem. Cel ce ne poate păzi este Dumnezeu! El este „Acela care poate să vă păzească de orice cădere și să vă așeze fără vină și plini de bucurie înaintea slavei Sale” (Iuda 24). În noi lucrează puterea lui Dumnezeu, care ne întărește în credință (1 Petru 1.5), iar această putere poate birui lumea (1 Ioan 5.4).

Am văzut mai înainte că Pereț simbolizează puterea divină care lucrează în noi și care produce roade în noi și prin noi, roade care slăvesc numele Domnului (Efeseni 3.16,20; Coloseni 1.10, 11). În această genealogie ne sunt prezentate generațiile care se trag din Pereț. Iar din ele putem înțelege cum devenim biruitori.

Desigur, puterea lui Dumnezeu lucrează în noi, dar aici este arătată și responsabilitatea noastră. Sunt menționate pentru aceasta zece nume din genealogia lui Pereț. Cinci nume sunt legate de timpul robiei în Egipt și al călătoriei prin pustie, iar cinci sunt legate de călătoria poporului în țară. După cum știm, numărul 5 vorbește despre răspunderea de netăgăduit a omului ca făptură care este sub controlul Creatorului. Iar aici, Duhul Sfânt folosește de două ori numărul 5, ca o accentuare a ideii de răspundere. Ultimele cinci persoane menționate în genealogie acoperă 550 de ani din istoria lui Israel, ceea ce înseamnă că Duhul Sfânt a omis unele nume, pentru ca, prin numărul 5 să sublinieze răspunderea omului.

Pereț înseamnă „spărtură”. Istoria nașterii lui arată care sunt roadele propriei noastre puteri (Geneza 38.28-30). Iar faptul că Pereț a fost împreună cu fratele lui Zerah, ne spune despre faptul că, la nașterea noastră din nou primim o fire nouă, dar firea veche continuă să rămână

în noi.

„Întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este natural; ce este duhovnicesc vine pe urmă" (1 Corinteni 15.46). Zerah a scos mâna afară și moașa a crezut că va fi cel întâi-născut. Dar cel care a ieșit cel dintâi a fost Pereț. Omul din Romani 7 este născut din nou: el este simbolizat de Zerah. Omul din Romani 8 care umblă cărmuit de Duhul este simbolizat de Pereț. Cerințele legii simt împlinite într-un astfel de om, prin puterea divină care este în el. Firea păcătoasă, eul este socotit mort. În acest fel, Duhul Sfânt care lucrează în firea cea nouă îl poate ține în poziția minunată în care a fost adus.

Rodul minunat al acestui lucru este Hețron, care însemnează „închis". Domnul a spus despre Ierusalim: „Voi fi un zid de foc de jur împrejurul lui și voi fi slava lui în mijlocul lui" (Zaharia 2.5). „Cum este Ierusalimul înconjurat de munți, așa înconjoară Domnul pe poporul Său, de acum și până în veac" (Psalmul 125.2).

„Îngerul Domnului tăbărește în mijlocul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie" (Psalmul 47.7). În Iov 1. 9-10, Satan acuză pe Dumnezeu că l-a înconjurat pe Iov cu un gard de protecție, ca să nu poată fi atins de vrăjmași. Așa face Domnul cu credincioșii Săi când are libertatea să lucreze în noi.

După aceea s-a născut Ram (înalt). După aceea suntem ca Moise care a stat cu Dumnezeu pe munte 40 zile, a văzut slava Dumnezeului îndurării și al răbdării și apoi a reflectat către alții această slavă și îndurare (Exod 34.4-7,29, 30; 2 Corinteni 3.18). Ram a fost tatăl lui Aminadab, „cei care dau de bunăvoie" sau „binevoitorii". În Cântarea Cântărilor se spune despre „poporul ales" sau binevoitor. Domnul Isus este în primul rând marele Dăruitor. În părtășie cu El putem înțelege bogățiile nespuse pe care le-am primit ca dar de la El. Cum să nu dorim locurile prezenței Lui? El este prezent acolo unde sunt adunați în Numele Lui chiar și doi sau trei. Dar nu este numai atât: Aminadab a fost tatăl lui Nahșon (cel care prevede). De pe vârful muntelui putem vedea întreaga țară desfășurată înaintea ochilor noștri în toată frumusețea și slava ei, așa cum a fost cu Moise (Deuteronom 34.1-4) și căpătăm siguranța că, la timpul hotărât de Dumnezeu, ea ne va aparține. În părtășie cu Domnul, Duhul Sfânt ne arată lucruri minunate cu privire la viitor, toate cuprinse în Scriptură. Iar când avem trăsăturile morale și spirituale ale Filadelfiei, Domnul ne spune: „Eu vin curând". Este cuvântul cel mai însemnat care ni se poate spune în timpul călătoriei noastre prin pustie.

Următoarea persoană care s-a născut este Salmon — „Care radiază" sau „îmbrăcămintă"; în Matei 1. 5 citim că Salmon s-a căsătorit cu Rahav. Suntem deja în țară, unde înțelegem că suntem îmbrăcați cu cele mai distinse podoabe: avem parte de harul pe care Dumnezeu ni l-a dat în Preaiubitul Său, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor (Efeseni 1.7). El este Cel ce Și-a dat viața pentru noi și este așezat acum la dreapta Tatălui, proslăvit, mai presus de orice domnie, putere, stăpânire ori autoritate și mai presus de orice nume care se poate numi nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor (Efeseni 1.18-23). Ca credincioși, nu numai că am fost mântuiți, dar lucrează în noi aceeași putere care a lucrat învierea Domnului Isus. Amintim că Boaz înseamnă „în El este putere". Noi suntem înviați împreună cu Domnul Hristos și așezați împreună cu El în locurile cerești, în Hristos (Efeseni 2.5-6). Când înțelegem acest lucru, putem să slujim și să ne închinăm și să fim în părtășie vie cu Tatăl și cu Fiul, bucurându-ne de privilegiul de a fi obiecte ale dragostei și favorii dumnezeiești. Vedem aceasta arătată prin numele Obed, Isai și David. Și mai putem înțelege că, deși ca oameni am stricat ceea ce ne-a dat Dumnezeu, totuși nu putem corupe lucrarea Lui.

Isai — „Dumnezeu este" — spune despre Domnul Isus, „același, ieri și azi și în veac" (Evrei 13.8). El a spus: „Voi clădi Biserica Mea și porțile Locuinței Morților nu o vor birui" (Matei 16.18). El „își va înfățișa înaintea Sa această Biserică, slăvită, fără pată, fără încrețitură sau altceva de acest fel, ci sfântă și fără defect" (Efeseni 5.27). În acest fel suntem aduși la o siguranță de nezdrunțat și de neschimbat cu privire la orice vine de la Dumnezeu. Nu avem decât să-L așteptăm pe Domnul Isus să vină să-și ia Biserica, să fie pe veci cu El și s-o introducă în casa Tatălui. Acolo va fi odihnă deplină, nu numai pentru conștiința noastră, ci și pentru trupurile noastre. Acolo vom cunoaște pe deplin bucuria cântării noi: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetea, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și de orice neam; ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru" (Apocalipsa 5.9-10).

Pe această cale și prin aceste mijloace, Dumnezeu ne-a adus în această poziție minunată „prin puterea care lucrează în noi," astfel că avem răspunderea de a ne purta la înălțimea acestei poziții, lăsând câmp liber în viața noastră acestei puteri.

Fie ca credința mea și a Dumneavoastră să crească, pentru ca să câștigăm biruință asupra „acestei lumi" (1 Ioan 5.4) și să așteptăm cu bucurie viitorul. Da, în lumea de acum Hristos este lepădat, dar va veni vremea recunoașterii Sale. Lumea de acum L-a vândut pe Domnul Isus pe treizeci de arginți și L-a răstignit. Ea se caracterizează prin lăudăroșia vieții și prin înșelăciunea bogățiilor, iar oamenii umblă după slava pe care și-o dau unii altora. Lumea de azi nu vrea ca Isus să stăpânească peste ea.

Preaiubiților, nu iubiți lumea nici lucrurile din lume. Amintiți-vă de soția lui Lot. Să fim dintre cei care îl așteaptă pe Domnul, pe Cel care Și-a dat viața pe cruce, pentru noi. Să fim printre cei care înțeleg prețul infinit al sângelui Domnului Isus, Fiul lui Dumnezeu, pe care l-a vărsat lumea și va da socoteală de acest lucru. Să fim gata să fim și noi lepădați de lume, cum este El. Ce har! El mărturisește numele noastre înaintea îngerilor din ceruri și în curând ne va înfățișa înaintea Lui fără pată, cu bucurie negrăită și strălucită.

Lăudat să fie pentru toată veșnicia scumpul Său Nume!

clickbible.org